

Τύκ-τάκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΗΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΙΔΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΙ' ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΔΕΝΙΚΩΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑΤΩΝ ΗΠΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΟΛΗΣ

Τὰ δίσκια «ΡΙΡΟ», προϊόν πολυστῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, εἶνε τὸ τελειότερον ἰδιοσκεύασμα διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς προφρυματιώσεως καὶ τὴν ἀπολύμανσιν τῶν πνευμόνων.
Ὡς αἰμοποιητικὸν καὶ τωνατικόν, ἔδωκαν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν θεραπείαν τῶν χρονίων παθήσεων τῶν πνευμόνων, τῆς ἀδενίτιδος, τῆς χλωρώσεως, τῆς ἀναιμίας καὶ τῶν παθήσεων τοῦ ἥπατος. Ἐπαναφέρουσι τὴν δρεξίν, καταρτίπτουσι τὸν πυρετὸν, σταματοῦσι τὰς αἱμοπτύσεις.
Τὰ «ΡΙΡΟ» δὲν ἔχουσιν ἀντένδειξιν καὶ ὁ ἄρρωστος δύναται νὰ τὰ λαμβάνῃ εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀσθενείας.
Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος **Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ**, Εὐπόλεως 14.

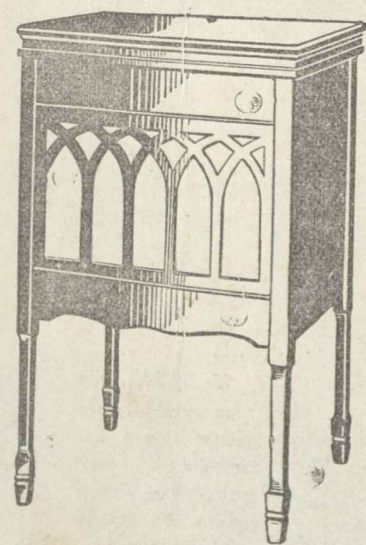
ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς ἀπαραίτητο σύντροφον τὸ ΜΑΝΣΤΡΟΥΟΛ. Εἶνε τὸ καλλίτερον ἐμμηναγωγόν. Θεραπεύει ριζικῶς τὴν ἀτακτοῦν περίοδον τῶν γυναικῶν καὶ καυσθῶν. Καταπαύει τοὺς πόνους τῶν νεφρῶν, τῆς κοιλίας, τῆν ἡμικρανίαν, ἐξάντησιν καὶ λοιπὰς κακοχησίας τῆς ἀτάκτου περιόδου. Οἱ διασημότεροι ἰατροὶ ἐν Γερμανίᾳ συνιστοῦν τὸ ΜΑΝΣΤΡΟΥΟΛ. Ζητήσατε ὁδηγίαν δωρεάν.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος :
Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κάνιγγος ἀριθ. 12.

Πούδρα
ΜΑΤΙΝ ΕΕ
ὕπερ ἔχει
ὅλων εἰς
ποιότητα.
Προφυλάσσει
τὸ δερμα

μα ἀπὸ καιρικῆς μεταβολῆς.
Πωλεῖται παντοῦ.
Γεν. ἀποθήκη : **Α. Κωνσταντινίδης**, Ρόμβης 26.

ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ
ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
ALBA

φορητὰ καὶ ἐπιπλά, εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς τελειότητος.
Προτοῦ ἀγοράσατε ἐπισκεφθεῖτε τὸ Γραφεῖον **Ε. Χ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ**, Πατησίων 53, Ἀθῆναι.
Ζητεῦνται πρόκτερες διὰ τὰς μὴπω ἀντιπροσωπευθεῖσας ἐπαρχίας

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E. J. B.

ARTI

ARTI
E. J. B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ
ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕ
ΦΕΝΑΜΙΝΤ
Καὶ εἰ πλέον κούβει με ἐν δὺς κάθε βράδυ, νεργεῦνται. Μασάτε ἐπὶ δέκα πτὰ κάθε κορυφῇ εἶνε εὐχάριστη καθαρτικόν. Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία.

Ἡ ἐξαιρετικὸς λάμα «ΚΡΙΚΕΤ»
ἐνδύει εὐχάριστα. Πωλεῖται παντοῦ.
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος :
ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΦΩΦΡΟΣ
Κολοκοτρώνη 62—Ἀθῆναι

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ
«ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ»
Πάντοτε πρῶτῃ εἰς τὴν καταπόνησιν καὶ ποιότητα. Διὰ τοῦτο ἐπαρτρεῖ νὰ πωλῇται μόνον με δρομῆς 12.
Παρακαταθήκη : Σπύρου καὶ Παπαδημητρίου, Κολοκοτρώνη 77, Πειραιᾶ.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ
Νὰ βράψετε μόνον σας τὰ πινά σας φορέματα με Γερμανικῆς βαφῆς μάχης
ARTI
καὶ θὰ γίνουεν ἐντελὲς καὶ νεύρη.
Αἱ βαφῆς **ARTI** πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία καὶ εἰς 50 μεδέρνους χρωματισμοῦ.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος : **Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ**, Ἀθῆναι, Λέκκα 21α.

ΣΥΝΑΡΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :
Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 150
Ἐξωτερικὸν Λίρα Ἀγγλ. 1
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5
Ἐξέμνησι καὶ τριμνησι κατ' ἀναλογίαν.
ΚΥΡΙΑΚΗ
5 Ἀπριλίου 1931

Τίκ-Ταίκ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 28
(Μέγαρο Ἐφεσίου)
ἀριθ. γρ. 35-36 45
ἀριθ. τηλ. 50-38
Ἀθῆναι
Διευθυντὴς Ἰδιοκτήτης :
ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΗ ΜΙΣ ΕΛΛΑΔΑ

Τι λέγει διὰ τὴν «Μίς Εὐρώπην». — Λίγο πεντασπολιὸ κατ' ἀνάγκην. — Ὁ κύκλος τῶν θαυμαστῶν τῆς ἡμέρας Ρόδου. — Ἐπιστολὴ μετ' ὁμοειδή. — Ἀλλὰ ἐκεῖνη δὲν ἀπαντᾷ. — Ἐρωτευμένοι χωρὶς νὰ τὴν ἴδω. — Τὰ σχέδιά της διὰ τὸ μέλλον. — Ὁ ἐπίλογος τοῦ θριάμβου της

Ἡ «μὶς Ἑλλάς» δις Χρυσούλα Ρόδου, ἡ ὁποία ἔργον πρὶν ἀπὸ δύο ἡμέρας, συνοδεύομένη ἀπὸ τὴς θερμότερες εὐχὰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ποῦ πῦγοντο νὰ τὴν ἴδω. καὶ «μὶς Εὐρώπη», εὐρίσκειται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀγαπημένην τῆς Ἀθῆνα, μέσα εἰς τὸ γνωριστὸν τῆς περιβάλλον. Ἐπειτα ἀπὸ δύο μηνῶν ζωὴν εἰς τὴν Εὐρώπην, ζωὴν γεμάτην ἀπρόοπτα καὶ συγκινήσεις, ἡ δις Ρόδου ἐπανερχεται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἡσυχὴν οἰκογενειακὴν τῆς ζωῆς.
Τὸ σπῆτι της, ἀπὸ τὸ περασμένο Σάββατο, εἶνε πάντοτε κατὰμεστο κόσμον. Συγγενεῖς φίλοι καὶ φιλενάδες, ἄγνωστοι καὶ ἄγνωστοι δημοσιογράφοι καὶ πηγαίνουν νὰ τὴν ἐναιδού. νὰ τῆς ἐκδηλώσουν τὴν συμπάθειάν τους, καὶ—πρὸ πάντων—νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργειάν τους. Ὅλοι εἶνε περιέργοι νὰ μάθουν πῶς ἐπέρασε τοὺς δύο μῆνες ποῦ ἔλειπε ἡ «μὶς Ἑλλάς», τί εἶδε, τί ἀκούσε, τί εἶπε, νὰ τ' ἀκούσουν ἀπὸ τὸ ἴδιον της τὸ στόμα.
Ἀκριβῶς τὸ αἰσθημα τῆς περιέργειας, μᾶς ἔφερεν ὡς τὸ σπῆτι της. Τὴν εἶδαμε τῆς εὐχρησάμε τὸ καλὸς ἦλθε, μᾶς ἐθαύμασε μετ' ἡμετέρας τῆς ἐξαιρετικῆς τῆς εὐγένειας, τῆς ἐξηγήσαμε συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχλησιν καὶ τῆς ὑποβάλλουμε τὴς ἐρωτήσεις μας.
— Ποία εἶνε ἡ ἐντύπωσίς ἀπὸ τὰ καλλίστα, δεσποινὶς Ρόδου; Ἡ ἐκλογὴ ὡς «μὶς Εὐρώπη» ἄξιζε;
— Τί νὰ σᾶς πῶ, μᾶς ἀπαντᾷ ἡ δις Ρόδου. Ἀν σᾶς ἀπαντῶνθα θεωρεθῶ, ὅτι μ' ἀρέσει τὸ... κοσμοπολιό.
— Σὰς βεβαίονομε, ὅτι ὅχι. Εἶσατε ὅμως τὴν περισσώτερον ἀπὸ ὅλους ἀρμόδια γιὰ νὰ δώσετε μίαν ἀπάντησιν στὸ ἐρώτημα αὐτό. Ὁ κόσμος γενικῶς πιστεύει πῶς ἡ ἐκλογὴ ἡ τοῦ δικαίου.
— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ δική μου γνώμη, χωρὶς νὰ με περάσετε γιὰ κακονομῆ, σᾶς λέω τὴν γνώμην μου. Ἡ «μὶς Γαλλία» εἶνε βέβαια ἓνα πολὺ συμπληρικὸ κορίτσι καὶ θὰ ἔπρεπεν ἀσφαλῶς νὰ ἐξελέγετο «μὶς Εὐρώπη», ἀν...

Ἐισπὴν ἐκλογὴν τῆς δεσποινίδος Διπλαράκου καὶ ἂς ἔλεγον ὅτι ἤθελαν...
— Καὶ τώρα, ἂς ἀφήσουμε τὴν «μὶς Γαλλία» νὰ δρέπῃ τὰς δάφνας της καὶ ἂς ἔλθουμε πρὸς σᾶς. Καμμιὰ περιπέτεια δὲν σᾶς ἔτυχε ἐκεῖ εἰς τὴν Εὐρώπην;
— Τί εἶδους περιπέτεια;
— Κανένα αἰσθηματάκι, π.χ.
— Ἀ! ὅλα κ' ὅλα. Ἡ ζωὴ ποῦ πέρασα μετ' ἡμετέρας τῆς μαμάς, ἦταν πολὺ αἰσθηματῆ. Κι' ἔπειτα καὶ ἂν ἀκόμη ὑπῆρχε τίποτε τέτοιο, φαντάζεσθε, ὅτι θὰ σᾶς τὸ ἐλέγα; Αὐτὰ τὰ πράγματα συνήθως κρατιῶνται μυστικά.

— Ἄλλο ζήτημα... Νὰ σᾶς πῶ... Οἱ πολλοὶ θαυμασταὶ εἶνε μιὰ ἐνόχλη. γιὰ τὴν γυναῖκα.

— Αὐτὸ ἂν θέλωμε τὸ πιστεύομε. Καί... ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς ἐπίσης θὰ ἐλάδατε ὁμοειδῆς.

— Ἀμέτοχτες. Φαντάζομαι, ὅτι αἱ εἰσπράξεις τοῦ Ταχυδρομείου θὰ ἔχουν αὐτῆς ἀρκετά. Γράμματα ἐλάμβαναν καθημερινῶς. Μόνον ποῦ δὲν ἐπρόφθαναν νὰ τὰ διαβάσω. Πολλὰ ἦσαν ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις, ἄλλες γραμμένες ποιητικῶς, ἄλλες εἰς τὴν καθαρεύουσα. Αὐτοσχέδια ποιήματα ἐπίσης ἔχω λάβει ἓνα σωρὸ. Ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτὰ, ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἔλειψαν καὶ αἱ προτάσεις γάμου... Ἀλλὰ, ἂν ἤθελα νὰ τοὺς ἱκανοποιήσω ὅλους, θὰ ἔπρεπε νὰ παντρεύομαι... κάθε μέρα. Ὅπως δὲν ἔπρεπε τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους καὶ τοὺς εὐχομαι... περαστικά.

— Καί, ὅμως αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ περιμένουν ἀπάντησιν.

— Τί νὰ τοὺς κάνω; Ἀν ἐσκόπευα νὰ τοὺς ἀπαντήσω θὰ ἔπρεπε νὰ συστήσω γραφεῖον εἰδικῶν καὶ νὰ προσλάβω τρεῖς γραμματεῖς.

— Ὅποτε πολὺ πιθανὸν νὰ σᾶς ἐρωτεύοντο καὶ αὐτοὶ καὶ νὰ σᾶς ἔσπελναν ἐρωτικὰ γράμματα.

— Θὰ ἀνάθεμα εἰς τοὺς ἰδίους νὰ ἀπαντήσουν σὺν ἑαυτοῖς. Ἐταί θὰ ἦμην ἡ συγχ.

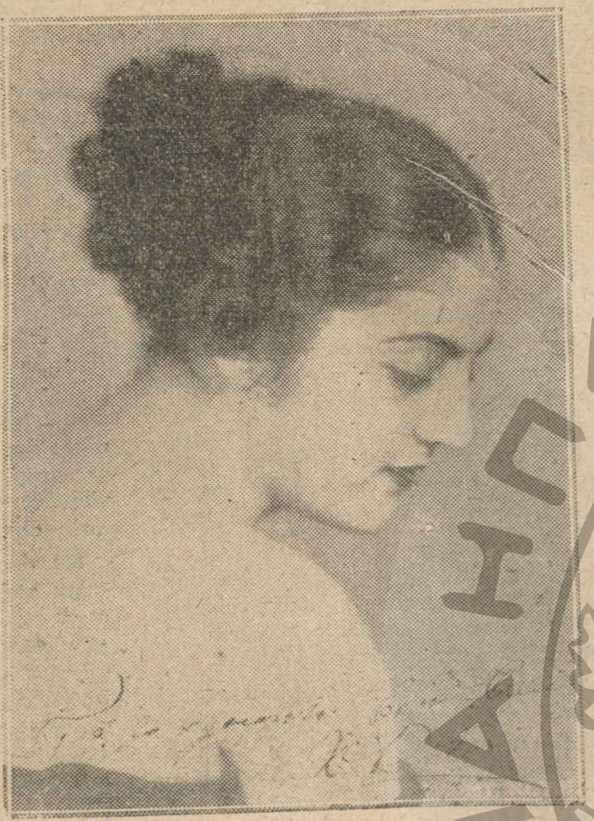
— Καμμιὰ σοβαρὰ πρότασις γάμου δὲν σᾶς ἔγινε;

— Μὴ τί ἐνδιαφέρουν αὐτὰ τὸν κόσμο; Πέρε ὅτι μοὶ ἔγιναν πολλές. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ παντρευθῶ ἀκόμη. Ὅταν θὰ συναντήσω τὸν ἄνδρα ποῦ θὰ μοὶ ἀρέσῃ καὶ θὰ νομίσω, ὅτι εἶνε ὁ μόνος ποῦ θὰ μοὶ χαρίσῃ τὴν εὐτυχία, θὰ τὸν πάρω καί... θὰ σᾶς εἰδοποιήσω...

— Καὶ τώρα ποῦ ἐπιστρέψατε ἀπὸ τὴν ξέειδ' ἂς εἰς ἀνέπτυξιν νὰ κάνετε;

— Πρῶτα πρῶτα θὰ πάω νὰ περάσω τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα εἰς τὴν Αἴγινα, τὴν ἀγαπημένην μου πατρίδα. Ἐκεῖ θὰ ξεκουρασθῶ καὶ θὰ μείνω ὅσο μπορῶ περισσώτερον. καὶ τὴν πρώτην θὰ ἔχω τὴν ἡσυχίαν ποῦ ζητῶ καὶ δεύτερον θὰ τελειώσω πᾶν καὶ ἡ... συνεντεύξεις... Καὶροὺς εἶνε καὶ γιὰ τὰ δύο... Ὁ καιρὸς περνᾷ, τοῦ χρόνου θὰ ἐκλεγῇ ἄλλῃ «μὶς Ἑλλάς» καὶ σᾶς θὰ ξαναποβάλω τὴν ἴδιαν ἐρώτησιν καὶ σ' αὐτήν, ἐνῶ ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡσυχὴ καὶ θὰ ἀναπαύομαι εἰς τὰς δάφνας τῶν παρελθόντων...

Τῆς εὐχόμεθα νὰ ἐπιτύχῃ καὶ τὰ δύο καὶ τὴν ἀφίκομεν εἰς τὴν ἡσυχίαν της. Ἡ περιέργειά μας—καὶ ἡ περιέργεια τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Τίκ-Ταίκ» φυσικὰ—ἂν δὲν ἱκανοποιήθῃ ἀπολύτως, ἱκανοποιήθῃ ὅμως σχετικῶς. Εἶνε κ' αὐτὸ κατὰ...
Ψ.

Μία φωτογραφία τῆς «Μίς Ἑλλάδος» με ἰδιόχειρον ἀφιέρωσιν διὰ τὸ «Τίκ-Ταίκ»

Ἐν τούτοις οἱ θαυμασταὶ δὲν θὰ ἔλειψαν.
— Αὐτὸ ἐννοεῖται. Κύκλος θαυμαστῶν ὑπῆρχεν εὐρύτατος. Καὶ ὅχι μόνον γιὰ μένα. Ὅλες ἡ «μὶς» εἶχαν τοὺς θαυμαστὰς τῶν...
— Δὲν θυμᾶσθε κανένα;
— Τοὺς ἔχω σχεδὸν λησμονήσει. Ἦσαν τόσον πολλοὶ, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ ἐξομολογήσω κανένα. Ἐπειτα ὅλοι αὐτοὶ ἐπηρεάζοντο εἰς τὴν κανονικὴν... ἀπόστασιν.
— Διηλαθῇ, φάτε μᾶτις ψάδια...

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Αί τελευταίαι στιγμαί των μελλομένων των.—Μία πρωτοφανής και άγρια έκτελεσις.—Αί θανατικαί πειναί των Έβραίων.—Αί άπάνθρωποι έκτελέσεις των Αιγυπτίων.—Η τιμωρία της συζυγοκτονίας εις τας Ίνδιαν.—Και τέλος η άπολιτισμένη θανατική έκτέλεσις

Όπως στη σύγχρονη εποχή, έτσι και στους αρχαιότερους χρόνους όρισμένα εγκλήματα τιμωρούντο με την ποινή του θανάτου. Άναλόγως δέ του πολιτισμού ή μη, καθώς και των έντοπίων παραδόσεων, ό τρόπος της έκτέλεσεως της θανατικής ποινής έποικίλε στους διάφορους λαούς.

Ίδού πώς περιγράφει ό Άλέξανδρος Βέργι το έργο του «Νότι Ρομάνε» το τραγικό τέλος ενός πατροκτόνου, καταδικασθέντος εις θάνατον.

«...Από το πραιτώριο τον ώδήγησαν στο κελλί του θανάτου. Έκει, άφού πρώτα τον άπεγύμνωσαν, τον έδεσαν κατόπιν χειροπό-

Ο δήμιος επιδεικνύει τό κεκμενο κεφάλι του καταδίκου στο συγκεντρωμένο πλήθος

δαρά με χονδρές άλυσίδες και τον έκλεισαν στο κελλί, που ελάχιστα φωτιζόταν από ένα μικροσκοπικό φεγγίτη της όροφής. Μέσα σ' έκεινο τό κελλί περιέμεναν τον μελλοθάνατο οι δήμιοι του: Ένα άγριο μαντρόσκυλλο, μία μαϊμού και μία πελώρια έχιδνα. Τήν έλλη ημέρα, όταν θα πήγαινε ό δεσμοφύλαξ να τραβήξει έξω τις άλυσίδες, δέν θα εύρισκε παρά μερικά λείψανα από τις σάρκες του έκτελεσθέντος εγκληματίου...»

Έκτος του μέσου τούτου, οι Ρωμαίοι μετεχειρίζοντο ακόμα και τον διά το σταυρού θάνατο, καθ' όν τρόπο έμαρτύρησε ό Άντρωτής της ανθρωπότητας στο Γολγοθά.

Ο Ρεβέλ, επίσης, αναφέρει τις εξής θανατικές ποινές που μετεχειρίζοντο οι Έβραίοι.

Έδεναν τον μελλοθάνατο σφιχτά με χονδρά σχοινιά και τον έβαζαν μέσα σ' ένα σακί, τό στόμιο του οποίου έδεναν επίσης με σχοινί. Έφόρτωναν κατόπιν τρεις-τέσσαρες βοιδομάζες με όγκολίθους και την προσδιορισμένη ώρα που έπρόκειτο να λάβη χώρα η έκτέλεσις, είδοποιούντο οι κάτοικοι να παρευρεθούν και να απολαύσουν τό τραγικό θέαμα :

Στό μέσον ενός έξοχικού δρόμου έποικετο τό μελλοθάνατος, που ήταν δεμένος μέσ' στο σακί, ένφ άποπάνω του θα περνούσαν κατόπιν ή βαρυφορτωμένες βοιδομάζες!...

Άλλοτε, πάλιν, αναφέρει ό Ρεβέλ, έρχονταν τον μελλοθάνατο μέσα σ' ένα πελώριο καζάνι με βρασμένο λάδι, ή άλλοτε, έχυναν μέσα στο στόμα του ρευστοποιημένο ζεστό σίδερο και τις περισσότερες φορές τον άκρωτηρίζαν.

Οι Αιγύπτιοι, διηγείται ό Ηρόδοτος, μετε-

χειρίζοντο τον άκόλουθο σκληρότατο τρόπο θανατικής έκτέλεσεως: Έκάρφοναν σ' όλόκληρο τό σώμα του εγκληματίου καλάμινους όβελίσκους και ύστερα τον πετούσαν επάνω σ' ένα σιδερένιο κρεβάτι, που τό στρώμα άντικαθιστούσαν σουβλερά καρφιά. Κατόπιν άναβαν φωτιά κάτω από τό κρεβάτι και τον έκαιγαν ζωντανόν !

Οι Έλληνες, και ιδίως οι άρχαίοι Άθηναίοι, έκρεμόζον τους μελλοθανάτους των από ένα ύψηλό μέρος σε μία άδυσσο, στην οποία μόλις έπεφτε ό καταδίκος έκαρφώνετο επάνω σε στημένα επίτηδες μεγάλα αχμηρά καρφιά, σάν λόγχεις.

Στις Ίνδιες, άρχαιότερα, ή συζυγοκτονία τιμωρείτο με τη σκληρότερα μέθοδο θανατικής έκτέλεσεως. Ίδού πώς την περιγράφει ένας περιηγητής, ό Αρμένιος Βαμπέρν :

«Μία νέα γυναίκα είχε καταδικασθή σε θάνατο, γιατί είχε δηλητηριάσει τον άντρα της, προκειμένου να νυμφευθή τον έκλεκτό της καρδιάς της. Μετά την άπαγγελία της καταδικαστικής αποφάσεως, την ώδήγησαν στην όχθη ενός ποταμού, που έφιλοξενούσε άρκτους κροκοδείλους. Έκει, άφού την άπεγύμνωσαν, της έδεσαν κατόπιν χέρια και πόδια και τέλος την έσυραν σ' ένα θαλάσσιο μέρος του ποταμού, τό οποίο έδωρείτο ως φωλιά των κροκοδείλων. Ύστερα από λίγη ώρα, ένας τεράστιος κροκόδειλος έπλησίασε την άτυχη νέα, την οποία και κατεβρόχθισε !...»

Ο Ντέ Σάντα Νέρν διηγείται ότι, μερικές φυλές των Ίνκας και των Μάγια, στη προκολομβιανή Άμερική, μετεχειρίζοντο ένα πολύ περίεργο τρόπο έκτέλεσεως της θανατικής ποινής: «Τόν διά του φόβου θάνατον» !

Είς τό Ύουκατάν, ό Νέρν έπεσκέφθη μία φυλακή που όνομάζετο «Φυλακή των Φαντασμάτων». Η φυλακή εκείνη ήταν μία δαιδαλώδης κατακόμβη, μέσα στην οποία ύπηρχαν τοποθετημένα τά πιο δυσμορφώτερα είδωλα της φυλής, καθώς και διάφορα άγρια θηρία. Άφού άπεγύμνωναν τον καταδικο, τον έβριχναν κατόπιν στην τρομερή εκείνη κατακόμβη των φαντασμάτων, ό θρύλλος των οποίων και μόνον ήταν άρκετός να προκαλέση τό θάνατο.

Στις Ήνωμένες Πολιτείες της Άμερικής, προτού ακόμη εφαρμοσθή ή διά της ηλεκτρικής έδρας θανατική έκτέλεσις, ίσχυε τό σύστημα του δια της άγχόνης θανάτου.

Άλλά και ή γκυλοτινα άρκετά έπαιξε τό ρόλο της στην ιστορία του εγκλήματος. Κατά την Γαλλική μάστιγα επανάστασις, ή γκυλοτινία έθροιάδευσε. Κάποιος χρονικογράφος της εποχής αναφέρει ότι, κατά την περίοδο της Γαλλικής Έπαναστάσεως είχαν στηθή στο Παρίσι τόσες λαμητόμοι, ώστε είχε γίνει προβληματική ή έξεύρεσις ισορίθμων δημίων !

Πρό της επικρατήσεως της λαμητόμου, ως μέσου θανατικής έκτέλεσεως, ήταν άπηγορευμένη στο μελλοθάνατο ή εξομολόγησις καθώς και ή συνουσία του υπό Ιερώς κατά τις τελευταίες του στιγμές. Άφού τον όμως εισήχθη ή γκυλοτινία ως...έκπολιτιστικό μέσον θανατικής ποινής, έπέτρεψαν στους μελλοθανάτους να δέχονται μέσα στο κελλί τους, λίγες ώρες πρό της έκτέλεσεως των, ένα έξομολογητή κληρικό, ό οποίος προσπαθούσε

να τον παρηγορήσει και να τον ενθαρρύνει.

Επίσης, ένα από τά καθήκοντα του δημίου ήταν, μόλις τό λεπίδι της λαμητόμου έκοβε τό κεφάλι του καταδίκου, να τό πάρη στα χέρια του και να τό σηκώσει ψηλά, δείχνοντάς το πρός τό συγκεντρωμένο πλήθος. Έάν δέ ό καταδίκος ήταν κανένα σοβαρό πρόσωπο, τιτλούχος ή έστεμμένος, άφειλε ό δήμιος, μετά την καρατόμησή του ν' άποκόψη με τό μαχαίρι του και τό δεξί του χέρι και να τό επιδείξη μαζί με τό ματωμένο κεφάλι !...

Όσάκις όμως ένα εγκλημα δέν έτιμωρείτο με την ποινή του θανάτου άλλα με άλλες

Η εξομολόγησις έλγουν πρό της έκτέλεσεως

ελαφρότερες ποινές, εφαρμόζοντο τότε τί βασανιστήρια.

Άπό τά «Μαύρα Χρονικά της Βενετίας» μαθαίνουμε ότι, μία 25έτις γυναίκα, όνομα Τζιοβάννα Μπαβέλλι, κατηγορηθείσα επί πλη 12 γροσίον, καταδικάσθη να κοπή ή μέτη της, τό άνω χείλος της και να ραβδιωθεί έκαστό φορέ !

Και έτσι, δέν έφαινετο καθόλου παράξενο, όταν έβλεπε κανείς στους δρόμους ανθρώπους άκρωτηριασμένους. Έννοιωσε άμέσως ότι κάποια εγκληματική πράξις έδάρυνε τό παθητικό της ζωής των. Έννοείται ότι, οι τωόντοι άκρωτηριασμένοι έδεωρούντο πειά ζώντες νεκροί, γιατί όχι μονάχα δέν μπορούσαν νάβρουν καμμία δουλειά άλλα και κανείς δέν τους συναναστρέφετο.

Με την πάροδο όμως του χρόνου, τό φέσημα του έκπολιτιστικού άνέμου κατήγγρε σιγά σιγά τά βάραβα και άπάνθρωπα αυτά είδη θανατικών έκτελέσεων και τά άντικατέστησε με άλλα, εξ ίσου τελεσφόρα, άλλα όλιγώτερο άπάνθρωπα: Ένας ισχυρός ηλεκτρικός κλονισμός, ό ξηρός κρότος της όμβροντίας ενός έκτελεστικού άποστατήματος, δέν βασανίζει ούτε κουράζει τον μελλοθάνατο περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο !

ΕΝΑ ΤΟΝΩΤΙΚΟΝ

Μία άμερικανική ρεκάλα τωνατικού φαμά καν: δημοσιευομένη εις ή άμερικανική φύλλα αναφέρει τά εξής :

«Με μίαν κουταλιάν την ήμέραν μπορείτε να μετακινήσετε όλόκληρον πλάνο διά πύ μικρού διακτύλου της χειρός σας. Με δύο κουταλιές μπορείτε εύκολώτα να λιγώσετε σιδηράς δοκιμής. Με τρεις κουταλιές σπάστε χωματωκόβωτα. Με τέσσαρες κουταλιές σπατάτε με τά χέρια σας πύ έξαρές. Με πέντε κουταλιές τέλος δέν έχετε να ροβήσετε τίποτε και από την χειρότεραν πενηνέραν».

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΕΝΤΕ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Του ΤΖΙΜ ΟΡΜΠΙΑΝΤ

Είμαι ένας άπόλος τηλεγραφητής νυκτερινής υπηρεσίας. Είδα πολλά δράματα κατά τό διάστημα της υπηρεσίας μου, και μάντευσα πολλά πάρα πολλά μέσα από τες σύντομες φράσεις που διαβάζω καθημερινώς σ' όλα τά μέρη του κόσμου.

Η υπηρεσία μου αρχίζει από τας πέντε τό απόγευμα και διαρκεί έως τά μεσάνυχτα. Σ' αυτές τις λίγες ώρες λοιπόν ξετυλίχθηκε όλόκληρο τό δράμα που θα σας διηγηθώ, και που μου έκαμε την μεγαλειτέρα έντύπωσιν έως τώρα.

Ήταν ή ώρα έξ. Έκείνην την ήμέρα μόλις είχα τελειώσει μία περιόδεϊα στα διάφορα τμήματα.

Άπό τό γραφείο μου έβριξα μία ματιά στην σάλλα που ήταν γεμάτη κόσμο, όταν τό βλέμμα μου έπεσε επάνω σ' ένα ζεύγος. Έκείνη έφαινετο μία ώραία γυναίκα 30—32 ετών, με καλό έξωτερικό ντυμένη απλά άλλα με πολύ γούστο και έπιμέλεια. Στο χέρι της κρατούσε ένα μανηλάκι και σκοπούζε διαρκώς τά μάτια της. Έφαινετο σάν να εύρίσκετο κοντά της ήτο επίσης ώραίος, ύψηλός, μελαγχρόνος τύπος σπόρτμαν της ίδιας κοινωνικής θέσεως μ' εκείνην, παρ' όλα αυτά όμως ή έντύπωσις που μου έκαμε ήτο ενός ανθρώπου που δέν κοιτάζει για να έργασθ, και από την πρώτη στιγμή μου ήτο αντίπαθης. Έστέκετο σιμά της και της μιλούσε διαρκώς σάν να ήθελε να την πείση για κάτι. Της έδωσε ένα μολύβι στα χέρια της, εκείνη γύρισε και τον είδε μ' ένα άγωνιώδες βλέμμα. Μείδισε μελαγχολικά κι άρχισε να γράφη σιγά-σιγά τό τηλεγράφημά της. «Τηλεγράφημα θανάτου» σκέφθηκα, κι έξομολόγησα την εργασία μου.

Πέρασε λίγη ώρα. Είχα λησμονήσει αυτό τό περιστατικό, όταν βλέπω τον νέο να στέκει με τό τηλεγράφημα στο χέρι μπρός σε μία θυρίδα περιμένοντας σειρά. Η κυρία είχε φύγει. Η περιέργεια μ' έσπρωξε να προσφερθώ να τον υπηρετήσω. Είχα άπατηθή στις υποθέσεις μου. Τό τηλεγράφημα έλεγε :

Τών Χάρμον 4892 Μπέιφαρ, Άδενν, Μπρούκλιν, Ν. Υ.

«Τών συγχώρησέ μου. Στόπ. Φεύγω μ' ένα άλλον άνδρα. Στόπ. Φίλησε τά παιδιά κι' άγάπατα όσας τ' αγαπούσεις ως τώρα. Συγχώρεσέ μου. Στόπ. Άννας».

Έδωρόμηνα σέντε κύριε, είπα.

Μπορείτε να μου δώσετε τό μολύβι σας ένα λεπτό, θέλω να γράψω ακόμη ένα τηλεγράφημα.

Και μου ένεχείρησε ένα δεύτερο συντομότερο που διευθύνετο σε κάποιον Ντόυελ στο Κάναας, και έλεγε :

—Στείλατε μου τηλεγραφικώς 200 δολάρια στην διεύθυνσι. Έπείγουσα ανάγκη. Ύπογραφή Τον Ντόυελ.

Είδε την διεύθυνσιν του γραφείου μας, και με παρεκάλεσε να στείλω γρήγορα τό τηλεγράφημά του, και να φροντίσω να του παραδώσουν τά χρήματα χωρίς δυσκολίας όταν τά ζητήσ.

Πολύ καλά, του απήντησα, και σκεπτόμουν μόνος μου, τί άθλιος τύπος ήτο να κλέβη την γυναίκα ενός άλλου και να ζητή από τον πατέρα ή τον αδελφό του, τά μέσα για να την συντηρήσ. Κι' εκείνη, πώς είχε πέσει στα χέρια αυτού του ανθρώπου; Με τί μέσον την είχε πείσει ν' άφήσιν σπίτι, άνδρα σε σε λεπτά.

και παιδιά και να τον ακολουθήσ. Παρέδωσα τά δύο τηλεγράφηματα στην υπηρεσία άποστολής και σχεδόν λησμονήσα τό επεισόδιον. Όταν σε μερικά λεπτά ένας ύπάλληλος με είδοποίησε ότι τό τηλεγραφικόν μηχανήμα δέν λειτουργεί.

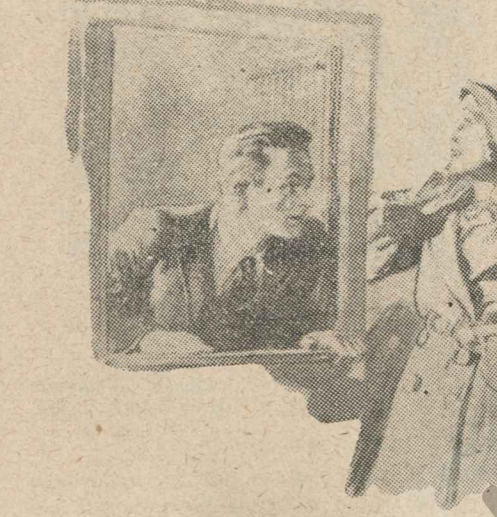
—Κάποια βλάβη. Δέν μεταδίδει σωστά όλες τις λέξεις.

—Πόσα τηλεγραφήματα έχουν σταλή έτσι;

—Δύο τρία μόνον, τό άντελήφθμεν εγκλίρε.

Έδωσα διαταγάς να ζητήσουν άλλο μηχανήμα και ή εργασία έξακολούθησε κανονικώς.

Σιγά σιγά ή φούρια της δουλειάς είχε περάσει. Ήταν ή ώρα δέκα σχεδόν όταν βλέπω την πόρτα του γραφείου μου ν' ανοίγει και να παρουσιάζεται ό άπογευματινός μου πελάτης.

Έρριψα μία ματιά στην αίθουσα που ήταν γεμάτη κόσμο

Ένοιωσα μία άπογοήτευσι που τον είδα πόνον, άλλ' όταν διηγήθηκα αυτό τό περιστατικό άργότερα και σ' ένα συνάδελφό μου.

—Νομίζω, ότι ξεύρω ποιάν λέτε. Είδα αυτήν την κυρία που περίμενε χθές όλο τό απόγευμα στο άπέναντι ξενοδοχείον. Πραγματικό διαρκώς στο Χόλλ, και έβλεπε με άγωνία από τό παράθυρον σάν να περίμενε κάτι.

Τό παράθυρο που έλεγε ό συνάδελφός μου έβλεπε άπέναντι στο γραφείον μου, και μ' αυτήν την πληροφοριαν έξηγήσα έκ των όστέρων πολλά πράγματα.

Ο νέος μ' έπλησίασε χαίρεταις μ' ευγένεια και μου είπε :

—Ήλθα εδώ κατά τάς έξ. Όνομάζομαι Ντόυελ, έδωσα κάτι τηλεγραφήματα, και περιμένο μία τηλεγραφική επιταγή. Θυμάσθε πιστεύω....

—Ναι θυμούνται, τον διέκοψα, περιμένετε να δω άν ύπάρχη απάντησις. Εκείνη τη στιγμή άκριβώς ό ύπάλληλος μου έφερε την επιταγή. Ήτο μόνον για έκαστό δολάριο ενώ εκείνος είχε ζητήσει διακόσια..

Ένα μείδισμα εύχαριστήσεως έλαμψε στα χείλη του, όταν του είπα ότι είχα την απάντησιν.

—Θέλετε να σας δώσω ένα συνάλλαγμα;

—Όχι, όχι, θα προτιμούσα να μου τά δώσετε σε λεπτά.

—Εύχαρίστως, δείξτε μου την ταυτότητά σας.

—Μά άφού τηλεγράφησα εγώ και ζήτησα χρήματα! Σεις ό ίδιος πήρατε τό τηλεγράφημα.

—Λυπούμαι πολύ, άλλ' αυτό δέν είνε άρκετό, δέν έχετε καμμία άλλη απόδειξις ;

Έβγαλε ένα δερμάτινο πορτοφόλι και μου παρουσίασε μία κάρτα επάνω στην οποία ήτο γραμμένο τό όνομα: «Τόμας Ντόυελ» και σε μία γωνιά με μικρά γράμματα: «Ασφάλειες» Κι' αυτή ή απόδειξις όμως ήτο άνεπαρκής. Αισθάνθηκα μία ιδιαίτερα εύχαρίστησι όταν τον είδα να βρίζεται σε δύσκολο θέσι. Ήταν φανερόν ότι δέν είχε άλλα χρήματα και έξαρτάτο από τό ποσόν που θα του παρέδιδα.

Τό κείμενον του τηλεγραφήματος της νέας γυναίκας μου ήλθε στο μυαλό μου. Τώρα θα είχε φθάσει στον προορισμό του, τό κακό είχε γίνει. Φαντάσθηκα την σκηνή. Ένας μικρός διανομέας μπρός σ' ένα σπίτι στο Μπρούκλιν μία πόρτα μισανοίγει, προβάλλουν δύο τρία παιδικά κεφάλια, ένα μπλού χαρ-

τάκι άρκεί να φέρη την καταπορή σέ τόσες φυγές.

—Ξεχάστε πολύ καλά ότι αυτό δέν άρκει κ. Ντόυελ. Δέν έχετε κανένα πιστοποιητικό που να φέρη τ' όνομά σας, καμμία άδειά σσφέρε, βιβλιάριον τραπέζης, ή τίποτε άλλο καί, έστω και τά άρχικά γράμματα άπάνω σε κανένα δικό σας αντικείμενο ;

Έφαινετο πολύ στεναχωρημένος. Ήταν φανερό ότι δέν είχε τίποτε. Τό πρόσωπό του άναψε. Έσκυψε κοντά μου και μου είπε θυμωμένος.

—Άκούστε, κύριε, αυτή ή ιστορία πρέπει να τελειώνη. Θέλω τά χρήματά μου. Θα μου τά δώσετε εϋθύς ή θα αναφερθώ στον διευθυντή σας τον όποιον γνωρίζω προσωπικώς και θα κάμω παράπονα, διότι μου παρεδίδετε δυσκολίας.

—Κάνω τό καθήκον μου, και έφερθηκα με πολύ ευγένεια νομίζω.

Έκείνη την στιγμή κάποιος με καλούσε στο τηλεφώνον. Ζήτησα συγγνώμην και πήγα ν' απαντήσω.

—Σί είσαι Μπίλ ;

Άνεγνώρισα την φωνή του Τσάρλη ενός συνάδελφου μου που εργαζέτο σ' ένα άλλο τμήμα της πόλεως.

—Τί συμβαίνει Τσάρλη ;

—Μήπως τηλεγράφησε κανείς από τό γρα-

φείον σας σήμερα και ζήτησε να του στεί-
λουν τηλεγραφικώς χρήματα ;
—Ναι, ναι, με γιατί με ρωτάς ;
—Πές μου ποιός είναι ;
—Έρεξια μια ματιά στον Ντόυελ που συζη-
τούσε μ' ένα υπάλληλον κι' απήντησε όσο
μπορούσα σιγώτερα.

—Δεν μπορώ, είναι εδώ αυτήν την στιγμή.
—Τί πήρε και απάντησε !
—Ναι, αλλά δεν τον πλήρωσα ακόμη.
—Ο Τσάρλη με διέκοψε δίδοντας μου τα χα-
ρακτηριστικά του ανθρώπου που είχε εμπρός
μου. Ήταν ο ίδιος.

—Βρες μια πρόφαση για να τον κρατήσεις
δέκα λεπτά, μη τον πληρώνεις και πρόσδεξε μη
σοφ' φύγει. Θα σοφ' εξηγήσω αργότερα.
Δεν ήτο δύσκολο να κάνω αυτό που μου ζη-
τούσε, γιατί αν και εδιάζετο να πάρη τα
χρήματα δεν έφαινετο όμως διατεθειμένος να
φύγη χωρίς αυτά. Για να κερδίσω καιρό, έ-
κανα ότι εξετάζω κάτι κανονισμούς κι' αυτό
τό ζήτημα, και τα δέκα λεπτά πέρασαν ά-
νεκτα γρήγορα. Έξακολουθήσαμε να συζητού-
με όταν ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάσθησαν
δύο άνδρες. «Ήλθαν κατ' ευθείαν στη θούρα
μου χωρίς να ρίξουν ούτε ένα βλέμμα στον
Ντόυελ. Ο ένας απ' αυτούς με έπλησιασε για
κάποια πληροφορία, άνοιξε το σακάκι του
για να πάρη το στυλό του δέχον και είδα στο
στήθος του να λάμπη το μετάλλιον του μι-
στικού άστυνόμενου.

—Θέλω να στείλω ένα τηλεγράφημα στην
Γερμανία, καταλαμβάνετε ; πόσον κοστίζει ;
Τού έδωσα την πληροφορία που ζητούσε
και πήγε σε μια γωνιά να γράψη. Ξαναγύ-
ρισε στον πρώτο μου πελάτη. «Ανυπομονού-
σε αλλά δεν έφαινετο ανήσυχος. Ή πόρτα
του γραφείου μου άνοιξε πάλιν. Αυτή τη
φορά ήταν ο γενικός επιθεωρητής μας κ. Τό-
μας. Δεν φάνηκε όμως να με αναγνωρίζει.
Με ρώτησε για την τιμή ενός τηλεγραφήμα-
τος για το Πάρι Μπής και ζήτησε χαρτί
για να συντάξω το τηλεγράφημά του, αφού
προηγουμένως μου έκανε κρυφά σήμα να
πληρώσω τον Ντόυελ.

Διερρήνθηκα στο χρηματοκιβώτιον, πήρα
ένα τό δολάρια τα μέτρησα και τού έδωσα
να υπογράψω για να του τα παραδώσω. Πήρε
το συνάλλαγμα έβαλε μια υπογραφή «Τόμας
Ντόυελ» και έτοιμαζόμην να του δώσω τα
λεπτά, όταν οι δύο μυστικοί πλησιάζουν και
τόν συλλαμβάνουν. Τό τί συνέβη μετά εύ-
κολα να φαντάζεται κανείς. «Εκπλήξες, ά-
πορία και μετά υποταγή εις τα όργανα της
τάξεως. Την στιγμή που οδηγείτο εις τό
τμήμα έβησε και ο Τσάρλ, ο οποίος άνε-
γνωρίσε εύθως τον άνθρωπο που μου είχε πε-
ριγράψει.

Τί είχε συμβή ; Ο ψευτό Ντόυελ είχε πα-
ρουσιασθή στο παράρτημα του Τσάρλη και έ-
ζήτησε τηλεγραφικώς ένα ποσόν από κάποιον
στο Μπούφαλο με υπογραφήν Μπούκινχαμ.
Κατά κακήν του τύχην αυτός ο Μπούκινχαμ,
έντευξά να εύρισκείται στο Μπούφαλο, και όχι
μόνον αυτό, αλλά ήταν μαζί με τον φίλο του
την στιγμή που αυτός παραλάμβανε τό τηλε-
γράφημα. Τό αποτέλεσμα ήταν να ειδοποιη-
θώ τηλεφωνικώς ή άστυνομία της Νέας Υό-
ρκης, ή όποια έστειλε δύο μυστικούς στο
γραφείον του Τσάρλη, που είχαν την τύχη
να προσβάσουν να τον συλλάβουν στο γρα-
φείον μου. Φαίνεται ότι αυτός ο νέος τό εί-
χε κάμει επάγγελμα αυτό γιατί τό ίδιο συν-
έβη και σε όλα παραρτήματα της έταιρείας
μας.

Ή γυναίκα όμως ; Πού ήταν ; ήξευρε τί
συνέβη, ήτο άραγε συνένοχος ; Πρίν προφθά-
σω να δώσω καμία απάντησιν κι' αυτές της
σκέψεις μου, ή πόρτα άνοιξε για τρίτη φο-
ρά και βλέπω εμπρός μου αυτήν την γυναί-
κα. Τα μάτια της όρθώνοντα από τον τρόμο

τά χείλη της έτρεμαν, χλωμή σαν πεθαμένη,
άνοιγε τό στόμα της να μιλήσῃ, αλλά ή φωνή
της επνίγετο, σπέρθηκε με μια καρέλλα για
να μη πέση. Κι' ένθ' έστέκετο εκεί εμπρός
μου, διερωτόμην άκόμη μια φορά, πώς αυτή
ή γυναίκα με την άγγελική μορφή της όποιος
ή τιμότης έλαμπε επάνω της, πώς αυτή ή
γυναίκα έπεσε στα δίκτια αυτού του άπα-
τεώους.

Έβαλε τό χέρι της στην καρδιά της σαν
να ήθελε να συγκρατήση τους κτύπους της,
και με τρεμάμενη φωνή ρώτησε :

—Ο κ. Θόρπε ! Πού είναι, που τον πάν ;
Αυτοί οι άνθρωποι... τί σημαίνει ; Είχε παρα-
κολούθησι δολοφονίαν την σκηνη από τό πα-
ράθυρο του ξενοδοχείου της. Έδίτασε για
μια στιγμή, ήξευρε ότι ήμην ο δήμεός της έ-
κείνη την στιγμή, άλλ' άναγκάσθηκα να της
πώ την αλήθεια. «Ήτο σαν να της έδινά μια

Οι δύο μυστικοί πλησιάζουν και
τόν συλλαμβάνουν.

μαχαίριά. «Έπεσε σε μια καρέλλα κι' άρχισε
να κλαίη. «Τί θα κάμω, τί θα κάμω τώρα»
επαναλάμβανε διαρκώς.

Ποτέ άλλοτε στην ζωή μου δεν αισθάνθηκα
τόση λύπη και άγωνία για ένα πρόσωπο όσο
για εκείνην την γυναίκα. Δεν εύρισκα την
δύναμι μέσα στην καρδιά μου να την καταδι-
κάσω. Ή ζωή την ζητούσε να πληρώση πολύ
ακριβά τό μάθημα που της έδινε. Ο έραστής
της, ένας άπατεών. Τόν άνδρα της, τό παι-
διά της τό σπίτι της όλα τα είχε χάσει για
μια στιγμή τρέλλας. Άπορηγμένη από την
κοινωνία χωρίς οικογένεια χωρίς καταφύγιο,
τί μπορούσε να έλπίσῃ ; Θέλησα να την πα-
ρηγορήσω αλλά τί μπορούσα να της πώ ; Τί
μπορεί να κάμῃ ένας άνδρας σε τέτοιες πε-
ριπτώσεις ; Την κούταζε σαν ήλιθιος χω-
ρίς να ξέρω τί να κάμω και πώς να της εκ-
δηλώσω την συμπάθειά μου.

Σιγά-σιγά άρχισε να συνέρχεται, σήκωσε
τό κεφάλι της έθριψε μια ματιά γύρω της.
Προσπάθησε να σηκωθῇ, τό κατόρθωσε με
κόπο. Ποτέ δεν θα λημονήσω τον πόνο και
την απελπισία που είδα ζωγραφισμένη στο
πρόσωπό της. Με δυσκολία κρατιόταν στα πό-
δια της. Χωρίς να σηκώση τό μάτιά της δι-
ευθύνθηκε προς την πόρτα με κλονιζόμενα
θήματα, δίτασε μια στιγμή κι' ύστερα χά-
θηκε μες τό σκοτάδι της νυκτός.

Δεν ήξευρα που βρισκόμουν. Ή σκέψις μου
ήταν μ' αυτήν την άγνωστη, ένοιωθα τον πό-
νο της σαν να ήτο δικός μου. Ένα ύπηρεσι-
ακό τηλεφώνημα με συνέφερε και μ' έκαμε
να ξαναθυμηθώ την δουλειά μου. Έπέστρε-
ψα στο γραφείο μου για να τακτοποιήσω κά-
τι έγγραφα ότε βλέπω τόν υπάλληλο να με
πλησιάζει μ' ένα τηλεγράφημα από τό κέν-
τρον του Μπούκλιν. «Έτρεβα τό μάτια μου

και δέν μπορούσα να πιστέψω ότι εκείνο που
διάβαζα ήταν αληθινό. Κι' αυτό που διάβα-
ζα ήταν ότι τό υπ' αριθμόν 183472 τηλεγρά-
φημα με υπογραφήν « Άννα » επιστρέφεται
γιατί ή διεύθυνσις ήτο δυσανάγνωστος. Άρ-
παξα τό ύπηρεσιακόν διδύλιον. «Ω εύτυχής
σύμπτωσης ! Τό τηλεγράφημα ήτο της άγνώ-
στου μου που έστειλε στον άνδρα της. Θυ-
μήθηκα την στιγμιαία βλάβη της μηχανής
που μετέδινε λάθος τα ψηφία. Εύλογημένη
βλάβη. Σ' αυτήν θα χρεωστούσε μια δολοφονί-
α οικογένεια την εύτυχία της. Φώναξε ένα
υπάλληλον και τόν διέταξε.

—Τζάκ είδες την κυρία που ήτο πρό όλί-
γου εδώ ; Λοιπόν πρέπει να τρέξεις να την
εύρης να της πής να έλθῃ εδώ άμέσως. Πή-
γε προς τα επάνω, πρέπει άραγε, άραγε να την
ανακαλύψης και να την φέρης εδώ. Πήγαινε
έως τόν ποταμό, γρήγορα, τρέχα !

Ο ποταμός ! Πώς δέν τό είχα σκεφθῇ να-
ρίτερα. Μια γυναίκα στην άπελπισία της εί-
νε ικανή για όλα ! Μια νέα άγωνία με κατέ-
λαβε. Θα την εύρη ο Τζάκ, θα προφθάσει
ένκαιρος ; Τα λεπτά μου φαίνονταν αιώνες,
μου ήτο αδύνατον να έργασθώ έδωκα συνε-
χώς την πόρτα και παρακολουθούσα τα βή-
ματα των διαβατών. Πόσην ώρα περίμενα
δεν ξέρω όταν έξαφνα βλέπω τόν Τζάκ να
επιστρέφῃ μαζί της. «Έτρεβα σαν τρελλός
κοντά της.

—Κυρία μου, τό τηλεγράφημα σας έπε-
στράφη, χωρίς να παραδοθῇ, στον προου-
ρισμό του, συνέβη κάποιο λάθος στην διεύθυν-
σι. Ήταν όμως σαν να μιλούσα μ' ένα κα-
φάλαρο. Δεν άντελαμβάνετο τό λόγιό μου.
Έχρειάσθηκα να της τό επαναλάβω πολλές
φορές και να της δείξω τό τηλεγράφημα.
Μια λάμψις φωτῆσε τό πρόσωπό της, σαν να
είδε να άνοίγονται μπροστά της αί πύλαι του
Παραδείσου. Δυό δάκρυα κύλησαν από τό
μάτια της, κι' άρχισε να κλαίη. Άλλ' αυτά
ήσαν δάκρυα χαράς που άνακουφίζουν και
διώχνουν τόν πόνο. Είναι σαν τό σφάνιον
τόξον μετά την καταιγίδα.

—Πώς θα μπορούσα να σάς εύχαριστήσω
ποτέ, κύριε, σεις μου χαρίζετε ξανά την
ζωή ;

—Δεν έκαμα τίποτε, κυρία μου, για να μ'
εύχαριστήτε. Θα σάς παραλάβω μόνον να
επιστρέψετε σ' ένα υπάλληλό μου να σάς συν-
οδεύσῃ έως τόν ήλεκτρικόν.

Σ' ένα λεωτό είχε φύγει.

—Πού την πρόφθασες, Τζάκ, την κυρία ;
—Στεκόταν σαν άγαλμα και κούταζε τό νε-
ρό του ποταμού. Τί είδα, τί πήγε να κάμῃ
εκεί μ' αυτήν την βροχή !

ΡΩΣΣΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

—Ή στάσις του Λένιν.

Ένας που δέν είναι κομμουνιστής για να
εμπνεύσῃ έμπιστοσύνην παραγγέλει εις τόν
σπιτονοικοκύρη του που είναι και έπίτροπος
των Σοβιετ των κατοικιών της έφημερίδας
«Πράβδα» και «Ισθέςνια». Ο έπίτροπος ύ-
μως δέν τό βρίσκει άρκέτο :

—Τί πρέπει λοιπόν να κάνω ;
—Νά στολίσετε τό δομάτιόν σας με της
εικόνας των κυβερνητικόν έπίτροπων.

Ο άνθρωπος τρέχει παρευθός στο πλησιέ-
στερο κρατικόν πρατήριον τροφίμων και ζητεί
εικόνας των έπίτροπων.

—Νά έδώ είναι τού Στάλιν, τού Λιτβίνωφ,
τού Κρεντολσκυ.

—Έχετε κανενός άλλου ;

—Έχουμε την εικόνα του Λένιν επί της
νεκρικῆς κλίνης.

—Λαμπρά, άπαντῶ ο άστός. Δώστε μου
δύο στή στάσι του Λένιν.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Τά άλογα προχωρούσαν έναντιόν του έμ-
ποδίου. Δεν άργησαν όμως να ύποχωρήσουν
πανεξέλιχα, γιατί ο γέρο-Μπαρναλιάν ά-
ριστοτά κι' ο ίπότης δεξιά άρχισαν να κί-
νουν τα σπαθιά τους. Από στιγμή σε στιγμή,
με άστραπιαία ταχύτητα, τα δυό σπαθιά έβ-
γαιναν πίσω από τις καρτέλες, άνάμεσα στα
τραπέζια, τρυπούσαν τάλογα χτυπώντας στα
γεμάτα. Οι δυό σπαθιστάι ο γέρος κι' ο
νέος άγριος ο ένας, άπαθής ο άλλος, έδιναν
την έντύπωση μυθολογικόν Τιτάνων.

Ο λοχαγός, με μια χειρονομία σταμάτησε
την επίθεσι και πάλι : αυτή ή τακτική έφ' ό-
σον δέν έπετίγγανε, έπρεπε να μεταχειρισθῇ
άλλῃ. Μεσολάβησε και δεύτερη άνακωχή σ'
αυτή την τραγική και πρωτοφανή πάλη σώμα
με σώμα.

—Μά τους Σατανάδες της Κολάσως, μουρ-
μούρισε ο λοχαγός των φυλάκων, λυπούμαι
πολύ που συλλαβάνω αυτούς τους δυό άν-
δρες...

—Είσιαν πληγωμένοι ; ρώτησε ο γέρο-Μπαρ-
ναλιάν.

—Ούτε γρατζουνιά κι' έσεις πατέρα ;

—Τίποτε ως τώρα. «As κυττάξουμε να
πθύνουμε άξιοπρεπώς, μα τόν Πόντιο Πι-
λάτο !

—As κυττάξουμε να μην πεθάνουμε, είπε
άποθέστατα ο ίπότης.

—Αφιπνεύσατε ! διέταξε ο λοχαγός.

Μιά δωδεκάδα ίππέων πήδηξαν κάτω άπ'
τάλογά τους. Κι' οι αλικοί ήταν μαζί μ'
αυτούς, πειρατωμένοι γι' αυτήν την αντί-
σταση, επαναλαμβάνοντας κάθε τόσο :

—Τους θέλουμε ζωντανούς !

Ένας κύκλος σπαθίων σχηματίσθηκε γύρω
άπ' τό όχύρωμα. Δεκαπέντε αλχές έστράφη-
σαν έναντιόν των Μπαρναλιάν. Έπεκράτη-
σε βαθεία σιωπή, ένθ' τό πλήθος άρχισε δε-
ξιά κι' άριστερά, να θυροβή : ή στιγμή ή-
ταν άγωνιώδης.

—Παραδοθήτε λοιπόν ! είπε ο λοχαγός.

Οι Μπαρναλιάν κούνησαν άρνητικά τό κε-
φάλι. Ο λοχαγός σήκωσε τους ώμους του
και είπε :

—Συλλάβετέ τους !

Μαζύ, σ' αυτό τό πρόσταγμα της επιθέσε-
ως, τά σπαθιά άστραφην ή αλχές χώθησαν
ανάμεσα στα ξύλα, δυό-τρείς λεπίδες, έσπα-
σαν απότομα, τέσσερες άνδρες σωριάστηκαν.
Χίθηκε αίμα, ή μάζα ύποχωρώντας για να
κάμῃ καινούργια επίθεση χωρίς να δινή προ-
σχή στους νεκρούς της, φώναζε με μια
φωνή :

—Κρατούν άδύμα ! Κρατούν !

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ Τό τέλος του ίππολου Μπαρναλιάν

Ήταν επιτυχία. Οι δυό Μπαρναλιάν ήταν
κόκκινοι άπ' τό αίμα, πληγωμένοι κι' οι δυό
στο κεφάλι, στα χέρια στο στήθος.

—Χαίρε, ίππότη ! είπε ο γέρο-σπαθιστής
πέφτοντας στο ένα γόνατο.

—Χαίρετε, πατέρα ! άποκρίθηκε ο ίπότης
άκουμπώντας για να μην πέση.

—Εν όνόματι του Βασιλέως, παραδοθήτε,
και δέν θα κατηγορηθήτε για την αντίστασή
σας ! φώναξε ο λοχαγός χωρίς να μπορῇ να
κρύψῃ την συγκίνησή του.

—Σας εύχαριστώ, κύριε ! είπε ο ίπότης.
Πεθαίνοντας έσάς θα κυττάζω, γιατί είστε
τό μόνο πρόσωπο που τίμιος άνθρωπος μπο-
ρεί να κυττάξῃ... Τρυπήστε μας.

Ο λοχαγός έκανε ένα νεύμα και φώναξε :
—Γκρεμίστε πρώτα !...

Και πάλι ή άσπρη άτσάλεια γραμμή προ-

Ο γυιός του γέρω Μπαρναλιάν είχε
τρέξει εις βοήθειαν του πατέρα του.

χώρησε σόν τερατώδες θηρίο, προτείνοντας
της αλχῆς της. Την ίδια στιγμή τό όχύρωμα
γκρεμίστηκε κάτω από τά λυσσασμένα κτυπή-
ματα και άνοιξε ή διόδος.

—Τετέλεστα ! φώναξε ο γέρο-Μπαρναλιάν
μένα τελευταίο έσπασμα γέλιου.

Και σπάθισε δυό-τρείς φορές μπροστά του,
χωρίς να διακρίνῃ πιά που χτυπούσε.

—Χαίρε, Λουίζα ! φιδύρισε ο ίπότης μέ-
να ανατριχιασμο τό κορμί του, κλείνοντας
για μια στιγμή τό μάτι.

Κι' όταν τά ξανάνοιξε, αυτά τό μάτια, έ-
μεινε θαμπωμένος, σε έκταση κατάληκτος,
όνειρευόμενος πώς είχε πεθάνει ή ότι, σε
λίγγο της αγωνίας, μια φωτεινή και παρή-
γορη όπτασία είχε έλθει για να τόν οδηγήσῃ
στις πύλες του Άπείρου.

Ή απελπητικῆς αλχῆς των σπαθίων πε-
δριονόταν κοντά στο στήθος του, είχαν έ-
νασκησθῇ ή κατεβασθῇ. Ο επιτιθέμενος ύ-
ποχωρούσαν δεξιά κι' άριστερά, έκπληκτοι,
μαγεμένοι, αφηρόντας έλεύθερο ένα δρόμο που
όδηγούσε στον Έρρίκο Μονμουρανσύ, ο όποι-
ος στεκόταν άκίνητος, κατάχλωμος, σαν ά-
πολιθωμένος πάνω στο άλόγό του. Σ' αυτό
τό δρόμο μια γυναίκα ντυμένη πένθιμα προ-

χωρούσε, άργά, επιβλητικά...

—Ή γυναίκα με τό μαύρα ! στέναξε ο ίπ-
πότης.

Και στο κατώφλι του σπιτιού, υλροστά
στην πόρτα όπου είχε στηθῇ τό όχύρωμα,
μπροστά σ' αυτήν την πόρτα που είχε άνοι-
ξει ξαφνικά, στεκόταν μια κοπέλλα χαριτω-
μένη με τό φοβισμένο και συγχρόνως τοιμη-
ρό ύφος της, με τό χρυσά μαλλιά της που
έπεφταν σαν φωτοστέφανο γύρω άπ' τό
χλωμό πρόσωπό της, —κι' έρεχνε στον ίπό-
τη ένα βλέμμα γεμάτο θαυμασμό και φρίκη...

—Λουίζα ! ψέλλισε ο νέος και γονάτισε στο
χώμα που ήταν ποτισμένο με τό αίμα του.

Δυό δάκρυα κύλησαν στα μακρά ταινίονα
της κοπέλλας. Και τό βλέμμα της φανέρωνε
άκαθαστη τρυφερότητῃ.

—Θεέ μου, μπορώ να πεθάνω...μ' αγαπή !

Ο ίπότης σωριάστηκε λιπόθυμος, ένθ' ο
γέρο-Μπαρναλιάν, δαγκάνοντας τό γκαζιό
μουστάκι του, μουρμούριζε :

—Α ! είναι ή Λουίζα, ή Λουίζον, ή Λου-
ιζέτα ;... Έ λοιπόν δέν έχω παράπονο να
πεθάνω μ' αυτό τό θέαμα !

.....
Ή κυρία με τό μαύρα, Ίωάννα της Πιέν-
νης, προχωρούσε προς τόν Έρρίκο Μονμο-
ρανσύ.

Την στιγμή που με τό απότομο άνοιγμα
της πόρτας είχε φανῇ μια γυναίκα που ώρ-
μησε άνάμεσα στα σπαθιά και στούς πληγω-
μένους, οι επιτιθέμενοι ύποχώρησαν σεστι-
σμένοι.

Ή γυναίκα είχε τόσο άξιοπρεπές ύφος,
φαίνονταν τόσο επιβλητική που ή έκπληξις με-
τεβλήθη σε σεβασμό κι' όλοι κατάλαβαν πώς
θα συνέβαινε κάτι παράξενο, και κανένας άπ'
τους άνδρες που ήταν λυσσασμένοι προ όλί-
γου δέν ήθελε να δώσῃ τό καιρίον κτύπημα,
την τελειωτική βολή στους πληγωμένους, που
με μια χειρονομία της είχε αναλάβει υπό την
προστασία της.

Ή Ίωάννα της Πιέννης στάθηκε δυό δή-
ματα μακριά άπ' τόν στρατάρχη Νκανβίλ.
Υπνωτισμένος ο Έρρίκος την έβλεπε νάρ-
χεται σαν φάντασμα. Ο στρατάρχης δέν έν-
νοιώθε πιά ούτε έρωτα, ούτε θυμό, ούτε ζή-
λοτυπία : μονάχα μια κατάληψη, γιατί την
έβλεπε εκεί. Πώς ; Γιατί ; Σταματούσε τό μυ-
αλό του. Μονάχα περίμενε.

—Στρατάρχα, είπε ή Ίωάννα της Πιέν-
νης, παίρνω αυτούς τους δυό ανθρώπους : ά-
νήκουν σε μένα. «Ο ένας άπ' αυτούς είναι ή
κείνος που μου απέδωσε τό παιδί που μου
είχαν κλέψει. Ο άλλος είναι ο νιός του. Σά,
επαναλαμβάνω στρατάρχα, αυτοί οι δυό ά-
νήκουν σε μένα. Και σάς ρωτά : Πρέπει έ-
ραγε να εξηγήσω σ'όλους τους παριστάμενους
την ύποχρέωση που έχω απέναντι των δύο
άνδρων ; Πρέπει να μιλήσω ;

Με μια χειρονομία έδειξε τους άκίνητους
ίππεις, τους κατάληκτους αλτικούς, τό σπ-
αηλό πλήθος. Ο στρατάρχης ανατριχίασε.
Έπαναστατούσε ή ψυχή του. Τα ματωμένα
μάτια του κύταζαν άγρια δόλору και ξα-
ναγύριζαν στην Ίωάννα της Πιέννης. Και
κάτω άπ' αυτό τό καθαρό βλέμμα, έσπασ-
σε νικημένος...φαινομενικά νικημένος, γιατί ένα
καταχθόνιο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χρο-

μα χείλη του. Με σιγανή, δραχνή φωνή, που μόλις άκουγόταν, άποκρίθηκε :

—Αυτοί οι δυο άνδρες άνήκουν σε σάς, κυρία...πάρτε τους !....

Έσφιξε το χαλινάρι και το αλογό του, ύποχώρησε ως τα άντικρινά σπίατα. Έκει όμως σταμάτησε, κι' ο Έρρίκος παρακολούθησε τη σκηνή.

Η 'Ιωάννα της Πιέννης στράφηκε τότε προς τον λοχαγό των φυλάκων του δουκιού 'Ανζού.

—Κύριε, είπε, εκτελείτε εδώ μιάν ύποστολή....

—Διαταγή του Βασιλέως, κυρία! άποκρίθηκε ο λοχαγός με σταθερή φωνή. Όφειλω να συλλάβω τους δυο εύπατρίδας.

—Κύριε, όνομάζομαι 'Ιωάννα, κόμισσα Πιέννης, δούκισσα Μονμορανσύ...

Ό λοχαγός ύποκλίθηκε θαθεία.

—Έγγυώμαι εγώ, συνέχισε η 'Ιωάννα της Πιέννης. Ό λόγος μου έγγυάται γι' αυτούς τους δυο αϊχμαλώτους.

—Αν είν' έτσι, κυρία, είπε ο λοχαγός, δεν μπορώ νάμφοισθητήσω τον λόγο της εύγενικής δέσποινας της Πιέννης και του Μονμορανσύ. Και αν οι δυο αϊχμαλωτοι δεν εγκυκαλείψουν αυτό το σπίτι....

—Δεν θα το εγκυκαλείψουν, κύριε!

—Υπακούω, κυρία. Προσθέτω: είμαι εύτυχης που ύπακούω, γιατί είνε δυο γενναίοι.

Η 'Ιωάννα της Πιέννης ύπεκλίθη και στράφηκε προς τους δυο πληγωμένους που άνασχωμένοι, παρακολουθούσαν, με μιάν ύπερτατη προσπάθεια την σκηνή. Στα τελευταία λόγια του λοχαγού, με μιάν κοινή χειρονομία, έβαλαν τα σταθιά στη θήκη τους.

Η 'Ιωάννα της Πιέννης προχώρησε προς τον γέρο-Μαργναλιάν:

—Κύριε, είπε με την γλυκειά και υπερέφανη φωνή της, θέλετε, να μου κάνετε τη μεγάλη τιμή ν' άναπαυθήτε στο φτωχικό μου σπίτι;....

Τού έτεινε το χέρι της κι' ο γέρο σπαθιστής, γεμάτος συγκίνηση, την άκολουθήσε στο σπίτι.

Τότε με δειλία η Λουίζα έδωσε το χέρι της στον ίππότη που το έπιασε τρέμοντας και ώρθώθηκε περήφανα. Ξεσχισμένοι, ματωμένοι, ύπεροχοι, φάνηκε γιά μιάν στιγμή σάν λιοντάρι....

Η πύρα έκλεισε πίσω άπ' τη Λουίζα και τιν ίππότη.

—Λοχαγέ! φώναξε ο Έρρίκος, είκοσι φρουρούς έξω άπ' αυτή την πόρτα, μέσα νύχτα! Η ζωή σας έγγυάται γι' αυτούς τοίς αϊχμαλώτους...και τας αϊχμαλώτους!

—Αντέξ τίς διαταγές έτοιμαζόμουν να δώσω! είπε περιφρονητικά ο λοχαγός.

—Έμπρός λοιπόν! Κι' ο Θεός να δώσει να σάς είνε καλή έγγύησης η άρχόντισσα της Πιέννης που ψευδοτετιλοφορείται δούκισσα Μονμορανσύ!

Ό λοχαγός έλαβε τα μέτρα του: διέταξε να μεταφέρουν τους νεκρούς και τραυματίες και ζήτησε ν' άποσταλούν ένισχύσεις. Σε λίγο τοποθετήθηκαν είκοσι φρουροί, γιά νά φυλάγουν μερόνυχτα.

Μακριά, άκουγόταν τα κανόνια του Λούδρου.

Πώς η 'Ιωάννα της Πιέννης κι' η κόρη της Λουίζα βρίσκονταν σ' αυτό το σπίτι της όδου Μονμάρτρες :

Η διαμονή των δύο αϊχμαλώτων στο σπίτι της όδου 'Ας, της έβλαψε πολύ ήθικώς. Η 'Αλίκη έπαίξε τον ρόλο της δεσμοφύλακος με ντροπή, με άπελπισία και προσπάθεισε ν' άνακουφίση της δυο γυναίκες. Στής σπάνιες συναντήσεις της με την άρχόντισσα της Πιέννης, παρουσιαζόνταν μάλλον ως ύπηρέτρια παρά ως φύλαξ. Η αϊχμαλώτες που την είχαν φοβηθή στην άρχή, ήρχισαν σιγά-σιγά να την λυπούνται.

Η μέρες κι' η νύχτες περνούσαν θλιμμένες.

Αυτός ο περιορισμός στο βάθος δύο στενόχωρων δωματίων είχε πειράξει την ύγεια της 'Ιωάννας, της Πιέννης. Προσπαθούσε να ύπομένη με την συννηθισμένη γενναiotητά της. Η μεγάλες όμως συγκινήσεις, η θλίψεις, ένας πόνος που μεγάλωνε όσο περνούσαν τα χρόνια, την είχαν πλήξει στην καρδιά.

Τα μάτια της είχαν τριγυρισθή μέσα μαύρο κύκλο. Μιά μεγάλη αδυναμία την κατέλάμβανε σιγά-σιγά.

Αυτή η δυστυχισμένη διατηρούταν στη ζωή άπ' τη δύναμη που χαρίζει η μητρική αγάπη. Η 'Ιωάννα της Πιέννης ήταν παιδ μοναχά μητέρα. Τόνοις της ήταν να δροβή έν άσφαλεία η κόρη της...ούτερα μπορούσε να πεθάνη αυτή!

Ναι, τώρα έβλεπε τόν θάνατο σάν την ύπερτάτη άνάπαυση. Πραγματικά η τελευταία έλπίδα της είχα χαθή. Ποιά έλπίδα. Η ύποστολή που είχε γράψει στον Φραγκίσκο Μονμορανσύ.

Δεν άμφέβαλε ότι είχε παραδοθή αυτή η ύποστολή. Έξεταιζοντας την 'Αλίκη ντε Λουξ δεβαιώθηκε πώς ο στρατάρχης βρισκόταν στο Παρίσι. Της φαινόταν άδύνατο να μην είχε λάβει ο Φραγκίσκος την συγκινητική ύποστολή όπου διηγόταν την αλήθεια της τραγωδίας του Μαρσενζύ. Και ο Φραγκίσκος δεν είχε σπεύσει εις βοήθειάν της! Ό Φραγκίσκος την εγκυκαλείπει, έξακολουθούσε να την νομίζει ένοχο!

Η αλήθεια είνε ότι ένδεχόμενον να έψαξε και να μη την βρήκε. Αυτό όμως η 'Ιωάννα το θεωρούσε άδύνατο. Στην ύποστολή της κατηγορούσε τόσο φανερά τον Έρρίκο Μονμορανσύ, ώστε ο Φραγκίσκος θα καταλάβαινε πώς αυτός ήταν ο άπαγογέυς της, και θ' άπευθυνόταν στην βασιλική δικαιοσύνη.

Δεν μεσολάβησε όμως καμιά έπέμβασις. Άπ' ότου την είχαν παρασώσει δια της βίας από το σπίτι της όδου Σαιν-Ντενί, δεν είχε καμιά είδησι. Για μιάν στιγμή, έλπιζε πώς ο ίππότης Μαργναλιάν δεν είχε παραδώσει την ύποστολή. Όσο το σκεπτόταν όμως, τόσο αυτό της φαινόταν άπίθανο. Έλεγε πώς ένας νέος τόσο συμπαθητικός, που αγαπούσε ειλικρινώς την κόρη της, δεν μπορούσε να δείξει τόσο μανία. Άλλοτε σκεπτόταν και πώς το συμφέρον του ίππότη θα τον έσπρωχνε να εκτελέση την άποστολή του. Τό συμπέρασμα ήταν να παραδεχτή πώς ο Φραγκίσκος Μονμορανσύ την εγκυκαλείπει. Κι' αυτή η φρικτή πεποίθησις που άφαιρούσε τη μυστική έλπίδα της ζωής της, δυνάμωσε την άρρώστεια που ύπέβασκε μέσα της.

Όσο γιά τη Λουίζα, άπ' ότου ήξερε πώς αυτός ο νέος στόν όποιον είχε τυφλή έμπιστοσύνη ήταν ο υιός του άνθρώπου που την άπήγαγε άλλοτε μάταια προσπαθούσε να τόν μισήσει η να τόν ξεχάση.

Ένα βράδυ, η 'Αλίκη ντε Λουξ της έπεσκέφθηκε. Ήταν χλωμότερη από κάθε άλλη φορά. Στάθηκε μπροστά στην Κυρία με τα Μαύρα με χαμηλωμένο βλέμμα.

—Κυρία, είπε, άποδώσε μου τουλάχιστον αυτή την δικαιοσύνη πώς έκανα ε,τι μπορούσας γιά να σάς άνακουφίσω στη φυλάκισή σας.

—Είνε αλήθεια άποκρίθηκε η 'Ιωάννα, και δεν έχωμε κανένα παράπονο.

—Ένα φρικτό έπεισόδιο της δυστυχισμένης ζωής μου, κυρία κι' άνάγκασε να γίνω δεσμοφύλαξ.

—Μου το έχετε πη δυστυχισμένη γυναίκα, και σάς λυπούμαι άπ' τα βάθη της καρδιάς μου....

—Όποτε, επανέλαβε η 'Αλίκη με διαταγμό, όταν θα είστε ελεύθερες, δεν θα φύγετε με μιάν κατάρα έναντίον μου...δεν θα έχετε κανένα μίσος έναντίον μου ;

— Έλεύθερες !... Άλλοίμονον !... Θα είμαστε ποτέ !

—Είσαστε.

Η 'Ιωάννα της Πιέννης άνατρίχασε.

—Είστε ελεύθερες κι' η δυο, επανέλαβε η 'Αλίκη με ήρεμη άποφασιστικότητα. Χαίρετε, κυρία...χαίρετε δεσποινίς...και μοναχά σ'εχω να νοιώσετε γιά μένα. Αυτή η πόρτα είνε άνοιχτή, καθώς κι' όλες η άλλες. Χαίρετε !

Άφού είπε αυτά η 'Αλίκη ντε Λουξ άποσύρθηκε. Η μητέρα κι' η κόρη έμειναν μιάν στιγμή σαστισμένες άπ' την άπτόμην χαρά.

Όστερα άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν. Μιά σκέψις όμως άναστάτωσε την 'Ιωάννα της Πιέννης. Θα βρισκόταν μαζί με την κόρη της χωρίς τίποτε, χωρίς κατοικία, χωρίς τροφή. Να έπιστρέψουν στο σπίτι της όδου Σαιν Ντενί, ήταν σάν να ήθελαν να ξαναπέσουν στα χέρια του Έρρίκου Μονμορανσύ. Ήταν έλεύθερες, έστω ! που να πάνε όμως ;

Η 'Ιωάννα καταλάβαινε πώς δεν θα είχε πιά τη δύναμη να έργασθη γιά την κόρη της, όπως άλλοτε. Αυτή λοιπόν η έλευθερία που της χάριζαν την άπέλπιζε. Μόνο που γλίστωνε άπ' τόν Έρρίκο Μονμορανσύ.

—Τί θάπογίνουμε, ψιθύρισε.

—Μητέρα είπε θαρράλέα η Λουίζα σάν να μάντευε τη σκέψη της 'Ιωάννας, έργασθήκατε γιά της δυο μας' τώρα είνε η σειρά μου! Έχουμε και το όμορφο διαμάντι που μου δείξατε τόσες φορές.

—Αυτό το διαμάντι, αγαπημένη μου. Άκουσε: σέ είχαν κλέψει άπ' την άγκαλιά μου, έκλαιγα, έτρεχα σάν τρελλή, όταν ένας άνθρωπος μπήκε στην καλύβα. Σε κρατούσε στην άγκαλιά του και μου έτεινε το κοράκι σου με μιάν εύγενική χειρονομία, δακρυγένης. Όστερα έξαφανίστηκε. Σε πήρα στην άγκαλιά μου και ξεκίνησα γιά το Παρίσι. Στο δρόμο όμως ένας καθυάλαρης με πηλασσε κι' άφησε στο στήθος σου αυτό το όμορφο διαμάντι. Αυτός ο καθυάλαρης, Λουίζα, ήταν εκείνος! Ήταν ο άνθρωπος που σέ είχε φέρει πίσω στην άγκαλιά της μητέρας σου !

—Μου το έχετε πη μητέρα!

—Στη δυστυχία που βρισκόμουν τότε, δεν θέλησα ποτέ να πουλήσω αυτό το διαμάντι που μου θύμιζε τόν εύγενή άγνωστο. Αυτό μου μένει μοναχά από εκείνον, αφού δεν έρω ούτε τόνονά του...τό διαμάντι, Λουίζα, θα το φυλάξουμε με ευλάβεια.

—Ναι, μητέρα...Έχετε δικιο.

—Άλλωστε, άκουσε, παιδί μου...πούς έξερει αν μιάν μέρα δεν θα χρησιμείνη γιά νά νανγνωρίσης αυτόν τόν άνδρα με τη χρυσή καρδιά...Αν δεν ήμουν εγώ...Αν πέθαινα.

—Μητέρα!... φώναξε η Λουίζα με σπαρτακτική κραυγή.

—Ήσυχασε, αγαπημένη μου. Έλπίζω να ζήσω άκόμη αρκετά γιά να σέ δω εύτυχισμένη... Έπί τέλους όμως αν ήταν γραφτό να χάσης τη μητέρα σου πριν της ώρας....

—Μητέρα, μητέρα, σωπάστε, μου ξεσκέλετε την καρδιά.

(Άκολουθεί)

ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Η νύκτα βασιλεύει μέσα στο στενό φυλακείο των χαρακωμάτων.

Στασιονημένοι κατά γής οι δύο σκοποί, ο Μπαρέ και ο Τριμπλέ, έτειναν σιωπηλά τ' αυτιά τους. Κρατώντας την άναπνοή τους, προσπαθούσαν ν' άκούσουν τί συνέβαινε, κι' όταν ο ένας από τους δύο άντιλαμβάνετο τόν ήχο μιας σκαπάνης που έσκαβε την γή άγνωστον, σέ ποιά σημείον έμοιχμούριζε ένα «αί:» σιγανό, άλλα δέ μι'ούσε στόν σύντροφο του. Γιατί ότι κι' αν συνέβαινε ποτέ δεν θ' άπεφαιζαν ν' άποτεινή ο ένας τόν λόγον στόν άλλον. Τόσον ήτο τó μίσος των.

Και όμως στάς άρχές ήσαν φίλοι—και άχαιοί φίλοι μάλιστα. Κατήγοντο από τα ίδια μέρες, ένα μικρό χωριουδάκι του Μπέρρε...

Ο Μπαρέ που ήτο 38 ετών, είχε στρατολογηθή από τους πρώτους. Άνυπόανδρος και χωρίς οικογένεια, έφυγε ήσυχος, άφώνοντας τα κτήματά του και τó τσιφλίκι του σ' ένα γείτονα γιά να τα έπιτηρή. Κι' έτσι ζούσε χωρίς μεγάλη λύπη, μόνον κάποτε όταν θυμόνταν τó «τζάκι» του και την Φανσέτ, την κόρη τού γέρο Πέτρου τού δασοφύλακα, τόν έπαινε κάποια μελαγχολία. Άλλ' αυτή η νοσταλγία δεν διαρκούσε πολύ, άλλως τε έγραφε κάθε έβδομάδα στην νέα κι' εκείνη τού άπαντούσε φιλικά γράμματα, πράγμα που έβγαζε νά τόν κμεί ευτυχισμένο γιά την ώρα.

Άργότερα...ώ, πολύ πού άργότερα, θα έσκεπτετο τί θα έκανε. Η Φανσέτ θα ήτο μιάν καλή νοικοκυρά και γι' αυτό δεν είχε παρά να περιμένη τó τέλος τού πολέμου. Ό γέρο Πέτρος, άσφαλώς δεν θα έλεγε όχι και όσο γιά την κόρη του, αν και ποτέ δεν έγινε κανένας λόγος γι' αυτό τó ζήτημα, ο Μπαρέ είχε την έντύπωση ότι όλο και θα έτρεφε κανένα αλσθηματάκι γιά εκείνον. Καί μ' αυτά τα μελλοντικά όνειρα, ο Μπαρέ περιμενε άπορηνητικά τó τέλος τού πολέμου.

Είχαν περάσει 18 μήνες που βρισκόταν στο μέτωπο, όταν ένα πρωί, δέχεται να καταφύγει στο σύνταγμα του, μαζί με μερικούς νεοσυντεταγμένους της κλάσεως τού δεκαπέντε, ο Τριμπλέ, ένας νέος πατριώτης του, που έργαζετο στα κτήματά του. Μόνοι μακριά άπ' τó χωριό τους, άνάμεσα σέ ξένους ανθρώπους, οι δυο άνδρες συγκινήθηκαν άπ' αυτήν την τυχαία συνάντησιν, άγκαλιάστηκαν κι' έγιναν φίλοι.

Κοντέντιαζαν γιά τó χωριό τους, γιά τα κτήματά, γιά την τελευταία πανήγυρι, κι' ο Τριμπλέ που είχε πάρει μερικές ήμέρες άδεια από της πέραςσε στο χωριό του πριν έλθει στο μέτωπο, διηγείτο τά τελευταία νέα...Συνέβαινον κάθε μέρα και περισσότερον, και σιγά-σιγά, ήρχισε ν' άνοίγει ο ένας τήν καρδιά του στόν άλλον.

Άπό τότε άρχισε η έχθρα τους.

Άναψε έξαφνικά στην πρώτη έξομολόγησι τού έρωτος των γιά την ίδια γυναίκα, κι' από τότε οι δύο παλαιοί φίλοι έγιναν άντίπαλοι.

Προσπαθούσαν να δείξουν την μεγαλειότεραν άδιαφορίαν, άλλα κατά βάθος έπιτηρούσαν με μεγάλη έλξηια ο ένας τόν άλλον και σέ κάθε διανομή ταχυδρομείου άντήλλασαν θριαμβευτικά και ήθρονα βλέμματα, γιά κάθε γράμμα της Φανσέτ που έπαιρναν.

Σ' αυτό τó σημείον εδρίσκονταν οι σχέσεις των, εκείνο τó βράδυ που περίμεναν σκοποί και οι δυο τους...εκτελούντες τó καθήκον των χωρίς να μιλούν. Οι ύποκοφοι κτύποι

της σκαπάνης πλησίαζαν, τώρα ήκούοντο καθαρώτερα και έφαινοντο σάν να ήρχοντο από τά μυστηριώδη βάθη της γής. Ό Μπαρέ έξαφνα άπεφάσισε και στρεφόμενος προς τόν Τριμπλέ είπε :

—Πρέπει ο ένας από μās να πάη να είδοποίηση τόν λοχαγό. Οι Γερμανοί εργάζονται ύπογείως και φαίνεται ότι είνε πολύ κοντά.

—Ήγαινε σύ, ως μεγαλειέτερος που είσαι, τού άπήντησε λακωνικώς ο Τριμπλέ.

Ό Μπαρέ έδίστασε μιάν στιγμή άκόμη πριν άποφασίση. Ένέτεινε τήν προσοχή του γιά ν' άκούση. Οι κτύποι είχαν παύσει και μίαν

Φυμέταν τη Φανσέτ, την κόρη τού δασοφύλακα

θαθεία σιγή τους είχε διαδεχθή. Σηκώθηκε τότε και με τó σώμα διαλωμένο σέ δύο προχώρησε προς την έξοδο. Δεν πρόφθασε όμως να φθάση ως εκεί κι' ένας τρομερός κρότος συνοδευόμενος από μιάν δόνησι τόν έξριψε χλωμό.

Πόσην ώρα έμεινε εκεί δεν ήξευρε...Σιγά-σιγά όμως ήρχισε να συνέχευται, και κατάλαβε ότι η βόμβα που είχε τοποθετήσει ύπογείως ο έχθρος είχαν εκραγή. Κούνησε τά χέρια του και τά πόδια του, κι' είδε ότι δεν είχε τίποτε παρά μιάν ζάλη στο κεφάλι. Έξαφνα μιάν σκέψις τόν έκανε να σηκωθή και νά φωνάξη :

—Τριμπλέ !

Ένα βογγητό τού άπήντησε. Ένα βογγητό που έφαινετο σάν να ήρχετο από μακριά. Φώναζε άκόμη μιάν φορά.

—Τριμπλέ, άγόρι μου, γύρ είσαι, πες μου!

Μιά φωνή γεμάτη πόνο τού άπήντησε.

—Είμαι μισοθαμμένος, στην γωνία άρίστερά. Δεν μπορώ να κουνήσω τά πόδια μου ούτε τó δεξί μου χέρι.

Μη κουνιέσαι κι' έφθασα.

Σιγά σιγά μέσα στο σκοτάδι καθοδηγόμενος από τά βογγητά τού πληγωμένου, ο Μπαρέ έργαζετο επί δυο ώρας συνεχώς γιά νά ξεθάψη τόν πατριώτη του. Κι' ύστερα με τόν πληγωμένο στούς ώμους του, πότε άρκουδόντας, και πότε σερνόμενος, μέσα στο τούνελ, έφερε τόν μικρό του λιπόθυμο μέσα στο χαρακώμα.

Μετά δύο ήμέρες μόλις τó σύνταγμα επέστρεψε εις τó στρατόπεδον, ο Μπαρέ έτρεξε σιό νοσοκομείον των Πρώτων Βοηθειών, όπου είχαν μεταφέρει τόν Τριμπλέ. Η όχθη έρχόταν σιγά-σιγά, μιάν χειμωνιάτικη νύκτα

που γέμιζε μελαγχολία την ψυχή τού ανθρώπου. Μέσα στην μισοσκότεινη και ζεστή σάλλα που ήταν πλαγιασμένος μαζί με άλλους πληγωμένους σέ μικρός τουν τόν δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο μειδίαμα, τó πρωινό τού μειδίαμα που είχε στίς παλινές ήμέρες της φιλίας των.

Ό περτοός ρόδιζε τó πρόσωπό του και τόν έκανε νά μιλη με ευφράδεια. Τού διηγήθηκε ότι είχε τó πόδι του και τó δεξί του χέρι σπασμένα άλλ' όχι σπουδαία πράγματα. Τό πόδι τούν θα γιατρευόταν γρήγορα μόνον τó χέρι τούν θα έμενε ίσως άκίνητο. Έτσι τουλάχιστον είχε πη ο στρατιωτικός ιατρός.

Όστερα, γυρνώντας τó κεφάλι του από τó άλλο μέρος, είπε με τρεμάμενη φωνή :

—Άφρω φεύγω γιά τó νοσοκομείο... και θα ήθελα νά είδοποιήσω τήν Φανσέτ, νά μί με περιμένη πειά... βλέπεις έτσι όπως θα είμαι με κοιλό χέρι δεν μπορώ νά γράψω ο ίδιος και δεν γνωρίζω κανένα εδώ... θα ήθελα νά σε παρακαλέσω... αν αυτό δεν σε πειράζει, νά της έγραψες εσύ εκ μέρους μου....

Ό Μπαρέ δεν τόν άρρησε νά συνεχίση, έσκαψε κοντά του, τόν χάρωσε και τού είπε :

—Μη στεναχωρείσαι γι' αυτό παιδί μου. Τό ίδιο βράδυ που πληγώθηκες, εγώ έγραφα στην Φανσέτ. Της είπα ότι γνωρίζω τó μυστικό σας, και καταλάβαινα, ότι εγώ ήμουν πολύ ήλπιωμένος γιά εκείνην. Η νύκτα ζήτη την νύχτη, είσα είκοσι χρονών κι' εκείνη δέκα έπτά, είσθε τωριασμένοι κι' οι δύο σας. Όσο γιά τó χέρι σου μη στεναχωρείσαι ούτε και γι' αυτό, θα γιατρευθή σιγά-σιγά. Κι' άργότερα, όταν τελειώση ο πόλεμος, και... πανδρευθής μαζί της, θα πάσης πάλι δονιέα σέ μένα, κι' είμαι βέβαιος ότι εργάτας σάν και σένα δεν θα έχω πολλούς, γιατί έσας θα σάς λογαριάσω λίγο σάν παιδιά μου....

Κι' επειδή ο άλλος έτοιμαζέτο νά μιλήση, γιά νά διαφαρισθώ η νά έκαράση την εύγνωμοσύνην του ίσως, ο Μπαρέ σηκώθηκε κι' έφυγε βιαστικά.

Στην πόρτα όμως κοντοστάτην μιάν στιγμή και παρατηρώντας τόν παλαιό του φίλο, ψιθύρισε σκεπτικώς :

—Θά είνε πού ταιριαχτό ζευγάρι από μένα, γιά την Φανσέτ.

Και μ' ένα μειδίαμα στά χείλη χάθηκε μέσα στην σκαπτή νύκτα, με τó ίδιο σταθερό και ήσυχο βάδισμα όπως πάντα... μόνον ίσως λίγο περσαστό από τó σύνταγμα.

JEAN D'ESME

ΓΝΩΜΙΚΑ

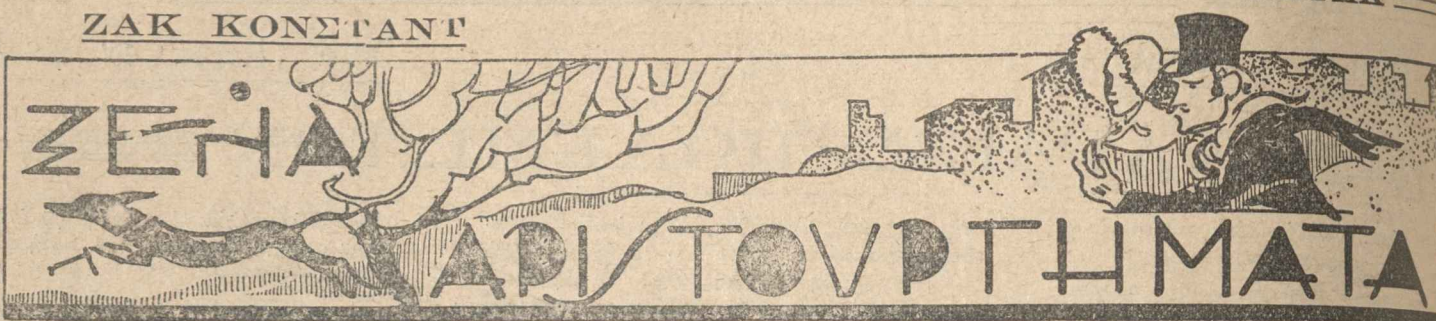
Η γυναίκα είνε ένας άγγελος που σπάνια έπιμα τόν άνδρα ο όποιος δεν έχει λίγο διάβολο μέσα τού.

Όταν είνε κανείς νέος, ο έρωτας είνε ένας πόνος που άφνει εύχαρίστησι. Άργότερα είνε μιάν εύχαρίστησι που φέρνει πόνο.

Οι πλατωνικοί έρωτες μοιάζουν με τά στρατιωτικά έμβλήματα σέ καιρό εϊρήνης. Πολύς θό (νύξ) τίποτε έπαυίδινο.

Η καλύτερα άπόκρισις γιά μιάν γυναίκα από την αγία της μ' έναν άνδρα είνε όταν θυμάται την άποστία που τόν έκανε.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Δεν οδηγούσε πουθενά, αυτό το μικρό σοκάκι, που το πλαισίωσαν δεξιά και αριστερά ψηλά ντουβάρια άσπρισμένα με ασβέστη. Τό σοκάκι αυτό κατ'αρχήν σ' έναν άλλον τοίχο χωρίς καμιά πόρτα, χωρίς κανένα άνοιγμα.

Ο Σουλβαίν Μπωφόρ μπήκε σε αυτό το στενό με την ελπίδα να διακρίνει τον μαϊνδρο των μαροκινών συνοικιών που δεσπόζουν του Ταγγέρ. Η άτυχία του νέου έξεδηλώθηκε μ' ένα επιφώνημα γεμάτο άγανάκτηση.

Κι' έμέσως ένα άργυρόχορο ξέσπασμα γέλιου του αποκρίθηκε.

Ο Σουλβαίν σήκωσε το κεφάλι του, γεμάτος έκπληξη και ανέκλυπτα καμιά δεκαριά μέτρα πιο ψηλά από το έδαφος, ένα στενό παράθυρο με καφάσια που πίσω απ' αυτό δυο μαύρα γλυκά μάτια τον άπειζαν.

—Ωραία! μουρμούρισε χολοσκασμένος ο Σουλβαίν, δεν μούφταναν τ' άλλα, νάχω τώρα και τις κοροϊδίες σου! Θάκαινες καλλιτέρες να σπρώξουν το πανί σου αυτό και να μου δείξουν τη μουρτίσα σου!

Καινούργιο ξέσπασμα γέλιου αντίχρησε και έπειτα ένα λεπτό χεράκι, άφησε να πέσει το άσπρο πέπλο. Έτσι δόθηκε ευκαιρία στο νέο να θαυμάσει το πιο θελκτικό γυναικείο προσώπιό που είχε δει ποτέ του! Κατόπιν η παραμυθιένια όπτασία χάθηκε μέσα στο μισόφωτο. Ο Σουλβαίν περίμενε λιγάκι και ξαναγύρισε σκεπτικώς στο ξενοδοχείο της Αγγλίας όπου είχε κατεβεί.

Ο Σουλβαίν άρχισε να όνειροπολή για την ώρα του άγνωστη και παρεδόθηκε στο να ανασημαίει με την μνήμη τον γεμάτο ευγένεια λαμό της, το μικροσκοπικό της στοματάκι που μισόνιζε πάνω στα μαργαριταρένια της δόντια, την ανάλαφρα ανασπασμένη μυτίσα και κυρίως τα μάτια της, τα πελώρια μάτια της με τα μακρυνά γυρτά τσίνορα.

Την άλλη μέρα, ξαναπήγε στο μικροσκοπικό που δεν είχε κανένα όνομα, μα καμιά εμφάνιση δεν έφώτισε το καφασωτό παράθυρο. Εξέτασε με προσοχή τα μέρη και έψαξε ν' ανακαλύψει την είσοδο του Μαροκινού σπιτιού.

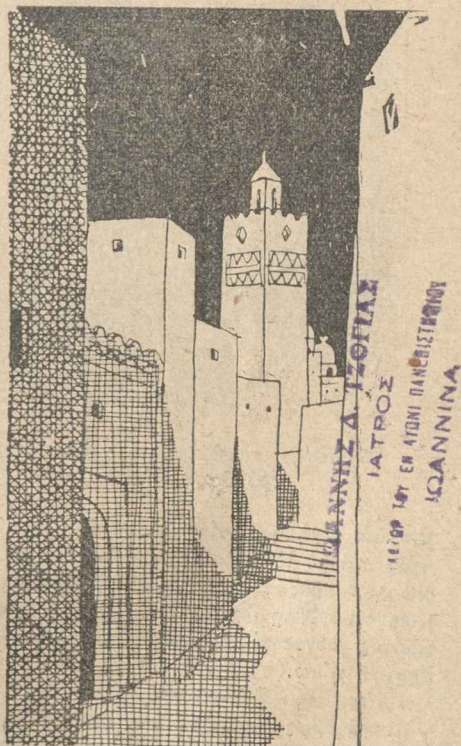
Σταματούσε πολλές μέρες κατά σειρά μπροστά στο άδειο παράθυρο και ήταν έτοιμος να εγκαταλείψει το παιχνίδι, όταν μια γρηά γυναικα του έδωσε ένα γραμματάκι γραμμένο γαλλικά: «Απόψε το βράδυ, κάτω από το παράθυρό μου, θα σου ρίξω μια άνεμόσκαλα.»

Δεν άμφέβαλλε καθόλου πως το γραμματάκι αυτό προήρχετο από την θελκτική άγνωστο, και είχε μονάχα το νου του να μη χάσει αυτό το ραντεβού. Βεβαιώθηκε, ως τόσο, αν το περιστροφικό του ήταν καλά γεμάτο. Περίμενε ακίνητος, πάνω από μισή ώρα, και έναρτοπύσε μήπως επρόκειτο για καμιά φάρσα, όταν, δεξιά από το παράθυρο, μια λεπτή σκηνίονια σκάλα κατέβηκε άργα στο μαύρο του τοίχου.

Ο νιός άφου έπεισθηκε πως η άνεμόσκαλα ήταν γερά στερεωμένη, άρχισε ν' αναβαίνει τα σκαλοπάτια της.

Αμα ανέβηκε στη κορφή του τοίχου, παρατήρησε ότι από κάτω του άπλωνόταν ένας μεγάλος κήπος πνιγμένος μέσα στο σκοτάδι.

Ο πόθος της περιπετειάς τον παρέσυρε και ξέχασε κάθε προσοχή και σε λιγάκι πατούσε την άμμο μιας άλλας. Την ίδια στιγμή, δυο γυναι μπράτσα δεθήκανε όλόγυρα στο λαιμό του και μια φωνή νεανική, με κάποιο τόνο δραχνάδας, όπως είχε όλες ή άραβικές φωνών.

Αυτό το μικρό σοκάκι δεν οδηγεί σε πυρενά

νές, μουρμούριζε στ' αντί του, σε καλά γαλλικά:

—Ω! η άγάπη μου, ήρθε λοιπόν! Είμαι πολύ εύχρηστος!

Έπειτα από λίγο, έμαθε πως ήταν φιλοξενούμενος της Φατιμάς, που ήταν η έννστη σύζυγος του Μωχαμέτ 'Ιμπνιδιαρίν, ενός κραταίου άρχοντα του Ταγγέρ.

Η νέα έπλησίαζε την δεκάτη έβδομή επέτειο των γενεθλίων της, και ο πατέρας της ένας ευγενής καλός, της έμαθε, μαζί με της έντολές του Κορανίου, την ισπανική και την γαλλική. Ο Μωχαμέτ την έγέμιζε δώρα και ίκανοποιούσε όλα της τα καπρίτσια. Άλλοίμονον, όμως ήταν έβδομηχτα χρόνων, και ή άνοιξη δεν θα μπορούσε ποτέ να ταιριάζει με τον χειμώνα. Η κοπέλλα έπλεκε, και όνειρενόταν ή όμορφη Φατιμά ένα νέο ίππότη με νεανικό πρόσωπο που θα την έσφιγγε τρυφερά πάνω στη καρδιά του. Τότε λοιπόν, παρουσιάστηκε μπροστά της ο Σουλβαίν, καθ' όλα όμοιος με τον έρωτα των όνειρων της. Μα ή ώρα προχωρούσε, ή άλλες γυναίκες του Μωχαμέτ θα την φωνάζανε και θα την ζητούσαν από την μια στιγμή στην άλλη. Υπήρχε άλλωστε, κίνδυνος και για τον Σουλβαίν αν έξακολουθούσε την παραμονή του στον μοσχοβολισμένο κήπο του Μαροκινού.

Έφυγε λοιπόν έπειτα απ' ένα στενό σοκάκι έπειτα από μια ύποπτη για ένα κανούργιο ραντεβού για τη μεθεπομένη μέρα. Η όμορφη της νεαρής Μαροκινής, ή γοργό της, το μυστήριο που έκρυβε ή περιπέτεια του, όλα αυτά, φουντώνανε την καρδιά του νεαρού άρχιτέκτονος. Ένοιωσε τον έαυτο του πραγματικά έρωτευμένο και έδωσε ταρατώδες νάνα ή μοίρα αυτής της παιδικας συνδεμένης μ' ένα γέρο έβδομηχτα χρόνων.

Την μεθεπομένη, ήταν άκριβης στο ραντεβού του, κάτω από τις πορτοκαλιές απ' όπου πέφτανε πάνω στα ήδονικάτα βλέμματα της Φατιμάς, ή τελευταίες ντροπαλές αντίστασής της, και του παραδόθηκε όλη λαχτάρα, όλα τρείς φορές άκόμη, την έβδομάδα που ακολουθήσε δρασκελίσε τον τοίχο του μοσχοβολισμένου κήπου και έγνώρισε μια ευτυχία χωρίς τέλος.

Λένε, πως και οι τοίχοι, έχουν αυτιά. Είτε δέ βέβαιο πως έχουν έπισης και μάτια. Μάλιστα ήληφθηνα παραφυλάξαν το στρατήγημα του άρχιτέκτονα.

Ένα βράδυ, καθώς είχε φτάσει στην κορφή του τοίχου, ένας πυροβολισμός άντηξε. Αισθάνθηκε ένα σφοδρό πόνο στο δεξί του και κατέβηκε άμέσως στο στενοσόκακο. Σπρώχθηκε όπως μπορούσε καλλίτερα στο ξενόχειρό του. Το βράδυ είχε πυρετό και έπ' επ' έβδομάδες, ήταν άναγκασμένος να μείνει στο κρεβάτι.

Μόλις έγινε καλλίτερα, έτρεξε ίσως στο σοκάκι εκείνο και στήλωσε το βλέμμα του στο παράθυρο, όπου για πρώτη φορά ή Φατιμά παρουσιάστηκε μπροστά του. Η κάμαρα έξακολουθούσε να φαίνεται μαύρη πίσω από τα καφάσια.

Από μερικούς φίλους του, από ύπαλλλους του προξενείου, ο Σουλβαίν προσάφθηκε νά μάθει μήπως έγινε κανένα δράμα στο σπίτι του Μωχαμέτ 'Ιμπνιδιαρίν. Μα τ' άπάντημα του χαρμού δεν βγαίνουν παραξέω...

Μή μπορώντας πιά να ήσυχάζει, ο νεαρός άρχιτέκτονας, με την βοήθεια μιας σκιάς με γάντζους, πέρασε τον πανύψηλο τοίχο. Κατέβηκε στον κήπο, κρύφθηκε μέσα στις φουντωμένες φυλλοσιές ενός δένδρου και περιέμενε.

Έμενε εκεί ως το ξύπνημα του σπιτιού. Είσε διαφόρους σκλάβους νεροκουβαλήτες τους κηπουρούς που ποτίζανε τα περιβόλια. Άργότερα, ή γυναίκες ήρθαν να πάντοσε στο συντριβάνι απ' όπου άνέβαινε, μια δερμάδρασερο νερού. Και ο Σουλβαίν άντησε επί τέλους την Φατιμά... εκείνη έδίδε μ' ένα βήμα διστακτικό και μια σκιάδα όδηγούσε τα βήματά της. Όταν δρόθηκε κοντά στο δέντρο όπου ήταν κρυμμένος ο Σουλβαίν, έκανε ένα ρέδιο και το μύρισε επί πολλή ώρα. Έπειτα ξέσπασε σεδονατά άναφυλλιά. Έσπρωψε το κεφάλι προς τον ουρανό και ο Σουλβαίν είδε μ' άνείπωτη κρίση, πως στη θέση των σπανογαίων της ματιών είχε δυο αϊματίνες κόγχες που ήταν άδειες!

Η Φατιμά ήταν τυφή!

ZAK KONSTANT

ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΝΕΛΗ-ΣΙΣΥΦΟΥ

ΕΡΩΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ...

τας έσφράσθηκε πάνω στο ντιβάνι και εκεί άρχισε ένα κλάμμα σταρακτικό.

Στην κάμαρα της Λιλίκας για λίγο έπικράτησε σιγή. Μιά σιγή πένθη, σιγή νεκροταφείου. Η γατοΐνα της την έκρίταζε λιγότερο, τα όλοσφρόγγυλα σαν κίτρινες χάντρες μάτια της ήγνάνθησαν.

Έξωφρα ο νέος ένογάτιζε. Έτέραςε το χέρι του γύρω στο λαιμό της δύστυχης άγαπώνης, της έσήκωσε το όλοσφρο κεφάλι ψηλά, ψηλά τόσο που να ένοσθύν τα μαλλιά των. Καί καίοντας το άναμ-

Απέφε εκ πέσω για τελευταία φορά στα πόδια του.

μένο μάγουλό της με την ακοή του, άρχισε να της μιλά τώρα άσπαστικά, σαν άντρας. —Όχι! σου το όρκίζομαι! Όχι σε πάω να φύγουμε! Να φύγουμε από εδώ, από την κοινωνία και τους νόμους της. Θα πάμε πέρα, άλλοι, μακριά, να ζήσουμε οι δυο μας, ή ένας για τον άλλο, μονάχοι οι δυο μας, με την άγάπη μας, που δεν θα πεθάνει ποτέ! ποτέ! Ποτέ!

Τό ίδιο μελαγχολικό μειδίαμα ζωογραφίστηκε στο πρόσωπο της κόρης. —Πού θα πάμε; Πώς θα πάμε; Είμαστε παιδιά, όλο-μυ, παιδιά! Χωρίς χρήματα, χωρίς προστασία, θα καταστραφούμε στη ζωή.

—Αλλά τότε, τότε; Και ή φωνή της βγήκε ραγιαμένη απ' την θεοράτη θυσία.

—Τίποτα. Δεν εκατάλαβε.

—Όλο μου, ξέχασέ με! Ξέχασέ με!...

Πίστευε το αυτό, εινε το καλλίτερο που έχεις να κάμεις. Ξέχασέ με! Είσαι τόσο νέος, θα ξεχάσεις! Θα βρεις άλλα κορίτσια από μωρα από μένα, ναι, από όμορφους, από όμορφους...

σια. Διάλεξε και γίνου εύχρηστος. Σε λίγο δεν θα μείνω στη φαντασία σου παρά σαν μια σβησμένη άμυνή. Σε λίγο μέσα στο θόρυβο της ζωής σου εγώ θα σβύσω, θα πνιγώ... —Λιλίκα!

—Ναι, θα πνιγώ. Μόνο ένα θα σε παρακαλέσω αυτή τη στερνή ώρα που σε βλέπω, που σε χαϊδεύω, που άκούω τον ήχο της φωνής σου. Να ξέρεις ότι καμιά γυναίκα στον κόσμο δεν θα βρεθεί να σε άγαπήσει παραπάνω. Δεν άπόσσεσε. Την έπνιξαν οι λυγμοί.

Ο Λάλος τότε επανάβηκε πάνω χλωμός σαν λείψανο και εκραύγασε.

—Πάμε! Με σπαράξεις!...

—Θέλω πιά να πεθάνω! να πεθάνω!

—Νά πεθάνουμε μαζί, χρυσή μου! Άφου δεν μπόρεσε να μάς ένωση ή ζωή, άς μάς ένωση ή θάνατος!

Έπειτα άμύλητοι, στυγνοί, με χαμένο το λογικό από την άποτροπία άπόφασι, έτοιμάσαν τα σπέρμα του φρόνου. Άφου έσπάζαν κάρβουνα στο μεγάλο μαγκάλι και τα άναψαν γερά, έσφάλισαν με προσοχή κάθε τρύπα, κάθε χαραμάδα του στενού δωματίου, για να έμπεδίσουν την είσοδο του αέρα.

Όταν οι πυρκαϊ άτμοι άρχισαν να τους ζαλίζουν, όταν ο θάνατος άρχισε να σκεπάζει το μέλη τους με το μολύβινο του μανδύα, ο άντρας έξάπλωσε το κορίτσι στον καναπέ, έπληγασε μαζί της.

—Έλα, Λιλίκα μου... μαζί...

—Μαζί... στον τάφο... άγαπημένε, άγα... πη... μένε...

Την ώρα που ή τροχλή και έρωτευμένη ψυχή των έπρόκειτο να άφψει τα σώματά των για να πετάξει στα χάη, ή άπαρσμένη πόρτα του δωματίου έσείσθηκε άελασμένα. Ο πατέρας του Λάλου, ο βρομύχανος, έπιστρέφοντας από κάποια έκδρομη, άντελήθηκε του φεσ καπνού να βγαίνουν από την κάμαρα του γιου του. Με μαύρο προσώπιμα στην καρδιά έφύσησε. Φύση! Η πόρτα κλειστή από μένα...

Έκάλισε ένα-ένα τους ύπνρετες σε βοήθεια. Όταν έσπασαν την πόρτα, μωραγμένον και οι ίδιοι από της τολμής, διάβηκαν στο γυβάδι, άναίσθητα τα δυο κομμάτια.

—Όλο μου! Όλο μου! Γιατί; γιατί;

Ο νέος άναψε τα μάτια του στον καθαρό αέρα και έτραβήσε.

—Μπαμπάκι! Άφρη με να πεθάνω! την αγαπά!

Τότε ο πατέρας έγρύπτε, είσε το κορίτσι. Ήταν τόσο όμορφο, τόσο γλυκό στην άσχημη της άσφύρας! Όπως με της φροντίδες λίγο κατανάδι άνάβησε στο πρόσωπό του. Ο πατέρας άφωπώθηκε. Ο πάγος της απάθειας ή' αυτό το κλάμμα μιας άλλης τέλει, της φτώχειας, έλινσε μέσα του, έδωσε τόπο στην τρυφερότητα, στη συμπόνεια. Άγκάλιασε τη Λιλίκα και φέβνισε με τα μάτια φλογισμένα.

—Παιδί μου!...

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΝΕΛΗΣ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

Η τύχη της Μαρίας Ράμπε.—Πώς έγινε χωρίς να το καταλάβει Τσαρίνα.—Η κόρη ενός φτωχού ιερέως αυτοκράτειρα της Ρώμης.—Η Θεοδώρα μακωκή του Ίουστινιανού.—Πώς ο Έγινάρδος έγινε γαμβρός του.

2ον

Είς τους παράξενους γάμους, πρέπει να καταταχθούν και οι τυχεροί, των οποίων ή ιστορία μάς διέσωσε πλείστους.

Η Μαρία Ράμπε, κόρη ενός πρόσφυγος Ρώσου εις την Λιβονίαν, όρφανή υιοθετήθη από ένα ιερέα του Μαριεβούργου. Νεοτάτη έκαμε τους γάμους της με ένα αξιωματικόν, αλλά την ιδίαν εκείνην ήμέραν εισέβαλεν ο ρωσικός στρατός και κατά την μάχην έφονεύθη ο σύζυγός της. Η άτυχής αυτή όρφανή, έπειτα από λίγα χρόνια είχε την τύχην να την αγαπήσει ο πανίσχυρος Τσάρος Πέτρος ο Μέγας και την κάμνι αυτοκράτειραν της Ρωσίας υπό το όνομα Αικατερίνη Α'.

Όχι όλιγότερον τυχερή, εις πολύ παλαιότερους χρόνους, ήτο ή κόρη του πτωχού ιερέως του Απολλωνος εις ένα χωρίον της Συρίας, ή Ίουλία Δόμνα, με την οποίαν σās άπησχόλησα εις το περασμένο φύλλο. Μίαν ήμέραν ενώ εις το ιερόν του πατρός της έπλεκε στεφάνους διά το άγάλμα του Απολλωνος παρουσιάσθη ο αυτοκράτωρ Σεπτίμιος Σεβήρος. Ο πατήρ της νέας χωρίς να γνωρίξη την ιδιότητά του του είπεν ότι το μαντεϊόν του Απολλωνος είχε προείπει ότι ή κόρη του θα έγινε αυτοκράτειρα και ο σφός και θρησκός αυτοκράτωρ, διά να μη διαψευσθή το μαντεϊόν όπως είπε, ή μάλλον γοητευθείς από την καλλονήν της άπεφάσισε να συζευχθή την ώραίατάτην Ίουλίαν Δόμναν και την φέρη εις την Ρώμην έν πάση πομπή ως αυτοκράτειραν. Τό θλιβερόν τέλος της είδομεν προηγουμένως.

Άλλη άληθινά ευτυχισμένη γυναίκα είνε ή Θεοδώρα ή περίφημος σύζυγος του αυτοκράτορος του Βυζαντίου Ίουστινιανού, της οποίας ή ιστορία είνε γνωστοτάτη. Κόρη ενός φίλικος άρκτηων, χορευτρια και κάτι άνόη χειρότερον, από την όδόν της άπωλείας κατώρθωσε να άνέλθη εις τον ένδοξώτατον της εποχής εκείνης θρόνον και να γείνη σύζυγος ενός των διαπρεπεστέρων αυτοκρατόρων. Η άληθεια όμως είνε ότι ή Θεοδώρα ήτο σωστή Μασκώτ διά τον αυτοκράτορα, ο οποίος από την εποχήν του γάμου αυτού μετεπήδη από θριάμβου εις θρίαμβον. Χάρης εις την έξυπνάδα και άποφασιστικότητα της γυναίκος αυτής κατώρθωσε να σώση τον θρόνον του κατά την περιφημον στάσιν του 552 μ. Χ.

Η ώραίατάτη Εύδοξία, κόρη ενός άπλου στρατιώτου, ένμφευσθη τον αυτοκράτορα Αρκάδιον. Έν τούτοις άπεδείχθη τόσοσν Ικανή και εύφρεστάτη ώστε εύρθηκε κυριολεκτικώς τον μελά του ο Χρυσόστομος ο όποιος επανειλημμένως την κατεκεράυνωσεν από του άμβωνος. Άλλά και ή περίφημος Μαινετιών, ή οποία καίτοι μη έπιστήμως, έν τούτοις κατ' ούσίαν έβασίλευεν επί Λουδοβίκου ΙΔ' της Γαλλίας, είχε γεννηθή μέσα εις τόσην πενίαν, ώστε άνετράφη από την πτωχικήν τροφήν, την οποίαν ένα μοναστήρι διένειμε εις τους πτωχούς του χωρίου της. Σχετικώς με την Θεοδώραν του Ίουστινιανού, έχομεν έν παρόμοιον περίπου παράδειγμα, συμβάν πρό δύο αιώνων. Η Έλένη κόρη ενός ταβερνιέρη, είχε νυμφευθή τον Κωνσταντά Χλωρόν, όταν ούτος δέν ήτο παρά άπλους αξιωματικός των Πραιτωριανών. Αργότερα την έγκατέλειπε διά να νυμφευθή την Θεοδώραν, κόρην του αυτοκράτορος Μαξιμι-

λιανού, διευκολύνας διά του γάμου αυτού την άνοδόν του εις τον θρόνον. Άλλ' ή Έλένη είχε δώσει εις τον Κωνσταντά ένα υιόν, ο όποιος τον διεδέχθη υπό το όνομα Κωνσταντίνος ο Μέγας και ο όποιος έτίμησε την μητέρα του με τον τίτλον της Αυτοκρατειρας Αγούστας, ή δέ χριστιανική εκκλησία την άνεκήρυξεν άγίαν.

Άλλ' άς έλθωμεν εις χρόνους νεωτέρους διά να όμιλήσωμεν διά μίαν άλλην τυχερήν, την Ίωσηφρίναν Μπωαρνέ. Όταν ή ώραία χήρα μετέβη εις τον συμβολαιογράφον και

Η Έλσα Λέου, ή όποια ήτο μία άπλή δακτυλογράφος και ένυμφευθη χάρις εις την όμορφιά της πρό τινες των Αμερικανών πολυεκαετημεριούχων Τζόρτζης Λόγκ, βασιλέα των κενουπιδιών.

οικογενειακόν φίλον της Ραγκιντώ και του ένεπιστεύθη την πρόθεσιν της να συζευχθή τον στρατηγόν Ναπολέοντα, άγνωστον έως τότε, ο γέρον συμβολαιογράφος την απέτρεψε.

Ένα γαλονά θα πάρης για άνδρα; Δέν θαρρήθης από τον πρώτο γάμο σου με άξιωματικό; Άκουσε με! Πέρασε ή εποχή των άξιωματικών, ένας μακαλάς είνε προτιμώτερος από ένα στρατηγόν σήμερα!

Η Ίωσηφρίνα δέν ήκολούθησε την συμβουλήν του Ραγκιντώ. Μετά όκτώ έτη ή Α. Μεγαλειότης ο Αυτοκράτωρ Ναπολέων Α' έστέφετο έν πάση μεγαλοπρεπεία εις την Παργίαν των Παρισίων αυτοκράτωρ των Γάλλων. Μαζύ με αυτόν έστέφετο και ή Ίωσηφρίνα. Η τετραπέρατη Κροαλή δέν έλημόντησε την ήμέραν εκείνην τον νεοντα συμβολαιογράφον της, έστειλε λοιπόν και τον έφερε εις την τελετήν της στέφσεως και έρεν είκαιρίαν νύ του ελπί:

—Ελπείς, αγαπητέ μου, ότι δέν έσάβηκες καλός προφήτης!

Σπανιώτεροι είνε οι τυχεροί άνδρες εις

τους γάμους. Υπάρχουν θέβαια αι Αμερικανίδες, αι όποια κάμνουν τυχερούς διαφόρους ξεπεσμένους Ευρωπαίους άριστοκράτας, άλλ' οι γάμοι αυτοί άνάγονται εις τον κλάδον των καθαρώς έμπορικόν υποθέσεων, εις τās όποιās δέν παίξει κανένα ρόλον ή καρδιά, αλλά μόνον το πρόσκαιρον καπρίτσιο της Αμερικανίδος και ή δίψα χρυσού του άγοραζομένου συζύγου. Έν τούτοις υπάρχουν και περιπτώσεις τυχερών άνδρών.

Η χαρακτηριστικώτερα όλων είνε ή ιστορία του Έγινάρδου, γραμματικού του αυτοκράτορος της Γαλλίας Καρολομάγνου, ο όποιος ήγάπα την κόρην του αυτοκράτορος και είχε την τύχην να άνταγαπάται τρελλά. Η ώραία Έμμα μάλιστα τον έδεχτο κρυφά εις το δωμάτιόν της, όπως ή Ίουλιέττα τον Ρωμαιοn της. Άλλά μίαν φοράν, ενώ έχάρηται και έπρόκειτο να εγκαταλείψη τον θάλαμον της Έμμης, ο Έγινάρδος, παρετήρησεν εις τον κήπον ότι είχε χιονίση την νύκτα. Έτρόμαξε διότι επάνω εις τον λευκόν αυτόν τάπητα όπου θα έπεριεπάτει θα άφηνε ίχνη, τα όποια πιθανόν να τον έπρόδιδαν. Η βασίλοπούλα τον έβγαλεν από την άνησυχίαν. Ρωμαλέα, έφορτώθηκε εις τους ώμους της τον έραστήν της και τον έτέραςε εις όλον τον κήπον, χωρίς να μέινουν άλλα ίχνη ποδών από τα δικά της. Κατά διαβολικήν όμως σύμπτωσην εκείνο το πρωί ο αυτοκράτωρ όση-κόθη ένωρίς και κατά τύχην έπρόβαλε εις το παράθυρον την στήμην κατά την οποίαν ή κόρη του ήσχολετο με την τόσοσν πρωτότυπον γυμναστικήν της άρσεως έρωτικών βαρών. Ο σοφός ήγεμών, δέν έταράχθη. Έν-τός της ήμέρας εκάλεσε τον Έγινάρδον και του είπε, ότι διά να τον άνταμείψη διά τās πολυτίμως ύπηρεσίας του, τον έκαμε εύγενή και του έδωκε την κόρην του συζύγον.

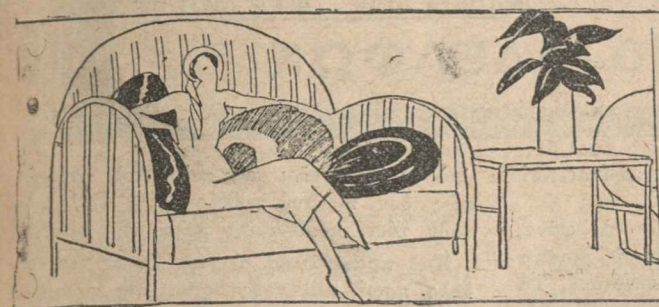
Ο Έγινάρδος, ο όποιος κάθε άλλο έπείριμενε παρά τέτοιαν λύσιν του μυθιστορήματος του, εύγνώμον προς τον πενθερόν του, έγραψε την ιστορίαν του Καρολομάγνου εις τα σωζόμενα Χρονικά των Φράγκων Βασιλέων έξυμνών την μεγαλοφυΐαν και την στρατηγικήν και πολιτικήν ικανότητα του πενθερού του.

Άλλως τε είνε ίδιον των μεγάλων άνδρών να είνε υπέρτεροι από μερικάς κοινωνικάς προλήψεις που συχνά άνησυχούν τους κατωτέρως διανοητικότητος ανθρώπους. Η κόρη του Πεισιστράτου, ενώ παρίστατο εις μίαν θρησκευτικήν τελετήν, είδε ξαφνικά να την πλησιάζη ένας νέος και την φίλη. Ο νέος αυτός την ήγάπα με μανίαν ώστε να τω φλωθή από τον έρωτα και προβή εις το πραικόπημα αυτό. Οι οικείοι και φίλοι του Πεισιστράτου τον έπέδον να τιμωρήση αυστηρότατα τον άναίδη νέον διά την προσβολήν. Άλλ' ο Πεισιστράτος ήρέκθη ν' απαντήση:

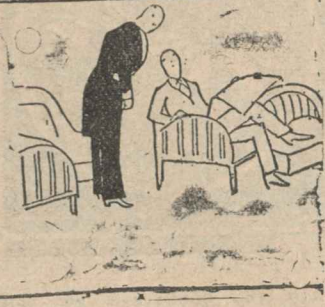
—Αν μισούμε εκείνους που μάς αγαπούν, τότε τί αίσθημα πρέπει να έχομε για εκείνους που μάς μισούν;

Και εις απάντησιν των κακών συμβούλων του έδωσε την κόρην του εις τον τολμηρόν νέον που την εφίλησε.

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ

Ήταν ακόμη πρωί, δέν είχα προφθάσει νύ σηκωθώ από το κρεβάτι μου, όταν δέλε-πο τον φίλο μου Ζωρζ Όμπριλ να μπειν παραλαβόμενος στο δωμάτιο μου. Πέταξε το καπέλο του σε μία άκρη, έτέραςε τα δάκτυλά του μέσα στο κολάρο του για να ξεσφίξη τον λαιμό του, κι έπεσε σ' ένα φωτεινόν ορ-λιάζοντας:

—Όχι, όχι, όχι και όχι! Ποτέ άλλοτε δέν είχα δη τον Ζωρζ σ' αυτή την κατάσταση.

—Ήσυχασε, γέρο μου... Τί έπαθες, με ποιόν τσακώθηκες;

—Σου όμολογώ ότι θαρρήθηκα πειά. Η ύπομονή μου έχει εξαντληθή. Και ο Άγιος Αγουστίνος άν ήτο θα την έστελνε στο διά-βολο.

—Θα ήθελα πολύ να μάθω το όνομα αυτής, που κι ο Άγιος άκομη θα την έστειλε σ' αυτό το ζηλευτό μέρος.

—Ηλίθιε! Δέν κατάλαβες ότι πρόκειται για την Λουσί.

—Την φίλη σου;

—Ναι την φίλη μου. Μου έκαμε μία τρομερή σκηνή σήμερα το πρωί, γιατί έέχασα το πρόγραμμα μέσα στο θεωρείο. Σάν να ήτο κανένα μεγάλο άμάρτημα! Το πρόγραμμα του θεάτρου Σαιν Μισέλ! Είχε γού-στο ν' αρχίσουμε να κρατούμε όλα τα προγράμματα τώρα, για να τα δέσουμε σε πολύτιμο δέρ-μα... Α, μα θαρρήθηκα πλέον! Πάν τρεις μήνες που υποφέρο-τις ιστορίες αυτής της άνα-λης, θέλησα να διακόψω τās σήσεις μας, αλλά που να μ' άφήση τον γιακά μου! Αδτην την φορά όμως τελείωσε... Και να σκεψθή κανείς ότι της έκαμα την τιμήν να την κάμω φίλη μου γιατί την νόμιζα ήσυχη και ύποτακτη. Λουσί!... Όταν ό-νομάζεται κανείς έτσι και έχει το ήθος μιάς αλθρίας και ρω-μαντικής ήρωίδος του Μυσσέ, έμπνέει έμπιστοσύνην... Α! ναί πως το θέλεις! Η ζωή μαζί της είνε κόλασις. Κάθε φορά που θγαίνουμε μαζί, έχομε ιστο-ρίες με τους σופερ των ταξί, συζητήσεις με τους μαίτη ντ' ό-τέλ, φασαρίες με τους κοντρο-λέρ των θεάτρων, και χωριστά τās ύβρεις που με φιλοδοξεί μπρος στον κόσμο, και τās ποικιλερές της τας λογάκια... Αδτην την φορά όμως τελείωσε πλέον.

—Για θυμήσου την πρώτη φορά που έπε-χείρησες να χωρίσης. Η Λουσί ξαναγύρσε, έκλαψε. Την ξαναήρξες, και το ίδιο θόρα σου έπασσε το σερβίτσιό του τσαγιού σου.

—Γι' αυτό κι' εγώ ζητώ ένα μέσον που να μάς χωρίση διά παντός, δέν υπάρχει πα-ρά μόνον ένα... Ο θάνατος.

—Τί! Θα την σκοτώσης; Δέν είμαι τόσο άνόητος... Θα πεθάνω εγώ.

—Έλα στα λογικά σου Ζωρζ. Μη λές ά-νοησίες... Δέν αυτοκτονεί κανείς για τέτοι-

ες άνοησίες!

—Τί έξυπνος που είσαι! Θα πεθάνω στο χαρτί, και θα με βοηθήσης και σύ. Αυτό μόνον σου ζητώ... Μόλις σηκωθώ, θα πās σ' ένα γραφείον κηδεϊών, και θα παραγγείλως να τυπώσουν μερικά άγγελτήρια του εξαφνι-κού θανάτου μου, με τās υπογραφάς όλων των συγγενών μου, βεϊων, άνεψιών, γαμ-βρών, έξαδέλφων κτλ. Αιώνια ή μνήμη. Θα ταχυδρομήσεις κι' ένα στην Λουσί. Έγώ σ' αυτό το άναμεταξόν θα φύγω για την Κιανή Ακτιή, αφού προηγουμένως δώσω ένα το φρόγκα στην θυρωρό μου, για να λέγη σ' όσους με ζητούν ότι πέθανα από μία έμβολή. Κατάλαβες, ε;

Μετά όκτώ ήμέρες συναντούσα τον φίλο μου, Ζωρζ, στο Σαιν Ραφαέλ, μέσα σ' ένα πολυτελές κίτρινο αυτοκίνητο.

—Κάπως πολύ γρήγορα τρέχουν οι πεθα-μένοι! του φώναξα—περνώντας.

Σταμάτησε και με πήρε να γευματίσωμε μαζί.

—Α, φίλε μου! Δέν φαντάζεσαι τί ευτυ-χία αισθάνθηκα από τότε που είχα την σκέ-ψη να θάψω τον εαυτόν μου στο νεκροταφεί-

Η Λουσί τότε πήρε το μπράτσο μου και προχα-ρήσαμε προς το μπουλβάρ.

ον του Περ Λασαίξ.

—Δέν είχες είδησεις από την Λουσί;

—Όχι τίποτε. Θα παρηγορήθηκε γρήγορα με κανένα άλλον.

Πέρασε τον καφέ μας στην τράπεζα του ξενοδοχείου όταν μάς έφεραν της εφημερίδας των Παρισίων. Έξαφνα είδα τον Ζωρζ να χλωμαίει και μου έδειξε μία παράγραφο στα καθημερινά νέα.

—Διάβασε αυτό!

Διάβασα αυτές τās λίγες γραμμές.

Άκόμη ένα δράμα έρωτικό

«Μία νέα γυναίκα είκοσι επτά έτών ή δίσ Λουσί Μ... άπεπεράθη να αυτοκτονήση χθες βράδυ στο δωμάτιόν της, λαβούσα ισχυράν

Του ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

δούν βερονάλ. Η δόσις όμως ήτο τόσοσν δυνατή, ώστε ή δίσ Α. Μ...δέν άνέθανε άμέ-σως. Μετεφέρθη εις το νοσοκομείον Λαρι-μπουζιέρ όπου έλπίζουν να την σώσουν. Η άπόπειρα αυτοκτονίας αποδίδεται εις λόγους αισθηματικούς. Η δίσ Λουσί Μ... είχε ένα φίλον ο όποιος άνέθανε ξαφνικά πρό όκτώ ήμερών. Ατελεισιμένη, ή νέα γυναίκα, έτε-χείρησε ν' αυτοκτονήση για να μη ζήση χω-ρίς τον άνδρα που αγαπούσε.»

Ο Ζωρζ ήτο συγχισμένος. Διάβασε τρεις φορές αδτην την παράγραφον και ψιθύρισε:

—Μα αυτό είνε τρέλλα! Τό πιστεύεις ότι μ' αγαπούσε τόσοσν; Βερονάλ...μια τέτοια δό-σι!... Τί με συμβουλεύεις να κάμω;

—Να τρέξεις στο προσκέφαλό της.

Τό ίδιο βράδυ ο Ζωρζ έπερνε το τραίνο για το Παρίσι.

Χθες το άπόγευμα εις την γωνία της όδου Λαφαγιέτ, συνήντησα την Λουσί. Φορούσε ένα καφέ ταγιέρ, και μία θαυμασία ρενάρ. Έφαινετο πολύ καλά στην ύγειαν της. Εκ-πληκτος την έρώτησα:

—Σεις Λουσί! μ' αυτά τα κόκκινα μά-γουλα, και τέτοιο όραιο χρώμα; Αδτά λοι-πόν ήσαν τα άποτελέσματα μισής λίτρας βε-ρονάλ; Αυτό είνε άπίστευτο.

Τότε ή Λουσί ήρχισε να γελά. Πήρε το μπράτσο μου, και προχωρώντας προς τα μπου-λβάρ μου είπε:

—Όποτε το πήρατε και σεις στα σοβαρά;

—Μα πως! Αφού διάβασα στην εφημε-ρίδα την άπόπειρα της αυτοκτονίας σας.

—Ασφαλώς οι άνδρες δέν είνε πολύ έξυ-πνοι. Όποτε νομίζατε ότι μπορούσα να πι-στόσω το άγγελτήριον του θανάτου του Ζωρζ.

—Σας είπαν ότι....

—Μό μικρό μου, αυτό το γράμμα με το μαύρο περιθώριον ήταν ραμμένο με άσπρη κλωστή. Τον πλήρωσα με το ίδιο νήμα. Αυτό ήτο όλο.

—Η αυτοκτονία σας;

—Ναι, δυο σειρούλες στην εφημερίδα, που είχε την καλωσύνην να τās δημοσιεύση κά-ποιος φίλος μου δημοσιογράφος. Υποθέτω ότι ο νεκρός θα άναστήντο! Και ή απόδει-ξις.

—Όποτε τās ξανασιάζατε πάλιν;

—Αν τās ξανασιάζαμε! Ένας γόργιος δε-σμός! Ο Ζωρζ έβέβαιος πλέον, ότι θέλησα να σκοτωθώ για εκείνον, δέν ξέφρε πως να με περιποιηθή και τί δάρα να μου κάμη.Σας λέγω είνε μία δεύτερα στήλην του μελιτος.»

—Και περνάτε καλά τώρα;

—Θαυμάσια! Να σήμερα το πρωί, του έ-δωσα δυο καλούς μπάτσους γιατί έέχασε να μου φέρη τας σχολάτες που του είπα χθες. Και μετά το γεύμα, του πέταξα στα μουτρα του το φλυτζάνι του καφέ, γιατί είχε βάθει το παλτό του επάνω στο βελουδένιο μου το καπέλλο.

—Δέν νομίζετε ότι καταχράσθε λιγάκι ά-γαπητή μου Λουσί;

—Καταχρώμαι εγώ; Μ' ένα άνδρα για τον

όποιον λίγο έλειψε να φαρμακωθώ;

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

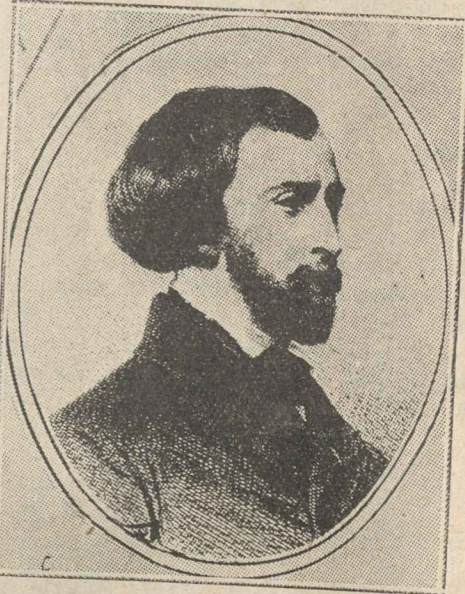
ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΝΤΕ ΜΙΣΣΕ

Ο ΕΡΩΣ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΩΝ

—Είδατε, είδατε τί ωμορφο κορίτσι που έχω !...

Σε λίγο κάθισαν στο τραπέζι να φάνε. Καθ' όλη τη διάρκεια του φαγητού, μονάχα ή φωνή του μπάριμαν Θωμά άκουγότανε. Τα δυο αδέρφια μελαγχολικά δεν άνοιγαν καθόλου το στόμα τους. 'Η Βιλεμίνη, από τη ντροπή που έννοιωθε για τους φίλους του πατέρα της, δεν τολμούσε να σηκώσει το κεφάλι της να τους κοιτάξει κατάματα.

Όταν, κατά τα μεσάνυχτα, οι δυο νέοι έγυρισαν σπίτι τους, πήγε ο καθένας στο δωμάτιό του να κοιμηθώ, χωρίς να καληνυχτίσουν. Στα πρόσωπά τους διαγραφόνταν μια πένθιμη μελαγχολία, ένα ανέκφραστο αίσθημα ζηλοτυπίας και μίσους. Πρώτη φορά, εκείνος το βράδυ, έφεταν να κοιμηθούν τα

Ο 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ

—Ω, να ξέρατε, παιδιά μου, τί μου συμβαίνει και είμαι τόσο χαρούμενος άποψε !... Έρχεται αύριο ή κόρη μου !...Ναί, ή λατρεμένη μου Βιλεμίνη. Γυρίζει από το Κολέγιο που την είχα κλείσει τόσα χρόνια τώρα και να σπουδάσει και να μορφωθεί. Έτσι, θα ξαναγενίσει το σπίτι μου από χαρά κι ευτυχία !

Τα δυο αδέρφια χάρηκαν κι' αυτά για την ευτυχία του φίλου τους. Εκείνο το βράδυ, ο γέρο Θωμάς δεν μιλούσε για τίποτε άλλο, παρά μονάχα για την αγαπημένη του κόρη. Τους διηγήθηκε πως την ανέθρεψε, ύστερα από το θάνατο της γυναίκας του, που την άφησε δυο χρόνων κοριτσάκι, με πόση λαιχτιά την επρόσεχε ώσπου έγινε δώδεκα χρόνων και την έστειλε κατόπιν στο Κολλέγιο. Τώρα ή κόρη του θαε μεγαλώσει, θα κόντευε να κλείσει τα είκοσι χρόνια, θα ήταν σωστή γυναίκα.

Πρίν φύγουν τα δυο αδέρφια, ο γέρο Θωμάς τους προσέκαλε για το βράδυ της άλλης ήμέρας, που θα είχε πλούσιο γεύμα, για την επιστροφή της κόρης του.

Το άλλο βράδυ, οι δυο νέοι, ντυμένοι τα γιορτινά τους, χτυπούσαν με κάποια συγκίνηση, την πόρτα του χρυσικού. Τους άνοιξε ή Βιλεμίνη, τούς χαιρέτησε σεμνή και ντροπαλή και τούς ώδήγησε κοντά στον πατέρα της.

Ο γέρο Θωμάς, πιο πολύ χαρούμενος από την προηγούμενη βραδυά, έσφιξε μ' έγκαρδιότητα τα χέρια των φίλων του, λέγοντάς τους ψιθυριστά :

Είχε περάσει μια ολόκληρη βδομάδα και οι αδελφοί Βαν Βουχ δεν είχαν ξαναπάει στο σπίτι του γέρο Θωμά.

Μά, δεν μου είχατε ειπώ, πατέρα, πως θα έρχόντουσαν κάθε βράδυ ο 'Ερρίκος κι' ο Τριστάν να μās κάνουν συντροφιά; τόν ρώτησε ή Βιλεμίνη.

—Ναί, παιδί μου, έχεις δίκιο. 'Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τί έπαθαν και δεν έρχονταν, τώρα μάλιστα που είσαι και σ' εδώ... 'Απότομο, σου υπόσχομαι να περάσω αύριο

από το εργαστήρι τους και να τούς συστήσω πως δεν κάνουν καθόλου καλά να λησμονούν τόσο εύκολα ένα παλιό τους φίλο !...

Και πραγματικά, ο γέρο Θωμάς πήγε ' άλλο πρωί και τούς βρήκε στο εργαστήρι τους. Εκείνοι μόλις τον είδαν απόμειναν αστισμένοι. Δεν ήξεραν πως να του δικαιολογηθούν. Στο τέλος προσφασίστηκαν πως είχαν πολλές δουλειές, πως ήσαν κακοδιάθετοι, πως έφευγαν τα βράδια κατακουρασμένοι.

—Και που να ξέρατε πόσο είνε ξεραλαμένη μαζί σας ή κόρη μου ! Της άρσενε τόσο ή συντροφιά σας !...Νά, αυτή μ' έστειλε τώρα να ιδώ τί γίνηκατε...

Τα δυο αδέρφια ύποσχεθηκαν στο φίλο τους πως θα πήγαιναν χωρίς άλλο το βράδυ σπίτι του.

Μόλις τελείωσαν τη δουλειά τους, πήγαν στο σπίτι τους, φόρεσαν τα γιορτινά τους και διευθύνθηκαν ύστερα για το σπίτι του γέρο Θωμά. 'Η Βιλεμίνη, όταν τούς αντίκρισε, πέταξε από τη χαρά της. Τώρα πια είχε κάπως ξεθαρευτεί μαζί τους, τούς περιποιόταν και τούς μιλούσε με περισσότερη τρυφερότητα.

Όταν όμως, ξαναβρέθηκαν τα δυο αδέρφια στο δρόμο, μακριά από την αγαπημένη τους, άρχισαν να άγριοκυντάζονται με μανία και λύσσα. Τα φερίδια της ζήλειας είχαν αδειάσει πάλι το φαμάκι τους σής φτωχική καρδιά τους !

Ο καιρός περνούσε. Οι αδελφοί Βαν Βουχ πήγαιναν τώρα κάθε βράδυ στο σπίτι του φίλου τους, που ήταν τόσο χαρούμενος βλέποντάς τους τόσο συχνά. 'Η Βιλεμίνη είχε πάρει πια θάρρος μαζί τους, σαν να γνωρίζονταν από μικρά παιδιά. Ποτέ δεν μπόρεσε να σκεφθώ την τραγωδία που παιζόνταν στην καρδιά των δυο αδελφών.

Μια μέρα, τα δυο αδέρφια κάλεσαν στο εργαστήρι τους το γέρο Θωμά και τού είπαν :

—Μην παραξενευτείς γι' αυτό που θα σου πούμε, μπάριμαν-Θωμά ! Από την ήμερα που είδαμε την κόρη σου, δεν είμαστε πια αδέρφια ! Γίνηκαμε δυο άσπονδοι έχθροι μεταξύ μας. Καταντήσαμε να ποθοίμε ο ένας το θάνατο του άλλου. Και ποιοι; Εμείς !

Που για την αγάπη μας έχει να κάνει όλο το χωριό. Λοιπόν, μπάριμαν Θωμά, ή θλιβερή αυτή ιστορία πρέπει να τελειώσει πιά. Ποιον προτιμάς για γαμπρό σου από τούς δυο μας; Σκέψου, πάρε την απόφασι και της κόρης σου κι' απάντησέ μας....

Ο γέρο Θωμάς, ύστερα από τα λόγια αυτά, άπλωσε κι' έδωσε τα χέρια του στα δυο αδέρφια και τούς είπε με άσυγκρατη συγκίνηση :

—Με την ευχή μου, παιδιά μου, Σας ζητώ μονάχα τρεις μέρες προθεσμία, να προσπαθήσω να μαντέψω και την προτίμησι της κόρης μου. Ένα πράγμα όμως θέλω να μου υποσχεθώ. Εκείνος που δεν θα γίνει άντρας της κόρης μου, να έξακολουθήσει να είνε σαν παιδί μου...

Και λέγοντας αυτά ο γέρο Θωμάς αναλόθηκε σε δάκρυα χαράς. Τα δυο αδέρφια του έδωσαν το λόγο τους, πως όποιον κι' αν προτιμούσε ή Βιλεμίνη για άντρα της, ο άλλος θάπνιγε τον πόνο της καρδιάς του, χάριν

της αδελφικής των αγάπης κι' ευτυχίας...

Το πρωί της τρίτης ήμέρας, τα δυο αδέρφια έλάβαιναν από το γέρο Θωμά ένα γραμμα, με το οποίο τούς έγνώριζε πως ή κόρη του, ύστερα από μεγάλη σκέψι, αποφάσισε να κάνει άντρα της τον Τριστάν και τόν 'Ερρίκο αδελφό της.

Προτού πάρουν την απάντησι του μπάριμαν Θωμά, τα δυο αδέρφια είχαν συμφωνήσει, εκείνος που δεν θα γινόταν άντρας της Βιλεμίνης να έφευγε μακριά από το χωριό τους.

'Αλλ' όταν μάθαινε την προτίμησι της αγαπημένης του, ο 'Ερρίκος δεν είχε το θάρρος να εκπληρώσει την υπόσχεσί του. Μά και τόν Τριστάν ή καρδιά σπαράζονταν να υπενθυμίσει στον αδελφό του τούς θλιβερούς ήρους της συμφωνίας των.

Όστόσο, από το βράδυ εκείνο ξανάρχισαν και πήγαιναν στο σπίτι του φίλου τους χρυσικού. 'Ο ! τι φοικτό μαρτύριο ήταν για τόν 'Ερρίκο ή επίσκεψις εκείνη ! 'Ενθ' ο αδελφός του κολυμπούσε σε κύματα ευδαιμονίας πάλι στην ώμορφη άρραβωνιστική του, εκείνος ύπέφερε απελπισμένα κι' έννοιωθε την καρδιά του να ματώνη από τόν πόνο. 'Απότομο συγκρατιόταν και ύποκρινόταν τόν άδιάφορο, μη θέλοντας να φανερώσει το τραγικό του μαρτύριο και να καταστρέψει την ευτυχία του αδελφού του.

Πέρασαν από τότε κάμποσες βδομάδες. Μια Κυριακή, τα δυο αδέρφια είχαν πάει σε κυνήγι. Άξαφνα, σε μια στιγμή που κάθισαν ν' αναπαυθούν στην κορυφή ενός λόφου, κάτω από τόν όποιο φαινόταν το χωριό τους, ο 'Ερρίκος άρπαξε με δύναμι το χέρι του Τριστάν και τού είπε άγριεμένος :

—Άρκετά βάσταξα ως τα σήμερα, Τριστάν. Δεν υποφέρω πια !...Μου σπάραξε την καρδιά μου, μου την έκαμε χίλια κομμάτια. Κι' όμως, ενθ' με βλέπεις τόσον καιρό να λιώνω μέσα με την ήμερα, ή δική σου καρδιά, πλημμυρισμένη από ευτυχία, δεν συγκινήθηκε για τί ζωή μου !...Η αγάπη για τόν αδελφό σου σόδατρε μερσοτά στην αγάπη της άραβωνιστικής σου, μιας γυναίκας ξένης, μιας άγνωστης σε μās ως τα χτές. Έ, λοιπόν Τριστάν, άφου δεν σε νοιάζει για τί ζωή μου, άφου δεν μ' αγαπάς πια, ένας από τούς δυο μας πρέπει να λείψη !

Κι' άμέσως το τρεμάμενο χέρι του έσυρε το κυνηγετικό του μαχαίρι.

—Ναί, έχεις δίκιο, φίλε μου !... ψιθύρισε άγρόχα ο Τριστάν σύροντας κι' εκείνος το μαχαίρι του.

Σε λίγο, το αίμα έτρεχε άφθονο από τις πληγές τους. Παλεύανε με λύσσα, με μίσος, σαν άσπονδοι έχθροι. Σε μια στιγμή άποτραπήθηκαν λαχανιασμένοι. Έξαφνα ο 'Ερρίκος σωριάστηκε καταγής, κι' ένα κύμα αίματος χέχθηκε από το στόμα του. Ο Τριστάν, με διακυρμένα μάτια, από τύψη και μετάνοια έκάμε ένα θύμα, σαν να ήθελε να πείσει στην αναιμία του αδελφού του. Μά, έχασε τις δυνάμεις του και σωριάστηκε και κείνος πλάι στον 'Ερρίκο. Άπλωσε το χέρι του και τόν άγκάλιασε. Το ίδιο έκαμε κι' ο 'Ερρίκος συγκινητώντας τις χαμένες του δυνάμεις.

—Ερίκε !...

—Τριστάν !...

Και αναλόθηκαν σε δυνατούς λυγμούς. Πόρνα δάκρυα έβρεχαν τα πρόσωπά τους, στα οποία άρχιζε ν' απλώνεται ή νεκρική ώσπρησις. Κι' όταν σε λίγο σταμάτησαν τα δάκρυα από τα σδυμένα τους μάτια, τα ματωμένα χείλη τους άφησαν να τούς ξεφύγη ένα όνομα :

—Βιλεμίνη !...

Και αναλόθηκαν σε δυνατούς λυγμούς. Πόρνα δάκρυα έβρεχαν τα πρόσωπά τους, στα οποία άρχιζε ν' απλώνεται ή νεκρική ώσπρησις. Κι' όταν σε λίγο σταμάτησαν τα δάκρυα από τα σδυμένα τους μάτια, τα ματωμένα χείλη τους άφησαν να τούς ξεφύγη ένα όνομα :

—Βιλεμίνη !...

Και αναλόθηκαν σε δυνατούς λυγμούς. Πόρνα δάκρυα έβρεχαν τα πρόσωπά τους, στα οποία άρχιζε ν' απλώνεται ή νεκρική ώσπρησις. Κι' όταν σε λίγο σταμάτησαν τα δάκρυα από τα σδυμένα τους μάτια, τα ματωμένα χείλη τους άφησαν να τούς ξεφύγη ένα όνομα :

—Βιλεμίνη !...

Και αναλόθηκαν σε δυνατούς λυγμούς. Πόρνα δάκρυα έβρεχαν τα πρόσωπά τους, στα οποία άρχιζε ν' απλώνεται ή νεκρική ώσπρησις. Κι' όταν σε λίγο σταμάτησαν τα δάκρυα από τα σδυμένα τους μάτια, τα ματωμένα χείλη τους άφησαν να τούς ξεφύγη ένα όνομα :

—Βιλεμίνη !...

Και αναλόθηκαν σε δυνατούς λυγμούς. Πόρνα δάκρυα έβρεχαν τα πρόσωπά τους, στα οποία άρχιζε ν' απλώνεται ή νεκρική ώσπρησις. Κι' όταν σε λίγο σταμάτησαν τα δάκρυα από τα σδυμένα τους μάτια, τα ματωμένα χείλη τους άφησαν να τούς ξεφύγη ένα όνομα :

—Βιλεμίνη !...

ALFRED DE MUSSET

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ κ. ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ

Μία γνωριμία στο τραίνο των Πατρών. —Ο κ. Οικονομικός. Έφορος που μετατίθεται άδίκως. —Ένα ρολόϊ μεγάλης αξίας. —Πως σπάει το τζάμι. —Κύριε άστυνόμε, εγώ άχ σάς το περάσω. —Ένα ραντεβού,εις το όποιον πηγαίνει μένον ο ένας. —Μία συνάντησις ύστερα από μερικούς μήνας.

Πρό όλίγων μηνών εύρισκόμενος σ' ένα γραφείο της άστυνομικής διευθύνσεως εν άναμονή της άφίξεως ενός άξιωματικού φίλου μου άρχισα να διαβάζω τα δελτία συνδάντων των τμήματων που έτυχε να βρίσκωνται στο τραπέζι.

Σεφυλίζοντας τα σιγά-σιγά το μάτι μου έπεσε επάνω στην έξής περίληψι μιας έγγραφής του Γου άστυνομικού τμήματος.

«Πρωτότυπος μέθοδος άπάτης». Το κείμενον της έγγραφής περιέγραφε τόν τρόπον διά του όποιου ο άπατεδών άφήρεσε ένα πολύτιμον ώρολόγιον ενός όμογενοϋς έξ 'Αμερικής. Στο τέλος δέ της άναφοράς προσετίθετο ή σύλληψις του δράστου, και το άδύνατον—παρά τας προσπάθειάς—της άνευρέσεως του ώρολογίου, του όποιου ή αξία έφθανε τα 250 δολάρια. Το δόλωσησιν αυτού του δελτίου σαν να μου έφερε κάτι στη μνήμη. Σκέφθηκα λοιπόν λίγο και κατόπιν άρπαξα το άκουστικό του τηλεφώνου :

—Σας παρακαλώ κρατάτε εκεί κάποιον για μια άπατη ώρολογίου ;

—Μάλιστα, αυτήν ακριβώς την στιγμή τόν ετοιμάσαμε για τόν κ. Εισαγγελέα.

—Σε παρακαλώ μη τόν στείλεις άμέσως σε δυο λεπτά είμαι εκεί.

Πράγματι σε πέντε λεπτά της ώρας εύρισκόμην άπέναντι στον πρωτότυπο άπατεδών. στο κρατητήριο του τμήματος.

Τώρα τί έπικολούθησεν κατά την συνάντησιν μας αυτήν κανένας δεν έμυθε μέχρι σήμερα και διά να σας εξηγήσω πρέπει να σας άφηγηθώ προηγουμένως μίαν χονδροειδή γκάφαν μου ως άστυνομικός.

Τόν παραρελδόντα Μάϊον κάποιον μικροεργατικν μου περιπέτεια, μαζί με μια ρομμετολογική ένέργεια κάποιον προϊσταμένου μου, μοι παρέιχε φύλλον πορείας διά τας Πάτρας.

Πέρα λοιπόν το τραίνο κατευθυνόμενος προς την νέαν μου έδραν. Στην Κόρινθο πήμμε στο ίδιο βαγόνι που είμουν σχεδόν μόνος μου, ένας άρκετά εύπαρουσιαστος και εύγενής κύριος. Φυσικόν ήτο σαν συνταξιδιώται να γνωρισθώμε.

—Γιέ τας Πάτρας κύριε τόν ήρώτησα ά διάφορα.

—Μάλιστα, για την Πάτρα, κ. άστυνόμε.

—Ωστε συνταξιδιωτάι, συνεπλήρωσα.

—Και σεις εκεί μένετε ;

—Οχι, φίλε μου—απάντησα—πηγαίνω για πρώτη μου φορά και μάλιστα υπό δυσμενείς συνθήκας.

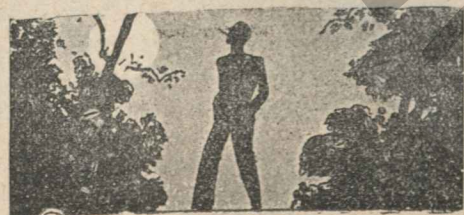
—Ωστε είμεθα όμοιοπαθείς ;

—Πως; Τί θα ειπώ αυτό; τόν ήρώτησα.

—Δηλαδή θα μετατίθεσθε εκεί παρα την θέλησι σας ;

—Δυσκολώς αυτό συμβαίνει, φίλε μου, σεις ;

—Και εγώ μετατιθεμαι χάρις στις έγες.

γείας ενός κατεργάρη εκ της έφορείας Κορίνθου εις τας Πάτρας.

—Αυτό έχει φίλε μου ή Κοινωνία. Είμαι εύτυχής που γνωρίζω ένα συνάδελφον εν τω ύπαλληλικώ κλάδω και όμοιοπαθή μάλιστα. Και συγχρόνως του έδωσα το χέρι μου.

—Και εγώ το αυτό απήντησε μ' ένα εύγενέστατο τόνο.

Δεν είχαμε όμως προχωρήσει ένα σταθμό μετά το Αίγιον, και ο φίλος μου μ' έρωτούσε τί ώρα έχω, γιατί «ή δική του ώρα είχε χαλάσει».

Έβγαλα με ταχύτητα το ρολόϊ μου άξίας πέντε περίπου χιλιάδων δραχμών ενός εν πολέμω πεσόντος αδελφού μου το κύταξιν, και είπε την ώρα στον κ... Έφορο. Έκρινα όμως σκόπιμον πρό του δόλου το ρολόϊ στην στέπη επειδή τόν είδα να το βλέπει με κάποια περιέργεια να τού αναφέρω την προέλευσιν του.

—Παρτνόν ! αν δεν σάς κάνω κόπο μπορεί να το ιδώ ;

—Ευχαρίστως, έσπευσα να απαντήσω διδων συγχρόνως το ρολόϊ μου.

Δεν το είχε όμως πιάσει στα χέρια του και πέφτει κάτω !

—Αχ ! Τί έπαθα εφώνασα με προφανή στενοχωρίαν.

—Δεν πειράζει—έσπευσα ν' απαντήσω—δεν έπαθε τίποτε, μόνον το τζάμι έσπασε.

—Με συγχωρείτε καλέ μου φίλε για το κακό που σάς έκαμα ο ήλιθος.

—Τί λέτε αδελφέ. Κάτι έγινε ! Το πολύ 15 δραχ. ζημία σπουδαία τα λάχανα.

—Το τζάμι θα ύποχρεωθεί να το περάσω εγώ κ. Άστυνόμε.

—Άστείτεσθε κ. Έφορε ; Γίνονται τέτοια πράγματα μεταξύ φίλων ;

—Φίλε μου δεν έννοω να ύποχωρήσω. Το σφάλμα είνε δικό μου. Αύτον όπου θα δώσω το δικό μου στο τεχνίτη θα μου το δώσετε να σας περάσω τζάμι, έπικολούθησεν.

—Ας γίνη όπως θέλετε απήντησα, και παρέδωσα το ρολόϊ με κάποια άφέλεια.

Κατά την όρισθείσαν ώραν όμως μεταίως επερίμενα. Ο οικονομικός έφορος δεν προσήλθε ούτε και το έσπερας εις το ξενοδοχείον. Την επομένην ήναγκάσθην να μεταδω πρός συνάντησιν του στην έφορία όπου έληροσφορήθην όμως προς μεγάλην μου έκπληξιν. ότι ούδεμία μεταβολή είχε γίνη εις το προσωπικόν και ότι το όνομα του όθεν έφθου ήτο άγνωστο.

Έκαμν άναφορές, μηνύσεις και παντός είδους αναμήσεις ματαίως όμως, διότι ο κ. οικονομικός έφορος δεν ήτο άλλος παρά ο προαναφερθείς άπατεδών, του όποιον άπέτελογ ένα, ίσως το πρωτοτυπώτερον θύμα.

Η συνάντησις μας εις το κρατηριον ήτο άρκετά συγκινητική. Πλήν όμως είχαν άρκετά καθυστερήσει, γιατί το ώροάι μου ρολόγα είχε κάνει ήμερά μαζί με τόσο άλλα.

—Τί έγινε το ρολόϊ μου, κύριε έφορε ; τόν ήρώτησα στο τέλος. Δεν μου λές τούλάχιστον που το πούλησες να πάω να το πάρω ;

—Ωχ ! κύριε άστυνόμε, απήντησεν ο έφορος. Πού να πουλάω τώρα !... Έχουμε περάσει τόσα ρολόγια από τα χέρια μου !.

Έννοείται ότι όλη αυτή ή συζητήσις παρέμεινε άπόρητος, χωρίς της άστυνομικής μου άξιοσεύσεως και μόνον σήμερον την έξομολογούμαι...

ΜΥΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εκείνο το βράδυ ο σερ Έρρίκος Σούλιβαν είχε καλέσει εις δείπνον πολλούς φίλους εις τὸ ἀριστοκρατικὸν μέγαρόν του εἰς τὸ Χάϊδ Πάρκ. Ὁ διάσημος ἐξερευνητής τῆς Ἀφρικῆς εἶχε πρὸ ὀλίγου γυρίσει γεμάτος δόξαν διὰ τὰς ἐξερευνήσεις του. Διάφορα πράγματα σχετικὰ μετὰ τὴν ἐξερεύνησίν του ἀπασχολοῦν τοὺς συγκατετρωμένους ἐκεῖ. Ὁ ἐξερευνητὴς Σόμερ εὐχαρίστως ἀπαντοῦσε εἰς τὰς ἐρωτήσεις.

—Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἔφερες μαζί σου ἕνα κολλοσιαιὸ μαῖζο διαμάντι; τὸν ρώτησε ὁ Σούλιβαν.

—Ναί, καὶ γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσω ἀναγκάστηκα νὰ γίνω κλέπτης. Πρὶν ὅμως μὲ καταδικάσετε πρέπει νὰ μὲ ἀκούσετε. Εἶχα εἰσχωρήσει μαζί μετὰ τρεῖς Κάφρους συνοδοῦς μου παραμέσα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἰσεχώρησε ὁ Στάνλεϊ, ὅταν ἕνα θοῦνδ μού ἐφράξε τὸ δρόμο. Εὐτυχῶς εὗρηκα ἕνα εἶδος γαλερίας ἢ ὅποια μού ἐπέτρεψε νὰ περάσω τὸ ἐμπόδιο καὶ νὰ φθάσω εἰς τὴν παραδόξον ἐκείνην γιγάντειον φυλὴν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν λευκὸν χρώμα καὶ λατρεύουν ἕνα εἰδωλὸν ποὺ ἔχει ἕνα μόνον μάτι εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου. Ἡ φυλὴ αὕτη λέγεται Ἰγκόγκ. Τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα πελώριο διαμάντι μαῖζο. Ἐγὼ ἤμουν κατ' οὐσίαν αἰχμάλωτος τῶν φανατικῶν αὐτῶν ἱερέων τοῦ Θεοῦ. Οἱ καταραμένοι αὐτοὶ μὲ ἐθεώρουν ὡς ἕνα θῦμα τὸ ὁποῖον διὰ θαύματος τοῦ εἶχε στείλει ὁ Θεὸς τῶν διὰ νὰ μὲ θυσιάσουν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς του, ἢ ὁποῖα εἶχε ὀρίσῃ τέσσαρας μῆνας μετὰ τὴν ἀφίξίν μου.

Πεισιμένοι ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ μὲ ἄφηνε νὰ δραπέτευσω, μὲ ἄφρικαν ἐλεύθερον καὶ δὲν ἐφρόντιζαν νὰ μού ἀποκρύπτουν τὰ μυστικά του. Ἦμουν ὁ θεόπεμπτος καὶ ὁ μελλοθάνατος ταυτοχρόνως. Ἐμαθα λοιπὸν μετὰ τῶν ἄλλων ὅτι μετὰ τὰς διαφόρους θεοσκεντικὰς ἐορτὰς οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ ἐβάζαν τὸ διαμαντένιο μάτι τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἐφύλαγαν μέσα εἰς ἕνα ὑγρὸ τοῦ ὁποῖου ἀγνοοῦσα τὰ συστατικά.

Δώδεκα ἦσαν αἱ ἐορταὶ κατ' ἔτος, ἐπομένως μόνον 12 ἡμέρας τὸ ἔτος ἔμεινε ἔξω.

Κατὰ τοὺς τρεῖς μῆνας ποὺ ἔμεινε ἐκεῖ εἶδα νὰ σφάζουν τοὺς τρεῖς Κάφρους ποὺ ἀπετέλουν τὴν συνοδείαν μου. Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ εἶχα ἀνακαλύψει μίαν ὑπόγειον σήραγγα, συγκοινωνοῦσαν μετὰ ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας ἐφθασα ἔως ἐκεῖ.

Μεθυμένος ἀπὸ χαρὰν ἐπανήλθα εἰς τὸ ἱερόν, ἐμάζεψα μερικὰ τρόφιμα καὶ τὸ βράδυ ἀπεφάσισα νὰ φύγω. Ἐπρεπε νὰ περάσω ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ἱερὸ τοῦ Ἰγκόγκ. Τὸ διαμάντι ἦτο ἐκεῖ μέσα εἰς ἕνα θάξο μετὰ τὸ ὑγρὸ. Ἐσκέφθηκα νὰ τὸ πάρω...ὡς ἐνθύμιον, καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἐδούτησα τὸ χέρι εἰς τὸ ὑγρὸ καὶ τὸ ἐπῆρα.

Ἐφυγα διαστικτὰ. Ἐπέρασα τὴν γαλερίαν καὶ εὗρηκα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ θοῦνοῦ. Ἐνόμизα ὅτι ἤμουν πλέον ἀσφαλῆς, ἀλλ' ἀπετήθηκα. Μίαν νύκτα ἐνθ' ἐκουσίωμον εἰς ἕνα δάσος εἶδα μπροστὰ μου τὸν ἱερέα τοῦ Θεοῦ Ἰγκόγκ. Ἐρρίφθη κατεπάνω μου καὶ μετὰ ἐκτύπησε μετὰ ἕνα πελὲκα ποὺ ἐκράτει. Εὐτυχῶς τραβήχθηκα καὶ διέφυγα τὸ κτύπημα. Τοῦ ἀπῆντησα μετὰ ἕνα πυροβολισμόν, ὁποῖος τὸν ἐρρίψε κατὰ γῆς νεκρόν. Προτοῦ ὁμως ξεψύχησεν ἐσηκώθη λιγὰ καὶ μού εἶπε: «Καταραμένε ξένη, ἂν δὲν ἐπιστρέψῃς στὸ Θεὸ τὸ μάτι του, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς θὰ φροντίσῃ νὰ σοὺ τὴν πάρῃ προτοῦ περάσῃς δώδεκα φεγγάρια».

Περὶ τὸ νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἀπὸ τότε ἐπέρασαν δέκα τρεῖς μῆνες ἀλλὰ τὸ διαμάντι εἶνε πάντα μαζί μου...

Καὶ κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν τὸ παρουσιάσας εἰς τοὺς συνδαιτημόνας. Κραυγὴ θαυμασμοῦ ἐβγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλιά των. Ὁραϊότερο καὶ μεγαλειότερο διαμάντι δὲν ὑπῆρχε εἰς τὸν κόσμον. Ἐνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνας, καθηγητὴς τῆς γεωλογίας, τὸν ῥώτησε ἂν ἡ διάλυσίς εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο τὸ διαμάντι ἦτο λευκὴ ἢ χρωματιστή.

—Δὲν ἐπρόσβα. Θυμοῦμαι ὅμως τώρα ὅτι ὅταν ἐδούτησα τὸ χέρι μου μέσα αἰσθάνθηκα ὅταν νὰ μὲ καίῃ καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα ἔγιναν κόκκινα φουσκαλίδες. Μὲ ἐθασάνισαν δὲ ἔως ὅπου μού περάσουν.

—Εἶσθε βέβαιος ὅτι εἶνε γνήσιο διαμάντι ῥώτησε ἕνα ὀραϊότατο κορίτσι.

—Δὲν καταλαβαίνω ἀπὸ διαμάντι, εἶπε ὁ ἐξερευνητής, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὰς ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειαν σας θὰ γράψω πάνω στὸ ποτήρι τὸ ὄνομά σας μετὰ αὐτό. Κυττάτε, δεσποινίς. Ἐδῖθ. Σχεδὸν τὸ ἔγραψα ὀλόκληρον. Ἀλλὰ, διάβολε, τί συμβαίνει; Τὰ τελευταῖα λόγια εἶπε μετὰ ἐκπλήξιν. Διότι τὸ δωμάτιον ἔμεινε σκοτεινόν.

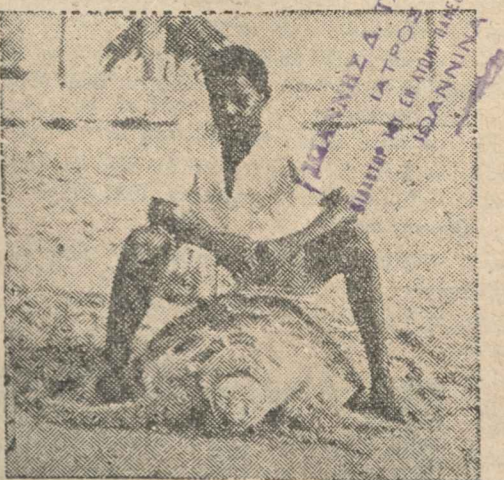
—Κατὰ ἔπαθε τὸ ἠλεκτρικὸ ρεύμα, εἶπε ὁ οἰκοδεσπότης. Μείνατε ἥσυχoi.

—Δὲν μπορῶ νὰ γράψω καὶ τὸ ἐπὶνυμὸν σας γιὰτὶ δὲν βλέπω, εἶπε ὁ ἐξερευνητής. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἐξερευνητὴς ἐρρηξε κραυγὴν δυνατήν:

—Ἐνας κλέφτης! Κάποιος μού ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ διαμάντι! Κλείστε τὴν πόρτα καὶ τὰ παράθυρα. Δὲν θὰ ἐφυγε βέβαια ἀκόμη! Εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπανήλθε τὸ φῶς. Ἀφ' οὗ ἐκτύπησε γύρω ὁ οἰκοδεσπότης ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἦσαν ἐκεῖ μέσα κλέπται καὶ ὅτι κανεῖς δὲν ἐφυγε, διότι ὅλα ἦσαν κλειστά. Ἰσῶς τὸ διαμάντι ἔπεσε κάτω. Ἀς ψάξωμε!

—Ὅλοι ἐσυνψαν καὶ ἐψάξαν, ἀλλ' ἡ ἔρευνα τὸν ἀπέβη εἰς μάτην.

—Εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἕνα ἀγνωστὸ πρόσωπο, νὰ σοὺ πάρῃ ἀπὸ τὸ χέρι τὸ διαμάντι καὶ νὰ χαθῇ. Ὁ οἰκοδεσπότης ἐξέφρασε τὴν λύπην του πρὸς τὸν ἐξερευνητὴν καὶ ἐπρόσθεσε, ὅτι ἐκτίθετο ἐκείνος πρῶτος εἰς τὴν διάθεσιν του διὰ νὰ γίνῃ γενικὴ σωματικὴ ἔρευνα διὰ νὰ διαπιστωθῇ ὅτι δὲν τὸ ἐπῆρε κανεῖς...Πάντως ὅμως τὸ σὸσὸ εἶνε, εἶπε νὰ

Ἡ τεράστιος αὐτὴς χελώνες εὗρισκον, ταί εἰς τὴν Ἀφρικὴν, συρίζουν δὲ ἄνω τῶν 100 ὀκάδων.

ΙΓΚΟΓΚ

περιμένωμε τὴν ἀστυνομίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτηλεφώνησα. Ἐν τούτοις ἀπεφασίσθη διὰ τὴν τήρησιν τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν προσκεκλημένων ἢ ἔρευνα νὰ γίνῃ πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς ἀστυνομίας. Καὶ πράγματι ὅλον τὸ θιλόκληρον ἔρευνήθησαν χωρὶς νὰ εὕρηθῃ τὸ διαμάντι.

Ὁ καθηγητὴς Βέστ εἶπε τότε ὅτι ὑπέθετε ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου ἱερέως τοῦ Θεοῦ Ἰγκόγκ ἐπῆρε τὸ διαμάντι, ὅπως εἶχε προειπαι εἰς τὸν ἐξερευνητήν.

—Ἀλλ' ἡ ὁμήγυρις ὑπεδέχθη δυσπίστους τὴν σκέψιν.

Ὁ ἐπιστήμων ἐσάπασε καὶ ἐδυθίσθη εἰς συλλογισμούς. Ἐπειτα ἀποτόμως ἐστηκόσθη καὶ ἀφῆκε κρυφὰ κατὰ τὸν Σούλιβαν ἐφυγε. Ἐπέρασε ἕνα τέταρτον χωρὶς νὰ πληροφορηθῇ τὸ αἷτιον τῆς βραδυπῆρας. Ὁ ἐξερευνητὴς ἐπλησίασε εἰς ἕνα παράθυρον καὶ εἶδε διὰ μέσου τῆς αὐλῆς εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἕνα φῶς.

—Μήπως εἶνε ἡ ἀστυνομία; εἶπε ὁ ἐξερευνητής.

—Ὅχι εἶπε ἡ κυρία Σούλιβαν. Δὲν θὰ εἶθ ἀπὸ ἐκεῖ. Μήπως εἶνε ὁ ὑπὸνους, ἢ μάλον ὁ κλέπτης ποὺ φεύγει ἀπὸ ἐκεῖ;

—Ὅλοι ἐσηκώθησαν καὶ ἐτρέξαν πίσω ἀπὸ τὸν Σόμερ εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἐκεῖ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, σκυμένον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, εὗρηκαν τὸν γεωλόγον Βέστ μετὰ ἕνα μαχαίρι τοῦ φρουτοῦ εἰς τὸ ἕνα χεῖρ καὶ ἕνα χαρτένιο κουτί εἰς τὸ ἄλλο.

—Τί κανεῖς ἐδῶ; ἐρώτησε ὁ οἰκοδεσπότης ἐκπληκτος.

—Ζητῶ τὸ διαμάντι! Δὲν τὸ βρήκα...ἀλλὰ μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι δὲν ἐκλάπη. Ἐργασματοποιήθηκε μόνον ἡ προφητεία τοῦ ἱερέως τοῦ Θεοῦ Ἰγκόγκ. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἐγὼ τὸ βρήκα...ἀλλὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὴν ἀσάρεστον θέσιν νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι γιὰ σὰς εἶνε ὀριστικῶς χαμένο.

—Ἐξηγηθῆτε, τοῦ εἶπε ὁ ἀνὴρ τῆς Σόμερ ἐκπληκτος. Δὲν καταλαβαίνω.

—Ἐλάτε μαζί μου καὶ θὰ μὲ καταλάβετε! τοῦ εἶπε ὁ Βέστ.

Καὶ ὡδήγησεν ὅλους τοὺς παρόντας εἰς τὴν γραφεῖον Σούλιβαν, ἐπάνω εἰς τὸν ἑρμάρκον τοῦ ὁποῖου ἦτο τὸ νέον μικροσκοπίον ποὺ εἶχε ἀγοράσει. Ἐκεῖ ἐκάλυψε τὸν ἐξερευνητὴν νὰ ἐξετάσῃ διὰ μέσου τοῦ φακοῦ. Πρῶτον εἶδε μύρια συντρίμματα λαμπροσκοπικῶν. Ἀπὸ τὰ συντρίμματα αὐτὰ ἀπετελεῖτο ὅλον τὸ περίφημον μαῖζο διαμάντι! εἶπε ὁ Βέστ. Τὸ διαμάντι λοιπὸν δὲν ἐκλάπη, ἀλλὰ διελύθη εἰς μύρια θρύψαλα εἰς τὸ χέρι σου ἐνῶ ἐγράφε ἐπάνω στὸ γυαλί.

—Πῶς ἔγινε αὐτὸ καὶ ἰδίως πῶς κατὰρτίσθης νὰ τὸ ἀνακαλύψῃς; τὸν ῥώτησε ὁ Σούλιβαν.

—Ὡς γεωλόγος, ἀπῆντησε ὁ Βέστ, γνωρίζω ὅτι τὰ ἀφρικανικὰ διαμάντια εἶνε ὀλίγοντε σκληρὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ ἔχουν μερικὰς φυσικὰς καὶ χημικὰς ιδιότητες ποὺ δὲν ἔχουν τὰ ἄλλα. Εἶδα ὅτι τὸ δικό σας εἶχε κατὰ τόνους οἱ ὁποῖοι διακρίνονται εἰς τὰ διαμάντια ποὺ δὲν ἀντέχουν πολὺ εἰς τὴν ἀπαισθησάν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν τὸ εἶχε ἐξετάσει κανεῖς εἰδικός.

—Ὅχι, μόνον εἰς ὀλίγους φίλους τὸ εἶχε δεῖξῃ.

—Τὸ καταλαβαίνω, διότι ἕνας γεωλόγος ἢ ἕνας ἐμπειρὸς ἀδαμαντοπώλης θὰ σὰς εἶλεγε ὅτι ἦτο ἀτελὲς καὶ ὅτι τὸ διαμάντι σας ὀλὰ μεσοῦσε νὰ διατηρηθῇ πολὺ ἀκόμη ἂν μινε ὀθικτο καὶ ἂν δὲν ἐπέζετο. Δυὸ πρῶτον

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Ὁ ἀθλητισμὸς εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἐπικερδῆ ἐπαγγέλματα.—Τί ἀξίζουν τὰ πρωταθλήματα εἰς τὴν Ἀμερικὴν.—Δολὰρια μετὰ τὸ τσεύχαλι.—Ἐνας πῖναξ τῶν κερδῶν τῶν Ἀμερικανῶν τσάμπιον.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου μία νέα ἐπιστὴμὴ ἐδημιουργήθη γιὰ τοὺς νέους, καὶ αὕτη εἶνε ἡ ἐπιστὴμὴ τῶν Σπόρτ, ἢ ὁποῖα φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ ἐπικερδὴς ἐὰν λάθῃ κανεῖς ὅτι ὀφείλει τὸν τὰς περιουσίας ποὺ

Ὁ πρωτοπυγμάχος Ντέμπεσι, ὁ ὁποῖος κερδίζει 400 χιλιάδας δολλάρια ἐτησίως, ἥτοι 30 ἑκατομμύρια δραχμὰς.

καμῶν σὲ διάστημα ὀλίγων ἐτῶν μερικοὶ πρωταθλητὰ ἰδίως εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Τὸ πρωτάθλημα ἐνὸς σπόρ στὴν Ἀμερικὴν μπορεῖ νὰ δώσῃ στὸν ἀθλητὴ ποὺ τὸ κατέχει τὸ μισθὸς ποδὸν τῶν 500.000 δολλαρίων ἔως ...20.000.000 δολλαρίων, ἥτοι ἀπὸ 37 ἔως 150 ἑκατομμ. δραχμὰς!

Φαίνεται ἀπίστευτον ὅτι μία ἀπλὴ φυσικὴ δύναμις μπορεῖ νὰ ἔχῃ τόσον σπουδαῖα κέρδη, πολὺ περισσότερα ἂν ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπιφέρει μία μεγάλη εὐφροσύνη ἢ μιὰ καλὴ ἐμπορικὴ ἐπιχειρήσις. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας ὁμως εἶνε τέτοιον ὥστε τὸ κοινὸν εἶνε πρόθυμον νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ ἀνταμείψῃ μεγαλοπρεπῶς τὸν Ἀθλητισμὸν.

Ὅταν τὸ περασμένον ἔτος ἔγινε ἡ στατιστικὴ τῶν ἐτησίων εἰσοδημάτων εἰς τὴν Ἀμερικὴν, προέκυψεν ὅτι 74 ἄνθρωποι εἰ-

κατα μού ἀνοῖξαν τὰ μάτια. Τὸ ὅτι οἱ ἱερεῖς τὸ ἐβάζαν καὶ τὸ ἐκρυβαν μέσα εἰς ἕνα ὑγρὸν καὶ ἡ παράδοξος προφητεία τοῦ ἱερέως ἀπὸ καταστροφῆς του! Διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ ἄγγιροι ἐκείνοι ἐγνώριζαν τὸ ἐλάττωμα τοῦ διαμαντιοῦ. Λοιπὸν μπορῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι τὸ διαμάντι διελύθη εἰς θρύψαλα ἐξ αἰτίας τῆς πιέσεως καὶ τῆς θερμότητος τοῦ χειροῦ τοῦ στιγμὴν ποὺ ἐγράφατε ἐπάνω εἰς τὸ τσεύχαλι.

Ὁ γεωλόγος ἀνοῖξε τὸ κουτάκι εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε φυλάξῃ τὴν σκόνην εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε μεταβιβῇ τὸ πελώριον διαμάντι καὶ αὐτοῦ εἶδε τὴν κτρινωπὴν σκόνην εἰς τοὺς ἐκπληκτους θεατὰς εἶπε φιλοσοφικώτατα: —Κανεῖς δὲν θὰ ὑπέθετε, οὔτε θὰ μπορούσες ποτε νὰ φαντασθῇς ὅτι τὰ ἀσώματα αὐτὰ θρύψαλα γυαλίων ἀπέτελουν μολὺς πρὸ ὀλίγου τὸ θαυμασιότερον καὶ μεγαλειότερον διαμάντι ποὺ ἀπῆρχε εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ τὸ ὁποῖον ἐστὶν ἄλλοτε τὸ κεφάλι τοῦ Θεοῦ Ἰγκόγκ!

χαν ἐτήσιον εἰσόδημα ἄνω τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν οἱ δύο Φόρντ, ὁ Ρόκφελλερ, μερικοὶ τραπεζίται, μέτοχοι σιδηροδρομικῶν ἐταιριῶν καὶ μεγαλοβιομηχανοί.

Τὸ τεράστιον ὅμως εἰσόδημα αὐτῶν τῶν 74 προήρχετο ἀπὸ τὴν περιουσίαν ποὺ εἶχαν μαζεῦσει μετὰ τὴν ἐργασίαν των καὶ μετὰ τὸς κόπους εἰς διάστημα πολλῶν ἐτῶν, ἀπὸ κληρονομίας ἢ ἀπὸ κτήματα καὶ ὅχι ἀπὸ τὸν ἐτήσιον μισθὸν τῆς ἐργασίας των. Ἐὰν ποτε συνέβαινε νὰ χάσουν τὰ κεφάλαιά των ἢ τὴν περιουσίαν των, ὁ μισθὸς των ἐκ τῆς ἐργασίας των δὲν θὰ ὑπερέβαινε τὰς 54.000 δολλαρίων ἐτησίως.

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν δεκάδες ἀθλητῶν ποὺ χωρὶς νὰ ριψοκινδυνεύσουν οὔτε ἕνα δολλάριον ἀπὸ τὴν περιουσίαν των κερδίζουν ποσὰ ἐν συγκρίσει ἀνώτερα τῶν διαφόρων πολυεκατομμυριούχων. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμε πόσα κερδίζουν ἐτησίως μερικοὶ πρωταθληταί.

Τζέιμς Ζοξέφ Τήννεϊ πυγμάχος 1.000.000 δολ. Τζᾶκ Ντέμπεσι πρῶτον πυγμάχος 400.000 δολ. Τζῶρτζ Ρίκαρ προπον.πρωταθλ. 300.000 δολ. Τζᾶκ Ντελαναί πυγμάχ.ελαφ.βαρ. 250.000 δολ. Μπέιμπ Ρούθ πρωταθλ.μπίτζ μπάλλ 150.000 δολ. Τζερτρουντ Ἐντερλε πρωταθλ.τριαν γυναικείου κολυμβήματος 60.000 δολ. Οὐάλτερ Χάγκεν, παγκόσμιος πρωταθλητὴς γκολφ 40.000 δολ.

Αὐτὰ εἶνε τὰ ποσὰ ποὺ κερδίζουν οἱ ἀθληταί. Ὁ μέσος ὅρος ἐνὸς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητοῦ εἶνε ἀπὸ δεκαπέντε ἔως πενήντα χιλιάδας τοῦ ἴσου μὲ 120 δολάρια τὸν μῆνα. Κανεῖς βεβαίως δὲν θὰ τὸν κατηγορήσει ἐπειδὴ ἄφισε αὐτὴν τὴν ἐργασίαν γιὰ νὰ παίξῃ φουτ μπάλλ ἐπὶ τέσσαρας μῆνας, μετὰ ἀμοιβὴ 7.500 δολλ. Ὁ Μάνν ἀπόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νεμπράσκα, εἰσήλθε εἰς τὸν στίβον καὶ σὲ διάστημα ἐνὸς ἔτους κέρδισε 40.000 δολλ. ποσὸν ποὺ δὲν θὰ τὸ κέρδιζε σ' ὅλην τὴν ζωὴν μετὰ ἄλλης ἐργασίας καὶ ἂν ἔκαμε.

Εἰσέρετε ὅτι ὁ Ντέμπεσι πήρε 27.000 δολλ. γιὰ μιὰ συνάντησιν του μετὰ τὸν Βίλλαρ, καὶ 700.000 δολ. ἥτοι 52 ἑκατομμ. ὅταν ἔπαιξε μετὰ τὸν Τήννεϊ καὶ ἔχασε τὸ πρωτάθλημα. Ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ποὺ κράτησε τὸ πρωτάθλημα ὁ Ντεμπεσι πήρε 2.000.000 δολλάρια γιὰ ἐπὶ συναντήσεις, καὶ ἄλλα τόσα, ἀπὸ κινηματογραφικὰς ταινίας ὅπου ἔπαιξε, ἐπιδείξετο καὶ γιὰ ἐνοίκιον τοῦ ὀνόματός του σὲ διαφόρους διαφημίσεις.

Καὶ τὸ γκολφ ἔχει τρὺς ἀριστοκράτας του. Λέγεται ὅτι ὁ Οὐάλτερ Χάγκεν κερδίζει τριάντα ἔως σαράντα χιλιάδας δολλάρια ἐτησίως ἥτοι 3 ἐκ. δραχμ. Δὲν εἶνε βεβαίως μεγάλο ποσὸν ἀλλὰ εἶνε τρεῖς φορὲς ἀνώτερον ἀπὸ τὸν μισθὸν ποὺ παίρνει ὁ κυβερνήτης τῆς Ν. Υόρκης.

Πολλοὶ διαμαρτυροῦνται καὶ καταφέρονται κατὰ τὸν ἀθλητισμὸν λέγοντες: «Μὰ ἐπὶ τέλους τί προσφέρουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι στὴν κοινωνία γιὰ νὰ ἀμειβῶνται ἐτοῖς; καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τοῦς δοθῇ καμία ἀπάντησις σ' αὐτό. Ἀφ' οὗ ὅμως τὸ κοινὸν τοὺς περιβάλλει μετὰ τὴν ἐκτίμησιν καὶ θαυμασμὸν καὶ πληρώνει τόσον μεγάλα ποσὰ γιὰ νὰ θαυμάσῃ τοὺς ἡρώας του, δὲν μπορεῖ κανεῖς νὰ κατακρίνῃ τοὺς ἀθλητὰς ὅτι ἐκμεταλλεύονται τὴν ἀδυναμίαν τοῦ κοινοῦ εἰς τὰ σπόρ.

Πολλοὶ δολλάρια τὸν χρόνον, καὶ οἱ πλέον ἀφανεῖς ἀκόμη δὲν κερδίζουν ὀλιγώτερα τῶν πέντε χιλιάδων τὴν σαῖζν.

Ὁ Τζᾶκ Ντέμπεσι κέρδισε ἑκατομμύρια μετὰ μόνον κεφάλαιον τὴν πυγμὴν του, τὸ θάρρος του καὶ...μὴ καλὴ διαφήμησι.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Η Αμερικανική πρωταγωνίστρια της επιθεωρήσεως Τζένυ Γίρντς, η οποία θεωρείται ότι έχει τις ωραιότερες γάμπες της Αμερικής, ησφάλισε τόν... θησαυρόν της τελευταίως αντί 500.000 δολαρίων. Έαν κανένα αυτοκίνητο κόψη το πόδι της μίς Τζέννυ, ασφαλώς η ασφαλιστική εταιρεία θα ύποστη ισχυρότατον οικονομικόν κλονισμόν

Οι αστέρες του κινηματογράφου κατελήφθησαν τελευταίως από μίαν νεαν μανίαν, την μανίαν των...σκυλλιών. Ανωτέρω η Μαρία Κέννεντυ και η πασίγνωστος Λεόνε Βελέζ με τὰ ἑκαὶ τέσσερις χαριτωμένα σκυλλάκια τους, πρὸς τὰ ὅποια τρέφουν τρυφερώτατον αἰσθημα...

ΟΙ ΦΙΛΗΤΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ἡ Κορίννα Γκρίφιθ, ὁ περισητὸς Χόλλυγουντ, μετὸν ἀχώριστον σύντροφόν της, τὸν Τζάκ. Ὁ ἀσπίτης σκύλος, τὸν ὅποιον εὗρηκε τυχαίως εἰς τὸν δρόμον ἡ Γκρίφιθ, ἔπαυσε σύντροφός της, περνᾷ δὲ ζωὴν τὴν ἀπολαύσαν καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι.

ΧΕΙΜΩΝΑΙ Η ΦΛΩΡΙΔΑ

Εἰς τὴν Φλωρίδα, τὸν τόπον τῆς αἰωνίως ἀνθούσης χειμῶνα. Εἶνε τόση ἡ γλυκύτης τοῦ κλίματος, ὥστε ἂν καὶ κατὰ τὰ τέτοια ὥραία θεάματα.

Η ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΕΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τώρα μετὴν ἐπικράτησιν τῶν ὁμιλουσῶν ταινιῶν, τὸ Χόλλυγουντ ἔχει μεταβληθῆ εἰς μίαν ἀνεκτίμητον σχολὴν καλλιτεχνίας. Ἡ μπαλαρίνες, ποὺ λαμβάνουν μέρες στὰ μπαλέτα, ἐκπαιδεύονται ὑπὸ ἰδιῶν καθηγητῶν, τὸ μάθημα δὲ διαρκεῖ ὥρας ὅλοκληρῆς καθεμερινῶς

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Ἡ πρωταγωνίστρια τῆς Οὐφά Τζέννυ Γιούγκο, φωτογραφισμένη μετὰ ἑνα γνωστὸν εἰς τοὺς κύκλους τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας Ἑλ ληνα θαυμαστήν της

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Οι ευνουσίμωνοι της βασιλείας.—Η τρελή της αγάπη.—Πώς ο κόμης του Έσσεξ έδηλητήριασε την γυναίκα του.—Η καταδίκη του κόμητος εις θάνατον.—Το ψυχικόν μαρτύριον της Έλισάβετ.—Το δακτυλίδι της Βικτωρίας.

Στην ιστορία της Αγγλίας υπάρχει μια εξαιρετική γυναίκα μορφή, η βασίλισσα Έλισάβετ. Ήτο μικρή ακόμη όταν διεδόχθη τον πατέρα της στο θρόνο, δεν θέλησε να παντρευθεί και κατόρθωσε να κυβερνήσει την χώρα της σε περιστάσεις, με ικανότητα που θα την εξήλειαν πολλοί κυβερνήται λαών. Πολλά είνε τα δραματικά επεισόδια της ζωής της. Θα διηγηθώμεν ένα από τα πειο αξιοσημεία.

Οι επιφανέστεροι των έραστών της ήσαν πρώτος ο Ροβέρτος Ντούτλη, κόμης του Λέστερ και έπειτα ο Ροβέρτος ντ' Έρρε κόμης του Έσσεξ. Ήτο ένας πολυώραος άντρας με θελκτικούς τρόπους, με χαρακτηριστικά ευλόγιστα με συνείδησι έλαστική και τάσεις για κολακεία. Η Έλισάβετ τον αγάπησε σαν τρελή. Πλούτη, τιμές, αξιώματα όλα στη διάθεσι του φίλου της.

Με τον καιρό όμως ο Ντούτλη έθρεψε μεγαλύτερες φιλοδοξίες μέσα του. Γιατί να μη γίνη και νόμιμος σύζυγος της Βασίλισσας; Γιατί να μη στεφθή Βασιλεύς της Αγγλίας; Δυστυχώς όμως γι' αυτόν ύπηρχε ένα εμπόδιο, η γυναίκα του. Πώς ν' απαλλαγί από αυτήν; Ο κόμης άνευ διαταγμού τινος και χωρίς να λάβη τη συγκατάθεσι της φίλης του, δηλητηριάζει την κόμισσα στο άνθος της ηλικίας της. Είνε έλεύθερος πλέον, αλλά δεν έκαμνε καλά τους λογαριασμούς του. Η Έλισάβετ δε θέλει να υποβληθή στο συζυγικό δεσμό, θέλει να είνε έλεύθερη και να διασκεύη αυτή επάνω στα έκατομύρια των υπηκόων της. Και ο κόμης από την απελπισία του ελίνεται σε όργια και μια θραυρά όρσικεται μοιχαυρώμενος σε μια άπόμερη συνοικία του Λονδίνου.

Βρισκόμαστε στα 1586. Στ' άνάκτορα ύπηρχει ο νεαρός Ροβέρτος ντ' Έρρε κόμης του Έσσεξ. Είνε μόλις 21 έτους και έχει άριστευση στη πολυετή μάχη του Ζούτφεν. Η βασίλισσα είνε πολυ μεγάλη τώρα στην ηλικία, και όμως νέος έρωας φλογίζει την καρδιά της. Διαρρίκει τον Ροβέρτον μέγαν σταυλάρχον, στρατηγόν του Ίππικου και σε μια λαμπρή τελετή του φορεί με τα ίδια της τα χέρια το παράσημα της περινημιδός.

Άλλ' ο Έσσεξ δεν είχε τον χαρακτήρα του προκατόχου του Στέστερ. Δεν ήτο πλασμένος για αλκικός δεν ήξερε να λυγίξη τη μέση και καμιά φορά ή έλικρινεία του έσπαζε την έθιμοτυπία της Αυλής, και έκαμνε πράξεις που εξάφνιζαν τους αλκικούς ή μάλλον τους αλκικόλακας. Μια μέρα, σ' ένα άνακτορικό συμβούλιο ο κόμης είχε γνώμη διαφορετική από της Βασίλισσας. Έβαλε όλα τα δυνάτα του για να την πείση και έπειδή δεν τό κατόρθωσε, της έγύρισε περιφρονητική τή ράχη. Η Βασίλισσα θυμώνει, σκάνεται και ραπίζει τον Έσσεξ. Τρέμοντας από θυμό αυτό δείχνει την πόρτα, φρονάζοντας τα λόγια του πατέρα της Έρρίκου του Η'.

—Πήγαυε κρημάσιν.

Ο κόμης γλωμός από τ' το συναίσθημα της θανάσιμης προσβολής, φέρνει το χέρι στη λαβή του ξίφους. Γρήγορα όμως μπαίνει στη μέση ο περιουσιόκομος εκεί στόλαρχος και έτσι ή Έλισάβετ γλυτώνει τη ζωή της. Όλοι έπίστεψαν ότι ο Ροβέρτος ήταν πιά χαμένος, άλλ' η Βασίλισσα ήσυχη τώρα διατάζει.

—Άφήστε τον να φύγη.

Ο κόμης του Έσσεξ ταξιδεύει στη Γαλλία. Από κεί στέλνει στην Βασίλισσα την παραίτησί του από κάθε αξίωμα και από τη θέσι του στην...καρδιά της. Άλλ' ή Έλισάβετ τώρα καταβαίνει πόσον αγαπά το Ροβέρτο. Η άπουσία του δυναμώνει τον έρωτά της και με γράμματα θουτηγμένα στα δάκρυα τον παρακαλεί να έπιστρέψη κοντά της. Ο Ροβέρτος ύπακούει, μπαίνει πάλι στα άνάκτορα και ή έρωτευμένη βασίλισσα τον περιβάλλει με νέας και μεγαλειτέρας τιμάς. Άλλ' ο έραστής, που άρχίζει τώρα να φοβάται

Η βασίλισσα Έλισάβετ, όπως ήτο κατά την έσχρήν πεύ αγάπησε τρελλά τον κόμητα του Έσσεξ.

της ροδιουργίας των έχθρών του, εξομολογείται τους φόβους του στην Έλισάβετ. Και εκείνη του χαϊδεύει προστατευτικά το κεφάλι και του περνά στο δάκτυλο ένα εξαίσιο δακτυλίδι.

—Μη φοβάσαι αγάπη μου, του λέει, ότι δήποτε και να συμβή μεταξύ μας, στην πιο κρίσιμη στιγμή της ζωής σου, στείλε μου το δακτυλίδι αυτό. Θα τα λομονώσω όλα και θα σε σώσω.

Και έτσι περνούσαν τα χρόνια. Είμαστε στο 1598. Η Έλισάβετ είνε 56 έτών.

Στο μεταξύ ο κόμης του Έσσεξ είχε μεθύσει από φιλοδοξία. Έσυναίνοτο και έκορόιδε την Βασίλισσα, Μιλούσε γι' αυτή περιφρονητικά. Τα λόγια του επλήγωναν βαθιά τη φιλοτιμία της Έλισάβετ, ή οποία με όλα της τα γεράματα είχε την άδυναμία να πιστεύη πως είνε ώραία. Ο Ροβέρτος τέλος νομίζει ότι ήρθε ο καιρός ν' ανατρέψη το καθιστάς. Άρχίζει σχετικώς διαπραγματεύσεις με τον Βασιλέα της Σκωτίας Ιάκωβο τον ΣΤ', το γιού της άποκεφαλισθείσας Μαρίας Στουάρτ και έτοιμάζει επαναστασι. Τό κίνημα ξεσπά στής 8 Φεβρουαρίου 1601 και άποτυγχάνει οικτρά. Η Έλισάβετ στην περίστασι αυτή δείχνει όλη την άταραξία της. Σύμφωνη με τον πρωθυπουργό της διατάζει να εισαχθούν άμέσως σε δίκη οι επιφανέστεροι συνωμότες. Ήσαν δε αυτοί δύο.

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Έγκλήματα μεταξύ των ζώων εκ λόγων προσωπικής έκδικήσεως.—Έξάψεις φιλοπόλεμου όρμης μεταξύ των σκύλων. Οι αιμεθέρεσι παπαγάλοι.—Η παραφροσύνη των ζώων.—Αι αιγες άνακαλύπτουσι τον καφέν.

209

Οι πολιτισμένοι άνθρωποι δεν παρήτησαν ακόμη δυστυχώς τον πόλεμον. Την τάσιν προς πόλεμον ευρίσκωμεν και εις τα ζώα, τα όποια παραδίδονται εις άληθείς πολέμους, ίδίως διά τον ύπερ ύπάρξεως άγώνος.

Ο γορίλλας, έτοιμαζόμενος διά πόλεμον, θγάζει άγρίαν φωνήν και όρμα κατά του έχθρου με την μανίαν των άγρίων ανθρώπων. Άλλά τό αίσθημα αυτό δεν έκδηλούται ούδαμώ με τόσην άγριότητα όσον μεταξύ των μωρίμων. Όταν μάλιστα ο άγών είνε εκ του συστάδην ή πάλη είνε άγρία. Συχνά συλλαμβάνονται αιχμάλωτοι, οι όποιοι οδηγούνται εν πομπή εις την φωλεάν των νικητών. Όταν δε τό έδαφος γεμίση από νεκρούς και παύσει ή μάχη, τότε έκαστον των στρατοπέδων θεωρεί καθήκον του να μεταφέρει τους ίδιους τον νεκρούς.

Και εκ προσωπικής έκδικήσεως έχομεν έγκλήματα μεταξύ των ζώων.

Έν είδος πιθήκων, όνομαζόμενον Μανδρίλων, όχι μόνον είνε μανιωδέστερον από κάθε άλλο είδος, άλλα και διακρίνεται τό μίσος χωρίς ποτέ να συγχωρή. Ο «Άτίλας», ο πιθήκος τον όποιον είχε ο Μπρεμ, επί όλοκληρους έβδομάδας ένεθυμείτο την προσβολήν και έξεδεικίτο όσάκις εύρίσκε κατάλληλον εύκαιρίαν.

Τό ίδιο και οι έλέφαντες.

Και φόνος εξ άντιπαθείας παρατηρούνται μεταξύ των ζώων. Μερικά θήλα έχουν άκαταμάχητον άντιπάθειαν διά τα άτομα του αυτού φύλου, όπως αι σκύλλαι. Οι άνθρωποι άγίοι πθήκων, και δη ο σύραγκοτάκος, μεταχειρίζονται τους άλλους πιθήκους με σκληρότητα. Καταχρώνται όσάκις δύνανται, της ύπεροχής των. Τους κτυπούν, φβάνουν δε μέχρι του να τους φονεύσουν. Ο ταύρος δεν άνέχεται πλησίον του ένα ξένο βώδι, και παλαίει μαζί τον μέχρι θανάτου.

Η οίκονόγια των έλεφάντων άποτελεί ένα συνεταρισμόν ούτως ειπείν εις τον όποιον δεν έπιτρέπεται να συμμετάσχη κανείς ξένος. Εκείνος ο όποιος ύπερμακρόνθη δι' ένα ολονδήποτε λόγον από την άγέλην του, δεν είνε πλέον δεκτός εις αυτήν και είνε υποχρεωμένος να διάγη μονήρη βίον. Δύνανται να βόσκη πλησίον της άγέλης, να πίνη από τό αυτό νερό, να άκολουθή την άγέλην, αλλά πάντοτε όμως να μένη εις άπόστασιν από τους άλλους. Αν άποπειραθί να εισέλθη εις την άγέλην, τότε γίνεται δεκτός με κραυγάς και κλοπαιδίας.

Ο Φοργκι άφηγείται ότι τρεις κάστορες έκτισαν πλησίον ενός ποταμού την φωλεάν των, ένθ ένως άλλος κάστορ έξη, μόνος του. Μετέβησαν λοιπόν οι τρεις γείτονές του και τον έποικέθησαν, γενόμενοι δεκτοί με φιλοφρονισμόν από αυτόν. Άλλ' όταν εκείνος μετέβη διά να τους άναπαδώσχη την έπίσκεψιν, τον συνέλαβον οι τρεις και τον εσώσαν. Ίδου λοιπόν ένα άλλο έκδήμη παράδειγμα έγκληματικής συννεοχής.

Οι παπαγάλοι τρέφονται συνήθως με χορτάρι, εν τούτοις συχνά επιτίθενται κατά των συντρόφων των, τους τρυπούν τό κεφάλι και τους τρώγουν τό μυαλό.

Και μεταξύ αυτών άκόμη των άθώων περιστερών ύπάρχουν μερικά είδη, τα όποια είνε διεστραμένα, ήλιότυπα και μοχηρά προς

τους όμοιους των. Ο Μπάχνερ έβαλε μέσα εις ένα κουτί μυρμήκια, τα όποια άλληλοσπαράχθησαν.

Όλοι οι διευθυνταί θηριοτροφείων δεδαιώνουν ότι μεταξύ των διαφόρων ζώων άλλα είνε καλά, με εύγενικά αίσθήματα, έξημερώμενα εύκόλως, άλλα δε μένοντι πάντοτε άγρια και δεν έξημερώνονται. Τό ίδιο συμβαίνει και μεταξύ των κατοικιδίων ζώων.

Και από διανοητικήν διατάραξιν πολλάκις διασπράττουν έγκλήματα τα ζώα.

Μεταξύ των ίππων και των βοών οι έπιστήμονες παρατήρησαν ότι γεννώνται ένίοτε τινά με όργανικά άνωμαλία, ίδίως του κρανίου, άπαντάσας και εις τους ανθρώπους τους εκ γενετής έγκληματίας. Τα ζώα αυτά είνε διεστραμένα, και ή διαστροφή αυτή μεταδίδεται από πατρός εις υιόν.

Οι Άραβες όσάκις έλέγγουν έπιθήτορας

Ένας πιθήκος εκ του είδους Μανδρίλα

διά τας φορβάδας των παρατηρούν μήπως εις την γενεαλογίαν του προστενωμένου επιθήτορας ύπάρχουν κακά ή έκφυλα άτομα.

Ο Περκέν έγγραψε δύο όγκώδεις τόμους περί παραφροσύνης των ζώων. Άφηγείται λοιπόν ότι την 4 Αυγούστου 1833 μία γυναίκα μετέφερε μίαν άγέλαδα διά της όδου Μονμάρτης. Αίφνης ή άγέλας καταλαμβάνεται από τρομεράν μανίαν και όρμα έναντιον των διαβατών. Φονεύει και τραυματίζει πολλούς, μέχρις ότου φονεύεται με τονφέν. Ο Ράις άφηγείται ότι μία άγέλη βοιδάλων όσφρανθείσα αίμα πληγωμένης τίγρεως, ήκολούθησεν άμέσως τα ίχνη του αίματος με μανίαν, έξηρευνήσεν τό δάσος, έσκαψε τό έδαφος και τέλεισεν εις τό τελευταίον σημεϊόν του παραξενυσμού άλληλοεξόντωση, των ζώων κτυπήθέντων μεταξύ των.

Είνε γνωστόν ότι τό γήρας εις τους ανθρώπους φέρει πολλές διανοητικές αλλοιώσεις. Και εις τα ζώα επίσης παρατηρείται κάτι παρόμοιον. Διαστρέφει τον χαρακτήρα των τα κείμεν όξύθυμα, φιλοπόλεμα. Ούτω άφηγείται ο Μπρεμ ότι είδεν έλάφους και βόας και έλέφαντας, οι όποιοι έπασχον από γεροντικήν παρανοίαν και οι όποιοι διεπράξαν διάφορα έγκλήματα.

Και εξ άλκοολισμού έχομεν έγκλήματα των ζώων. Οι πλείστοι έξημερωμένοι πθήκων πίνουν εύχαρίστως οίνον και οινόπνευμα. Μεθούν και ή μέθη των όμοιάζει με την μέθη των ανθρώπων.

Οι ποιμένες της Άβυσσηνίας παρατήρησαν ότι αι αιγες έτρωγον τα άρωματώδη κομμάτια ένός δένδρου των όρέων των. Κατά την έποχήν λοιπόν που τα έτρωγον ένίνοντο ζωηρότεροι έπηδούσαν παίξουσιν επάνω εις τους βράχους, συχνά δε παρεδίδοντο εις άσυνήθεις άγρίας συμπλοκάς. Οι Άβυσσηνοί τότε με περιέργειαν έδοκίμασαν την χόραν των τόν. Και έτσι άνεκάλυψαν εις την χόραν των τόν καφέν, ο όποιος είχε μεθυστικήν επίδρασιν εις τας αιγας.

Άλλά και παραδείγματα κανιβαλισμού έχομεν μεταξύ των ζώων. Οι λύκοι συνάπτουν μάχας διά την άπόκτησιν του θήλεως, και πολλοί εύχαρίστως τρώγουν τον άντεραστήν των, άν τον νικήσουν κατά την μάχη αυτήν.

Πολλοί ποντικοί, πίπτοντες εις την παγίδα, άλληλοτρώνονται. Είνε γνωστή ή άρπακτική και ο κανιβαλισμός των ιχθύων, οι όποιοι όνομάζονται «Ανθίας». Δύο γρύλλοι κλειόμενοι εις κλωδόν, ούχι σπανίως άλληλοτρώνονται. Ο Λιότ άφηγείται ότι έπιστρέφον από την Ίαπωνίαν, έφερε μαζί του έν είδος κολοσσιαίας σαλαμάνδρας ιαπωνικής. Κατά την άφιξίν του, άνοιχθέντος του κιβωτίου, άνεκάλυφθη ότι ή μεγαλειτέρα είχε φάγει την μικροτέραν.

Πρό όλίγων έτών δύο όφεις εκ του γένους των Βάσα, εις τον ζωολογικόν κήπον του Λονδίνου έξω μέσα εις τον αυτόν κλωδόν. Μίαν ήμεραν ο φύλαξ μόλις έπρόφθασε να σώσχη τον μικρότερον, ο όποιος είχε μισοφάγωθή από τον σύντροφόν του. Και δεν ήτο ή πείνα που τον ώθησεν εις τό έγκλημα, διότι είχαν άρκετήν τροφήν εις τον κλωδόν των.

Και ή παιδοκτονία, έγκλημα των ανθρώπων, παρατηρείται και εις τα ζώα. Ο θήλυς ποντικός τρώγει συχνά όλην την οικογένειαν του, όταν ή φωλεά του πειραχθή.

Ο θήλυς πιθήκος, τον όποιον έμελέτησεν ο Κιότς, έφαγε την κεφαλήν του πρωτότου τέκνου του, ένθ έδεικνυε μεγάλην στοργήν διά τα άλλα τέκνα του.

Ο Πιερκέν άφηγείται, ότι πια γάτα Άγγλική, ή οποία ήγάπα πάντοτε τα τέκνα της, όταν έγήρασεν έγινε κακή και παραμελήθη από τους οικείους. Έκτοτε έγινε θυμωμένη, ένεδύραζε με τα παιγνίδια των παιδιών της και εις τό τέλος τα έσοκόωσεν όλα. Μεταξύ των χοίρων, ή μητέρα δεν φροντίζει πολύ διά τα τέκνα της, ένίοτε δε, έσολογμένη από τό πλήθος των τέκνων της, τρώγει μερικά από αυτά, άφού προσηγομείας τό σκωτώση. Ο κανιβαλισμός μετά πατροκτονίας, κατά τον Μπρεμ, παρατηρήθη και εις τας άλώπεκας, εκ των όποιων αι νεώτεροι άλληλοτρώνονται, ένίοτε δε τρώγουν και την μητέρα των.

Τα όλίγα αυτά παραδείγματα, από τα μύρια, τα όποια έχουν παρατηρήσει οι διάφοροι έπιστήμονες, οι άσοληθέντες με τα ζώα άποδεικνύουν καταφανέστατα ότι και τα ζώα συχνάτα έγκληματούν και ότι τό έγκλημα δεν είνε μόνον ίδιον των ανθρώπων χαρακτηριστικόν.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΙΟΜΝΣΤΙΚΟ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗ-ΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA MERREI

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Πώς! εφώναζεν ἡ Μάντ, τοῖματε νὰ μοῦ λέτε δι' ἐπιφανήθηκα τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ μοῦ εἶχατε γιὰ τὸ ψάξω στὰ ἰδιαιτέρα χωριά σας; Ἀλλὰ μὴν κατηγορεῖτε δι' αὐτὴν ἐπιδόσασα γιὰ ὠφέλεια ἐνὸς συναγωνιστοῦ;

— Πρέπει, ἀπὸ τὴν ἑκείνου μὲ τὸν ἴδιον περιφρονῶν τόνον, νὰ ὑπάγῃ μίαν ἐξήγησιν γιὰ κάθε τι...

— Καὶ σὲς βόγκητε τὴν ἐξήγησιν ποὺ εἶχα ἀπαιτοῦν γιὰ μένα; Καὶ μὲ κατηγορεῖτε δι' ἐχρησιμοποίησιν τὰ κλειδιά σας ποὺ μοῦ εἶχατε ἐμπιστευθῆ γιὰ νὰ ψάξω τὸ γραφεῖο σας κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας; Μὲ κατηγορεῖτε δι' ἐφρόντισα νὰ μάθω μίαν ὑπόθεσιν ποὺ ἠθέλατε νὰ τὴν κρατήσετε μυστική;... Τὰ σκέπτεσθε ἂν λήθαι ὅλα αὐτὰ;... Μπορεῖτε νὰ τὰ ἐπαναλάβετε αὐτὰ ὅπως τὰ λέω; Ἐδῶ;... τώρα; Μπροστά μου;

— Ἐγὼ ξέρω μόνον, ἐπανελάβην ἐκεῖνος, δι' ὑπόθεσιν καίτοι μὴ ἐξήγησιν... Σέβω ἀκόμη δι' ἡ πληροφορίαν γιὰ τῆς ὁποίας ἔκανε λόγον αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ἦσαν σὲ δύο μέρη: στὸ γραφεῖο μου καὶ στὸ κεφάλι τοῦ γραμματέως μου. Γιὰ τὸν γραμματέα μου δὲν μπορῶ νὰ ἔχω καμιά ἀμφιβολία. Μοῦ ἔχει δώσει πολλὰ δείγματα τῆς ἀφοσιώσεώς του.

— Ἡ ἀπάντησίς σας μοῦ δείχνει δι' τὰ σκέπτεσθε ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶπα γιὰ μένα. Σταματήστε νὰ κατεβῶ.

— Ἐκεῖνος ὅχι μόνον δὲν ἐσταμάτησε, ἀλλὰ αὖτις τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἡ Μάντ ἐκείνησιν μερικὴς στιγμῆς καὶ ἔπειτα ἔπε ἀποτόμως.

— Καὶ, καὶ γιὰτὶ ἐχάθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ πετύχαι αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν;

— Ἡ προθυμία ἀπαντήσεως ἔληγε χθὲς τὸ βράδυ στὰς 10, πρῶγμα ἄλλως τε ποὺ δὲν τὴν ἐπερίμενα. Τὸ χθεσινὸν τηλεγράφημα ποὺ δὲν ἔλαβα, μ' ἐπληροφόρησε περὶ αὐτοῦ καὶ μοῦ ζήτησε ὁδηγίαν. Δὲν μπόρεσα νὰ δώσω αὐτὰς τὰς ὁδηγίας γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ξέραινε καὶ ὁ δὲν μάς.

— Ὅστε ἐξακολουθεῖτε νὰ πιστεύετε δι' ἐγὼ;

— Δὲν ἵσχυται τίποτε ἄλλο νὰ πιστεύω.

— Καὶ τί θὰ κάμετε τώρα;

— Δὲν ξέρω. Αὐτὴ τὴ στιγμή εἶμαι ἀνίκανος νὰ σκεφθῶ. Εἶχα ἐμπιστοσύνην σὲ σὰς...

Ἐθεωροῦσα τὴν φίλιν σας ὡς κατὰ πολὺν τιμὴν. Ἐνῶ σὲς... Ὁ Θεὸς μου! Τί φοβερὸν πρᾶγμα ποὺ εἶνε ἡ προδοσία... Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ συγγνώμη γι' αὐτήν...

Τὸ αὐτοκίνητο ἐσταμάτησε μπροστὰ στὴ σκάλα, ἐπὶ αὐτὸν ὅποιον ἡ κ. Πάρου ἐφώναζε:

— Ντάβιντ, εἰν' ἐδῶ ὁ κ. Ρόμπσον... Ἐταξείδωκε ἰλὴ τὴν νύκτα γιὰ νὰ μάθῃ γιὰτὶ δὲν τοῦ ἀπαντήσατε σὲ καίτοι τηλεγράφημα... Φαίνεται πολλὴ στενοχωρημένος... Καλὲς τὸν νὰ τὸν διπτε τὸ γενναϊότερον, παιδί μου... Εἶνε σὴν τραπέζι.

Ἡ Μάντ ἐπὶ τὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἀνεβαίνοντες γρήγορα τὴν σκάλα ἀπῆλθον:

— Ναί, θὰ τὸν ἴδω τώρα ἀμέσως.

Ἡ Μάντ ἐκείνησιν καὶ αὐτὴ, ἐνῶ ἐσκέπτετο:

— Ἐφθάσε ἡ μοιραία στιγμή!

Ἀνέβηκε τὴν σκάλα καὶ ἀκολούθησε τὴν κ. Πάρου. Ὁ Κόμης ὅμως τὴν ἐσταμάτησε.

— Μὲ χρειάζεστε; τὸν ἐρώτησεν ἡ Μάντ.

— Ναί, ἀπῆλθον ἐκεῖνος μὲ ἓνα κανεν-τρογιᾶς μεδίσμα.

Ἡ Μάντ ἀπεπένεζε καὶ τὸν ἀκολούθησεν ἐνῶ ἐσκέπτετο:

— Ὁ! Γιατὶ νὰ μὴν ἔχῃ τυφλὴ ἐμπιστοσύ-νὴ σὲ μένα, ὅπως θὰ εἶχα ἐγὼ σ' αὐτόν, ἂν ἡ θέσὶς μας ἦταν ἀντεστραμμένη; Ναί, μὰ ἐγὼ τὸν ἀγνώσκω, ἐνῶ αὐτὸς δὲν εἶχε παρὰ μόνον φίλιν γιὰ μένα...

Στὸ τραπέζι ἦσαν καθισμένοι ἓνας κύριος καὶ ἓνα κορίτσι, ὁ ὁποῖος ἔτρωγε μὲ βίαν, ποὺ ἔδειχνε ὅτι ἦταν συγγενὸς πενιχρὸς καὶ παραγωγικός.

Ὅταν εἶδε τὸν Κόμην νὰ μπαίνει ἐπέταξε τὴν πετσέτα του καὶ ἐσπρώθηκε βιαστικά.

— Ἐπὶ τέλους, κύριε, ἀνέκραξε μὲ τὸ στόμα ἀκόμη γεμάτο. Κοιμηθεῖτε νὰ χάσῃ τὸ νοῦ μου! Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶνε ὅλα χαμένα...

— Ἀσχημα, ἀσχημα, φιλὲ μου, ἀπῆλθον τὴν κ. Μάντ.

— Καλὰ τὸ ἐφοβοῦμαι ἐγὼ! ἀνέκραξεν ὁ Ρόμπσον. Γιατὶ δὲν ἀπαντήσατε στὸ τηλεγράφη-μά μου; Τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον ἀπεφάσισε δι' ἐσὲς ἀντίστοιχα... Ἐγὼ ἤμουν βέβαιος δι' τὰ ἐδέξασθαι... Τὰ εἶχατε ὅλα κανονισμένα...

Διεκρίθη βλέπων αὐτοῦ πίσω ἀπὸ τὸν Κό-μην τὴν Μάντ.

Ἐνέμειξε ὅτι θὰ εἶμεθα μόνον

Συγγνώμην, κύριε, εἶπε, ἐνόμωσα δι' εἶμεθα μόνον.

— Πλησιάζετε, Ρόμπσον, νὰ σὰς συστήσω τὴν κ. Μάντ, εἶπεν ὁ Κόμης μὲ ἀδιάφορον ἔκφραση. Μπορεῖτε νὰ μιλήσῃτε ἐλεύθερα, Ρόμπ-σον. Υἰάτουν πολλὰ ἡλίκια πρᾶγματα ἀπ' αὐ-τὴν τὴν ὑπόθεσιν ποὺ δὲν εἶνε εἰς γνώσιν τῆς κ. Μάντ Κόλλερ...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐκινῶσαν μίαν εἰρωνίαν ποὺ ἦ-ταν φανερὴ μόνον γιὰ τὴν Μάντ. Ἡ φωνὴ ἄλ-λωςτε τοῦ Κόμην εἶχε τὸν ἴδιον παγετὸ τόνον μὲ τὸν ὁποῖον τῆς εἶχε μιλήσει πρὸ ὀλίγου στὸ αὐτοκίνητο.

Ἡ Μάντ ἐπερίμενε δι' ὁ Κόμης θὰ τὰ ἐδη-γεῖτο ὅλα στὸν γραμματέα του, δι' αὐτὴν ἡ κατηγοροῦσεν ἐκεῖ, ἐνῶ τὸν τῆς, γιὰ μίαν αἰ-τία τὴν ὁποίαν αὐτὴ δὲν εἶχε κάμει καὶ τῆς ὁποίας μάλιστα ἀγνοοῦσε τὴν λεπτομέρειαν.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμήν ἡ περιφρονήσις τῆς καὶ ὁ θυμὸς τῆς ἐναντίον τῆς Εὐδίας τὴν ἔκαναν νὰ τρέμῃ. Πόσο ἐστενοχωρεῖτο ποὺ ἦταν δεσμευ-μένη μὲ εὐγνωμοσύνην ἀπέναντι τῆς οἰκογε-νείας Πάρου καὶ δὲν ἐτόλμιον νὰ φανερώ-σῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐκαταλάβαινε δι' αὐτὴν ἐμυλοῦσεν, οἱ γονεῖς τῆς θ' ἀναζητοῦσαν τὸν ἀγνώστον, ὁ ὁποῖος ἐκρύπτετο πίσω ἀπὸ τὴν

κόρην των.

Κιττάζοντες τὸν Ρόμπσον ἡ Μάντ ἐκατά-λαβε δι' λόγους τῆς ἀφοσιώσεως ποὺ εἶχε στὸν Κόμην ἦταν ἐκείνησιν ἀντίπαλος. Αἰσθάνθη-κε τότε δι' ὁ θυμὸς τῆς παρεμύρισε στὴ λήθη

τῆς καὶ δι' ἡ λήθη αὐτὴ ὠφελεῖτο εἰς τὸ δι' ὁ Ντάβιντ εἶχε παύσει νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην σ' αὐτήν. Καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλ' ἀκόμη εἶχε φθάσει μὲχρι τοῦ σημείου νὰ τὴν κατηγο-ρεῖ γιὰ μίαν τόσο τερατώδη πράξιν.

Αὐτὴ ἡ λήθη τὴν ἔκανε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸν Κόμην μὲ τὰ χέρια ἀπολωμένα, σὰν νὰ ἤ-θελε νὰ σταματήσῃ τὰ λόγια ποὺ ἐκείνος ἔ-λεγε ἐναντίον τῆς, σὰν νὰ ζήτησε τὴν αἰ-τίαν του.

Ὁ Κόμης ἐδίδασκε μερικὴς στιγμῆς κατὴν ἐκτίταξε στὰ μάτια. Τοῦ ἔκριναν ἐντύπωση ἡ θαυμάσια καὶ ἐλκερῆς ἔκφρασις τῶν ματιῶν τῆς. Ἐπειτα τὸ χαριτωμένον ἐκείνου στόμα, μὲ τὴν πονεμένη ἔκφραση, ἡ λεπτότης τοῦ ἁ-μονικοῦ τῆς σώματος, ποὺ ἐκρίνετο τόσο με-γρὸ, ἐν συγκρίσει μὲ τὸ δικό του!... Εἶχε τὴν ἐντύπωση μὲ μίαν

ὅτι ἦταν σὰν ἓνας γίγας ποὺ πρόκει-ται νὰ καταστρεφ-τῇ ἓνα ἄθωο παι-δί. Μία ἀπότομη με-ταβολὴ ἔγινε μέσα του.

Πρὸ μίας στιγ-μῆς δὲν ἔπαινε παρὰ στὴν ἔξω-τον καὶ στὴν ζω-γὴν ἐπιθυμία του νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ φανερώσῃ ἐκεῖνη, γιὰ τὰ ὅποια τὴν ἐθεωροῦσεν ἔνοχον. Τώρα δὲν ἐσκέπτε-το πλέον παρὰ πῶς τὴν πορηγορήσῃ γιὰ ὅσα εἶχε ὑπο-πείσει, δι' αὐτὴν καὶ ἂν εἶχε κάμει.

Ἐπὶ λοιπόν, ἐνῶ εἶχε ἀποφασίσει νὰ πῇ στὸν Ρόμ-σον ὅλες τῆς λεπτο-μέρειες σχετικὰς μὲ

τὸ χαμένο ἐκεῖνο τηλεγράφημα καὶ μὲ τῆς ὑ-ποθέσεως ποὺ ἐδάρυναν τὴν Μάντ καὶ τοῦ εἶπε τοῦναντίον:

— Ὅλα πηγαίνουν καλὰ. Ἀλλὰ γινώμη, σχετικὰς μὲ τὰ ὀρυκτὰ. Δὲν ἠθέλησα νὰ κά-μω προσφορά. Αὐτοῦμα πολλὸν ποὺ ἀνησυχί-σατε τόσο καὶ ἐκείνησιν αὐτὸ τὸ ταξίδι...

Εἶχε σκοπὸ νὰ σὰς γράψω ἐκτενέως σήμερον... Ἡ Μάντ μιλῶν ἄκουσε τὰ κατόπιν. Ὅλα τὰ ἐπὶ τὸν τοῦτο ἐστρατηγικὸν γινώ-μην. Ἐκάθισε σὲ μίαν καρέκλα καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ἡ φωνὴ τοῦ Κόμην καὶ τοῦ Ρόμπσον ἔφθα-ναν σὰν ψιθυροὶ εἰς αὐτήν. Μόνον ἓνα πρᾶ-γμα ἐκαταλάβαινε καλὰ, δι' ὁ Ντάβιντ ἐθυσία-ζετο χάριν αὐτῆς.

Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν; Μέσα σὲ ἓνα δευτε-ρόλεπτον εἶχε τελεῖται μεταβολή. Ἡ ἔκφρα-σις τῶν ματιῶν του εἶχε ἀλλάξει, ὁ τόνος τῆς ὁμιλίας του εἶχε ἐπίσης ἀλλάξει. Ἀντὶ νὰ δια-τυπώσῃ τῆς μοιραίας κατηγορίας ποὺ ἐπρόκει-το νὰ ἐκστομίσῃ, τοῦναντίον τὴν ἔσβαλε. Ἡ Μάντ ἐνοῦσε μίαν μικρὴν ἐλπίδα. Ἰσως ὁ Ντά-βιντ νὰ εἶχε καταλάβει τὸ ἄδικο τὸν ἁπο-ψιδῶν του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

Ἐνα διεθνὲς ἔθιμο.—Τὰ «Πρωταπριλιάτικα ψάξια».—Λεὺδ Τζῶρτζ, ὁ ἐξυπνότερος φαροῦρ τῆς Εὐρώπης.—Πῶς ἐκδική-θηκε ἓνα Δῆμαρχος.—Οἱ τρεῖς Βενετσιάνοι φαροῦρ.—Ἐνα γεῦμα μὲ λιποθυμίες. Π.Η. φάρσες τῶν ἀμερικ. ἐφημερίδων.

Ἡ Πρωταπριλιάτικὴ φάρσα εἶνε διεθνὲς ἔθιμο καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴς ἀρχαῖς τοῦ ἰσίου αἰῶνος.

Ὁ πνευματωδέστερος καὶ τολμηρότερος ἀπὸ τοὺς συγχρόνους φαροῦρ τῆς Εὐρώπης, εἶνε ὁ διάσημος Ἀγγλος πολιτικός Λεὺδ Τζῶρτζ. Ἡ φάρσα του εἶνε ἀναρίθμητες. Ἀξίζει ὁστόσο τὸν κόπον νὰ σὰς ἀναφέρω-με μίαν ἱστορικὴν φάρσα του ποὺ ἐσκόρρασε πρὸ ἐτῶν εἰς βάρος τοῦ Δημάρχου τοῦ Καίμ-πριτς, τὸν ὁποῖον δὲν ἐχόνευνε.

Κατὰ τὸ 1908, ἐταξείδευε στὴν Εὐρώπην ὁ νεαρὸς Σουλτάνος τῆς Ζανθιδάρης καὶ τὴν παραμονὴν τῆς Πρωταπριλιάς ἔφθανε στὸ Λονδίνο. Τὸ ἴδιον βράδυ, ὁ Δῆμαρχος τοῦ Καίμπριτς ἐλάμβανε ἓνα ἐπείγον τηλεγράφη-μα ποὺ τοῦ ἀνῆγγελε τὴν ὑψηλὴ ἐπιθυμία τοῦ Σουλτάνου νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἐπομένην—ἡμέρα Πρωταπριλιάς—τὴν πόλιν του, ὅπου καὶ θὰ παρέμενε πολλὰ λίγες ὥρες.

Θὰ φαντάζεσθε τώρα τί ἐπικολούθησε στὸ δημαρχικὸν μέγαρον, μόλις ἔσκασε ἡ ἐξυπνὴ ἀπὸ τὴν ρουκέττα. Ὁ Δῆμαρχος ἀναστατώθηκε κυριολεκτικῶς! Ἐφρόντισε νὰ ληφθοῦν ἐ-κτακτα μέτρα ἀσφαλείας, ἀνθοστολισμένους ἄ-φιδες ἐστῆθησαν καὶ ἡ πόλις σημαϊοστόλιστη ἀνέμενε τὴν ἀφίξιν τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκέπτου τῆς μὲ τὴν ἀκολουθία του.

Τὴν ὀριζμένη ὥρα, ἓνας νεαρὸς Ἀφρικα-νός, ντυμένος μὲ λαμπρὸ ἀνατολίτικο κο-στοῦμι καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ μερικὸς ἄλ-λους πολυτελῶς ντυμένους τιτλούχους, κα-τέβαινε ἀπὸ τὸ τρεῖνο. Καὶ ὁ Δῆμαρχος, εὐ-τυχῆς καὶ υπερῆφανος, ὀδηγοῦσε ὕστερα ἀπὸ λίγο, τὸν νεαρὸ μονάρχη γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὰ ἀξιοθέατα μέρη τοῦ Καίμπριτς. Ὁ διερ-μηνεὺς τῆς ἀκολουθίας μετέφραζε στὸν Σουλ-τάνον τὴν ἐξήγησιν τοῦ Δημάρχου.

Ὅταν ἐτελείωσε ἡ ἐπίσκεψις τῆς πόλεως καὶ προσεφέρθη στὴν Δημαρχίαν τὸ ἐπίσημο τέ-θρον, ὁ Σουλτάνος διευθύνθηκε στὸ σταθμό, συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν του καὶ προπεμπόμενος ἀπὸ τὸν Δῆμαρχον. Ἐκεῖ ἐξεφωνήθησαν οἱ ἀποχαριστικῆς λό-γος, ποὺ ἦσαν ἀρκετὰ ἐγκάρδιοι καὶ συγχι-νητικοί...

Ὁ νεαρὸς Σουλτάνος ἀφοῦ εὐχαρίστησε πάλιν διὰ θερμῆς χειραφίαν τὸν Δῆμαρχον γιὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν τῆς ὁποίας ἐντυχεν ἐκ μέρους τῆς πόλεως του, τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ γιὰ νὰ τοῦ στείλῃ ἀπὸ τὸ Λονδίνο ἓνα πολὺτιμο δῶρον, ἀναμνηστικὸν τῆς ἐπισκέψεώς του στὴν ὥραία καὶ φιλόξενη πόλιν του. Ὁ Δῆμαρχος, φυσικὰ, δὲν ἐτόλ-μιρε ν' ἀρνήσῃ μίαν τέτοιαν παρὰ τὴν τοῦ ὑ-ψηλοῦ ἔξουσίαν.

Πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα ὁ Δῆμαρχος τοῦ Καίμπριτς ἐλάμβανε μέσα σ' ἓνα πολυτελὲς σατο κοῦτὶ ἓναν τεράστιον Ἑμεροδείκτην, ποὺ εἶδειν τὴν «1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ». Κάτωθεν δὲ τῆς ἡμεροδείξεως αὐτῆς ἦταν γραμμένη ἡ φράσις: «ΔΙΔΑΝΤΗΝΕΝΘΥΜΕΙΣ...»

Ὅταν ὁ Δῆμαρχος κατάλαβε πῶς εἶχε πέ-σει θύμα Πρωταπριλιάτικης φάρσας, στὴν ὁ-ποία εἶχε συμπαράσχει καὶ τοὺς συμπολίτας του, τοῦ ἐφύσισε καὶ δὲν ἐκρύβοντο!

Εἶνε περιττὸν νὰ σὰς ποῖμε ὅτι, τόσο τὸν Σουλτάνον ὅσο καὶ τὰ μέλη τῆς ἀκολουθίας του ὑπεβύθησαν διάφοροι ἐμπιστοὶ ὑπάλλη-λοι τοῦ πολιτικοῦ γραφείου τοῦ Λεὺδ Τζῶρτζ.

Νὰ τώρα καὶ μίαν ἄλλην ἐξυπνὴν Πρωταπρι-λιάτικην φάρσα, μεταξὺ φιλικῶν οἰκογενειῶν: Τρεῖς Βενετσιάνοι φαροῦρ, φίλοι τοῦ κό-μματος Χ. ποὺ ἀπουσίαζε στὸ Παρίσι, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του εἶχε παραμείνει στὴ Βενετία, ἐ-σκέφθησαν νὰ τὸν κοινωθῶσιν, θέλοντας καὶ μὴ, μὴ ὥρα ἀρχήτερα κοντὰ στὴν ἐτοι-μόγεννη συμβία του. Τὴν παραμονὴ λοιπὸν τῆς Πρωταπριλιάς τοῦ ἔστειλαν τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Κόμης Χ. ἔτεκεν ἄρρεν. Ἐλθετε τάχιστα. Σοβαρὰ ἀνάγκη».

Ὁ κόμης Χ. μόλις ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα, ἐχάρηκε ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ

Ὁ Λεὺδ Τζῶρτζ

πρωτοτόκου του καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ἄφησε κατὰ μέρος τὴν ὑπόθεσιν του, καὶ ἔπαι-ε τὸν πρῶτον ἐπομένην στὴ Βενετία. Φαντα-σθῆτε τώρα τὴν ἐκπλήξιν του, ὅταν ἐφθασε σπῆτι του καὶ βρῆκε τὴν γυναῖκα του ὅχι φυ-σικὰ στὴν κατάστασιν ποὺ περιέμενε. Ἐμεινε μ' ἄνοιχτὸ τὸ στόμα!...

Οἱ φαροῦρ φίλοι του, ποὺ ἔμαθαν τὴν ἀφί-ξιν του, μετεμφισθῆσαν κατὰ τὸ ἀπόγευμα σὲ...Μάγου καὶ φέροντας δῶρον στὰ χέρια τους, διευθύνθησαν στὸ σπῆτι τοῦ κόμματος δι' αὐτοκινήτων, ἀκολουθούμενοι καὶ ἀπὸ τὰς συζύγους των. Ἀνέβησαν ἐπάνω πρῶτοι οἱ φαροῦρ. Μόλις δὲ τοὺς ἀντίκρυσαν ὁ κόμης καὶ ἡ γυναῖκα του, ἔμειναν ἀσπασμένοι. Οἱ Μάγοι τότε τοὺς ἐρώτησαν μὲ προσποιητὴ ἀγωνία:

—Ποῦ εἶνε ὁ νεογέννητος Μεσοίας; Σὲ λίγο κατέφθασαν καὶ ἡ γυναῖκα τῶν φαροῦρ-Μάγων καὶ ἔτσι διεκλήθη ἡ ἐξυπνὴ αὐτὴ φάρσα σὲ ἀράτητα γέλια!...

Μίαν ἄλλην ἐξυπνὴν φάρσα εἶνε καὶ ἡ ἀκόλουθη:

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος ζού-σε στὴ Βιέννη ὁ πολυκατοικητοῦχος βα-ρώνος Κονεσταῖν. Μὲ Πρωταπριλιά, θέλον-τας νὰ διασκεδάσῃ μὲ τοὺς φίλους του, ἀπε-φάσισε νὰ δώσῃ ἓνα πλούσιον γεῦμα στὴν ἐ-ξοχικὴν ἐπαύλιν του, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὴθεν τῶν ἀργυρῶν του γάμων.

Στὸ γεῦμα ἐκεῖνο παρευρέθησαν ἀρετοὶ

συνδαιτημόνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ ἐπίσημα πρόσωπα, τιτλοῦχοι καὶ εὐγενεῖς τῆς Βιεννέζικης κοινωνίας, καθὼς καὶ πολ-λὲς κυρίες. Ἐνῶ, λοιπόν, ἐδίδετο τὸ γεῦμα μὲ ὅλους τοὺς αὐστηροὺς κανόνας τῆς ἐθιμο-τυπίας, παραδόξως δὲν ὑπῆρχαν στὸ τραπέζι κατάλογοι φαγητῶν.

Ὅταν περὶ ἑσπερίοντο τὰ φρούτα, ὁ οἰ-κοδεσπότης, ἐννοήσας δὴθεν τὴν σοβαρὰν παρά-λευσιν του, ἐξήγησε μὲ ὑψος ἀπελπισίας συγ-γνώμην ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους του καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ δεχθοῦν—ἔστω καὶ ἀρ-γά—τὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν. Οἱ σερβι-τόροι ἐμοίρασαν ἀμέσως ἀπὸ ἓνα κατάλογο στὸν καθέναν ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνας. Ἐ-πειδὴ δὲ οἱ κατάλογοι ἐκείνοι ἦσαν ἀπὸ λε-πτὰ φύλλα ἐλεφαντοστοῦ, ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν κρατήσουν ὡς ἐν-θύμιον. Ὅσοις ὅμως ἀπελπίσας κατέλαβε τοὺς προσκεκλημένους τοῦ βαρόνου ὅταν ἐ-διάβασαν στὸν κατάλογο πῶς εἶχαν φάει τὰ ἀκόλουθα φαγητά:

Σούπα ἀπὸ φαλαιννοκεφαλῇ.
Κρέας κροκοδείλου.
Μυαλὰ παννὲ ἀπὸ πιθήκους.
Μακαρόνια κίμα ἀπὸ κρέας ἀλόγου.

Ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀβία εἶχε ζωγραφιστῇ στὰ πρόσωπα ὅλων τῶν προσκεκλημένων. Με-ρικὲς κυρίες ἐλιποθύμησαν, ἄλλοι ἔκαμαν ἐ-μετούς, ἐνῶ ὁ φαροῦρ οἰκοδεσπότης εἰς μά-την προσπαθοῦσε νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι ἐπρόκει-το περὶ Πρωταπριλιάτικης φάρσας καὶ ὅτι ὠφείλαν νὰ πορσεῖουν στὴν ἡμερομηνία τοῦ καταλόγου, ποὺ εἶδειν μὲ μετὰ κίμα χρυσὰ γεμάματα πῶς ἦσαν 1η Ἀπριλίου.

Τὴς περισσότερες ὅμως φάρσες τῆς σκα-ρώνουν τὴν Πρωταπριλιά ἢ ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου.

Μία ἐφημερίδα τοῦ Σικάγου ἐδημοσίευσε πέρυσιν τὴν Πρωταπριλιά, ὅτι ὅσοι θὰ ἐτα-ξείδευαν ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν σιδηροδρομικῶς, ἢ Ἐταιρία τῶν Σιδηροδρόμων λόγω δὴθεν—τῆς 30ετηρίδος τῆς θὰ τοὺς ἐχορηγοῦσε δω-ρὲα ν' εἰσιτήρια!

Ἐπὶ αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀγγελίαν αὐτήν, ὅπως ἦ-ταν ἐπόμενο, πρῶτον-πρῶτον ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸ

16' ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΠΕΙΣΜΑ

Είπε χρόνια τώρα που ο παππούς μου μου διηγόταν μια δημογή ιστορία για το πείσμα της γυναίκας.

Ξεκίνησε ένα ζευγαράκι πρωί-πρωί να κάνει έναν περίπατο στον κάμπο. Όπως περνούσαν πρὸς από ένα θερισμένο χωράφι λέγει ο άντρας στη γυναίκα του :

—Κύττα τι καλλιτεχνικά που είναι θερισμένο αυτό το χωράφι ! Νομίζεις κανείς πως το θερίσαν με το ψαλίδι.

—Τί, κ' αμφοβήλεις ακόμη, άντρουλή μου; Με το ψαλίδι είναι θερισμένο. Δεν μπορεί ποτέ το δρεπάνι να θερίσει έτσι τεχνικά, όταν-τις σοσδοί εκείνη.

—Έλα τώρα, μήν άστενείσθαι, καίμην ! ποιος είναι τόσο τρελλός να θερίσει ένα χωράφι με το ψαλίδι !

—Α, μπα ! με το ψαλίδι σου λέγω είναι θερισμένο, εξηκολούθησε μ' επιμονή ή γυναίκα του.

Ο άντρας στην αρχή τόρριξε στα γέλια με το άστείο αυτό πείσμα της, κατόπιν όμως βλέποντάς την να επιμένει στα σοβαρά για την κοινή ιδέα της, θύμωσε και ή σύζητησή δεν άργησε να πάει της διαστάσεις κανονικά.

—Θά βγάλης, επί τέλους, αυτή την άνητη, τη γελοία ιδέα που έχεις ή όχι ; φώναζε άρρηκισμένος εκείνος.

—Εσύ είσαι άνθρωπος, του άπαντ' εκείνη. Το χωράφι είναι θερισμένο με το ψαλίδι. Μήπως είσαι στραβάς ;

Τα μάτια του άνδρα άστράψαν άπ' την ά γανάκτηση. Έκεί κοντά ήταν ένα παρτάδι. Την άρπάζει λοιπόν από τα μαλλιά και την φέρνει κοντά.

—Λέγε τώρα, τρελλή, της φωνάζει. Το χωράφι με το ψαλίδι είναι θερισμένο ; Άν πής ναί, θά σε πιάσω !...

—Ναί, με το ψαλίδι, άπαντ' άροβα ή πεισματάρη.

Δεν άνει καρὸς εκείνος και κρατώντας την από τα μαλλιά την βουτάει στο νερό του παρταδιού ως το στήθος.

—Με το ψαλίδι ; Σ' έπνιξα !...

—Με το ψαλίδι με το ψαλίδι...

Τη στιγμή εκείνη ξεχειλίζει ο θυμός του και την βοηθάει δια μέση, έλπιώντας όμως πάλι πως θ' άλλαζε γνώμη, έτσι άπως την είχε μέσα στο νερό την ξαναράτησε :

—Με το ψαλίδι ; Λέγε, μια στιγμή σου μένει για να πνιγής.

Αυτή, επειδή δεν μπορούσε να μιλήσει, σηκώσε το χέρι της ψηλά και κίνησε επανειλημμένα να δυο δάκρυα το ένα πρὸς το άλλο.

—Με το ψαλίδι !... ήθελε να πη.

Εκείνος γίνθηκε πάλι έξω φρενών έμπρός από το άνθρωπο που έπαιζε πείσμα και την έπνιξε.

Άκρανία.—Σπ. Παπαδόπουλος

ΕΚΑΘΙΣΕ ΓΙΑ ΝΑ ΔΗ ΤΟ ΔΕΙΚΟ ΤΟΥ

Κάθε καλοκαίρι πολλοί περιηγητά περνούν από τη Σύρα για να πάνε στη Δήλο. Η Σύρος, ως γνωστόν, έχει την ώρασιότεραν πλατείαν που μπορεί να διήκνει σ' όλην την Ελλάδα. Κοντά στην μαρμαίρινη εξέδρα, όπου παίζει ή μουσική, εδρίσκει ένα καναπέ-δάκι, άπως είναι και πολλά άλλα πέριξ της πλατείας. Το καναπέ-δάκι αυτό ήταν κάποτε καινοφανικό και πρὸς προσφύλαξιν των περιπατητών είχε τοποθετηθή ένα χαρτόνι με

την επιγραφή «Προσοχή ! φρεσκοβαμμένο !» Εκείνη την ήμερα είχαν έλθ' Άγγλοι περιηγητά, οίτινες περιεργαζόμενοι την θαυσιάν εξέδραν με τα όφθαλα της ανάγλυφα είδαν και την επιγραφήν. Έσταμάτησαν και διηρωτώντο τί θά πη «φρεσκοβαμμένο».

—Δεν είναι ελληνική λέξις, λέγει ο ένας, που ήταν ελληνικής.

—Ποιος το είπε ; διαμαρτύρεται ένας άλλος, στην Ελλάδα βροκόμαστε. Τι θέλεις να είναι, Ιαπωνέζικη ;

Και για να τον πείσει βγάει το Δεξινόν του από την τσέπη του και κάθεται στο καναπέ-δάκι, για να βοηθ με την ήσυχία του την λέξι. Ένοσταίται ότι ή εξήγησις βρέθηκε στα ρούχα του.

Άγγελος Σιόρης

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Ένα χιτώτικο καράβι κινδύνει μεταξύ Μιτυλήνης και Χίου. Ο καπετάνιος ένθαρρύνοντας τους ναύτες, λέγει :

—Κουράγιο, βρε παιδιά, γιατί άμα πηγούμεν, μ' έντα μούτρα θά πάμε στη Χίος ;

Ι. Δημοκροστούλας

Η ΧΟΝΑΡΗ

Στο σχολείο ενός χωριού ο δάσκαλος μάζευε τους μικρούς της α' τάξεως στον πίνακα μπροστά και άκου τους έγγρασι τα γράμματα ένα - ένα, τους έδωζε και τα άπαγγέλλανε δια μουζ. Άνάμεσα στους μικρούς ήτανε ένας ζωηρός, του οποίου ή φωνή υπερέχει της των άλλων, δι' δ και άπέστατα τα φωνάζει του διδασκάλου, που τον έκαναν να ζοηρήσει περισότερον την φωνήν του. Μια μέρα ο διδασκαλος τους έγγραψε στον πίνακα μια καλλιτεχνική φιλή (!) και τους ρώτησε :

—Πώς το λένε αυτό, παιδιά ;

Οδείς απήντησε. Ο διδασκαλος ήναγκάσθη τότε να το πη μόνος του και κατόπιν να καλέσει τους μικρούς να το άπαγγέλλουν, πράγμα το όποιον έπραξαν προθύμως, άναθοήσαντες όλοι «Φιλή, φιλή», προεξάρχοντας πάντοτε του μικρού ζωηρού. Μετά ένα αμπαρόβος πρὸς τον ζωηρόν αυτόν μικρόν, ο διδασκαλος έγγραψε δίπλα στην φιλή μια καλλιτεχνικήν δασείαν (!) και άποτεινόμενος πρὸς τους μικρούς έρωτ' :

—Και αυτό, παιδιά, πως το λένε ;

Και οι μὲν άλλοι μικροί έσώπησαν, ο ζωηρός όμως μικρός φώναζε βροντωδώς :

—Χονδρή, κύριε δάσκαλε !

Χονδρὰ Κόστας Μαντζουράνης

ΜΕ ΠΟΙΟΝ ΕΙΧΕ ΚΟΥΒΕΝΤΑ

Ο Βαγγέλης, που ήταν φίλος της ταπεινής, αλλά έλάτρευε και τη ρετσίνα, έπήγαγε τακτικά στην εκκλησία για να πάρη λεπτά, κλεφτά έννοστα, για να βγάη το κρασί της ήμερας του. Έκανε τον σταυρό του και λέγει :

—Νά πάρω μια δραχμή, Παναγία μου,

γιατί δεν έχουν ψωμί τα παιδιά μου ; Να την πάρω, ε ;

Αυτό γινόταν επί άκοιτ' ήμερες. Τέλος όμως οι έπίτροποι της εκκλησίας καταλάβαινε πως κάποιος βάζει χέρι στον πάγκο. Και μια μέρα πήγε ένας έπίτροπος και κρυφθηκε πίσω από την εικόνα του Χριστού για να διή τι συμβαίνει. Δεν περνάει πολλή ώρα και έρχεται ο Βαγγέλης κλόνοντας από την πόρτα τον σταυρό του και φημιόζοντας καθ' έαυτον τον γνωστόν διάλογον.

—Νά πάρω μια δραχμή, Παναγία μου, να πάρω ψωμί των παιδιών μου ; Να την πάρω, ε ;

—Όχι ! άκούστηκε να του λέγ' ο έπίτροπος, που ήταν κρυμμένος πίσω από την εικόνα. Αυτός εξαγνίστηκε. Κιτάει δεξιά, κιτάει άριστερά, αλλά δεν έβλεπε τίποτε. Και πάλιν άπλωσε το χέρι και το έβλεπε στο πάγκο, έπαναλαμβάνοντας τα ίδια λόγια. Άλλά και πάλιν τον διέκρινε ή φωνή του έπίτροπου λέγοντάς του «Όχι !»

Ο Βαγγέλης στο τέλος νευριάστηκε και γυρίζοντας πρὸς την εικόνα του Χριστού και λέγει :

—Βρε Χριστέ, εγὼ δεν έχω κουβέντα με σένα, μιλώ με την μάνα σου.

Τρίτολης Βασ. Άνδριανόπουλος

ΤΟ ΞΕΝΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Ένας λαοποδύτης που δεν είχε καπέλλο, δαίνοντας από μια εκκλησία άστραψε στον συνοπισμό το καπέλλο ενός, που το κρατούσε στο χέρι του. Ο πολίτης αυτός, που κα ταλάβαινε το καπέλλο του να φωνή, άρχισε να φωνάζει :

—Μου παίρνουν το καπέλλο ! μου παίρνουν το καπέλλο !

—Άς έρθουν να μου το πάρουν και μένα φώναζε τότε ο λαοποδύτης, χώνων βαθιά το ξένο καπέλλο στο κεφάλι του.

Έτσι βγήκε από την εκκλησία χωρίς κανείς να τον ύποπτευθ.

Πειρασιεύς Ι. Καλαμάτης

ΠΟΙΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Κατά την ήμεραν των Χριστουγέννων σε κάποιο χωριό ένας παπς, ο όποιος ήτο ψευδός, έλεγε την Βίβλον Γενέσεως του Χριστού κρατώντας στο χέρι του το Ευαγγέλιον και ένα κερί για να βλέπει. Ένώ δέ έλεγε :

—Αβραάμ εγέννησε 'Ιθάαζ, 'Ιθάαζ δέ εγέννησε 'Ιακώβ... το κερί έσβυσε με τα σάλια του και τα φουσίματά του.

Τότε ο παπς φώναζε :

—Για άνακατε το κερί να δοίμε ποιος διάβολος τον γέννησε τούτον...

Ι. Δημοκροστούλας

Ο ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ ΚΑΙ Η ΤΑΧΕΙΑ

Κάποιος κύριος, ταξιδεύων με την τακτικήν άμαξοστειχίαν και περνώντας από έναν σταθμό, θυμήθηκε πως είχε μια δουλειά εκεί. Κατέβηκε λοιπόν να την τελειώση. Έν τ' ό με τ' ός όμως έφηνεν ή άμαξοστειχία. Μετά ένα τέταρτο έφθασεν ή ταχεία. Ο κύριος με το ίδιον εισιτήριο άνεβαίνει στην ταχεία.

Σε λίγο ο εισιτηριό του ζήτησε το εισιτηριόν του και όταν το παρετήρησε λέγει :

—Μά κύριέ μου, δεν μπορείτε να ταξιδεύετε, γιατί το εισιτηριόν σας είναι για το άλλο

τραίνο που πάει σιγά, ενώ αυτή είναι ή ταχεία. Αυτό δεν με νοιάζει, άπαντ' ό επατάς. Εγὼ ένα εισιτήριο έδωλά, άλλο δεν βγάσω. Κι άν είναι ταχεία, πς της να πάη σιγά !... Λάδαρα - Διδυμοτείχου

Μ. Κανελλοπούλου

ΠΩΣ ΕΜΑΘΑΝ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Είς ένα σχολείο σπουδάζαν τρία βλαχάκια. Άφού δέ έτελείωσαν το σχολείο αυτό άπεράσαν να σπουδάσουν και ελληνικά, διότι το προηγουμένον ήτο βλάχικο. Για να κάμουν όμως αυτό έπρεπε πρώτα να μάθουν την ελληνική γλώσσα, και δια τούτο άπεράσαν ο ένας να πάη στην Αθήνα, ο άλλος στη Θεσσαλονίκη και ο τρίτος στη Βέροια. Θά έσυναν πάλιν μετ' από δυο χρόνια στη Βέροια και από εκεί θά πήγαιναν στο χωριό τους τα Καταράχα. Έτσι και έγινε. Έμειθαν δέ την ελληνικήν γλώσσαν ως εξής.

Ο τόν Άθωνόν έμαθε τας λέξεις «Έτσι πρέπει να γίνη, ο της Θεσσαλονίκης «έμεις οι τρεις» και ο της Βεροίας, επειδή εις την Βέροιαν ήταν πολλά τα σταφύλια, «για μια και σταφύλια». Ούτως δέ έχοντων των πραγμάτων, έξεκρίναν πεζοί δια μέσου της όρο σαρὰς του Βερμίου να πάνε στο χωριό τους. Στο όροιο συνινησαν μέσα στα βουνά ένα πώμα. Από περιέργεια σταθίρναν και το καί τας. Τη στιγμή εκείνη παρουσιάσθηκε μπροστά τους ένας χοροφύλας και δια να τους μπερδέψη, όστι ένόμειεν ότι ξερόν την ελληνικήν γλώσσαν, τους όμιλησε με άυστηρόν τρόπον.

—Ποιός σκότωσε τον άνθρωπον ;

—Εμείς οι τρεις, άπαντ' ο της Θεσσαλονίκης.

—Πατή τον σκοτώσατε ;

—Γά μια δα σταφύλια, λέγει ο της Βεροίας.

—Εμπρός, λοιπόν, στο Τμήμα.

—Έτσι πρέπει να γίνη, συμπληρώνη και ο τόν Άθωνόν.

Τερανήν Ν. Ι. Παπαδόπουλος

ΕΝΑΣ ΧΑΡΙΕΝΤΙΣΜΟΣ

Σε κάποιο έμπορικό κατάστημα έπληξε κάποτε μια όφρα δεσποινίς για να άγορεύσει γάντια.

—Πόσο κοστίζει το ζευγάρι αυτά τα γάντια ; ρώτησε τον υπάλληλο.

Και αυτός, για να χαριεντισθή με την πελάτη, της λέγει :

—Ένα φιλή, δεσποινίς.

—Πολύ καλά. Δώστε μου τρία ζευγάρια και σε λίγο θά σας στείλω τη γιανιά μου να σας πληρώση...

Κίχη 'Αθ. Δασκαλάκης

ΓΙΑ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ

Πρὸ πολλών ετών — πάνε τώρα 35 περίπου χρόνια — είχε εκθείσει ύποψηρητότητα βον λαίπτο σ' ένα νομό της Πελοποννήσου και κάποιος φοβερός ζωολέπτης. Στις περιόδους που που έκανε, έλεγε πάντοτε τον κάτωθι λόγον, αποτέλεσμα του οποίου ήταν να έλθη πρώτος έπιλαγόν.

«Φίλοι μου, από άνθρωπο των έργων είν και μένα δεν θά άκούσετε πολλές ύποσχέσεις.

Εγὼ θά ύποσχεθώ ένα. Αυτό. Άν με ψηφίσετε και βγῶ βουιεντής, όμ μόνι θά ζωντάνα σας δεν θά χαθούν, αλλά και θά προσφύλαχθουν από τους άνθρωπους μου. Άν όμως ταξιμάτε και δεν με ψηφίσετε, τότε αλλοίμονό σας. Τα ζωντανά σας θά κάνουν ταξεί-

δάκια και σεις θά τραβάτε τα μαλλιά σας. Λοιπόν ελγτε μου όλοι άστρα για να άπολαύσετε αυτό το άγαθό τέσσαρα τούλάχιστον χρόνια». Καλλιθέα.—Δ.Ι.Κωσταράκης

Ο ΤΣΕΛΙΓΚΑΣ

Ένας τσελιγκας πήγε μια μέρα στην πρωτεύουσα για κάτι δουλειές. Άφού τελείωσε της δουλειές του πήγε σ' ένα καφεείο να ξεκουραστή και να πάρη κανένα γλυκό. Μόλις πήγε το γκαρσόνι και του είπε τί θά πάρη ο τσελιγκας είπε σαν αυτό που έχει κείνος εκεί πέρα, και έδειξε έναν κύριο που είχε ναργιλέ. Άφού του τον πήγε, ο τσελιγκας ρούφηξε πέντε-δέκα λεπτά και είδε πως δεν έσώοντο το νερό που είχε μέσα. Τότε κα' αυτός άνοιξη τον ναργιλέ και το πήη όλο, λέγοντας :

—Νά, έργο. Τόση ώρα ρουφάω και δεν σώ νεσαι, σε πίνω 'γὼ με μιάς και τελειώνει ή φασαρία.

Λεβάδεια.—Α. Τζαμτζής

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΡΙ

Μια φορά ένας παπς διαβάζοντας κατά την λειτουργίαν το Ευαγγέλιον έφτασε σ' ένα μέρος που από εκεί και κάτω είχε στάση κερί έπάνω και δεν μπορούσε να διαβάσει τα γράμματα. Τότε ο παπς εφάναζε με μια φωνή γεμάτη μελωδία και κατάνησι :

—Κι' από δω και κάτω είναι κερί !...

Άλκασις 'Ολύμπιος

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΑΚΚΟΥΣ

Ένας Κορινθίος από το χωριό Άγρωβία κατέβαινε στα Χανιά να πάρη το βοτόρι για να πάη στην Αθήνα. Ο καίμμένος όμως δεν είχε ταξιδεύση ποτέ του. Και όταν έμπηκε στη βάρκα — είχε και λίγη φουσκοθαλασσιά — και άρχισε να κουνιέται, φώναζε στο βαρκάκη :

—Άκουσε 'δω, παπάκια. Μην σηραίνεις από τους λάκκους. Ταβά λήξαι και από τα ίσια.

Αθήναι 'Αφροδίτη Δημητράκου

ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑ

Ότε ο Δήμαρχος Μεσολογγίου κ. Καμάλης συνιήτησε κάποιον έλληνα του με την σύζυγόν του, ο όποιος είχε νεοπαπειρευθή, τον είπε κορυά εις το αυτό :

—Τί άσχημη που είναι ή γυναίκα σου. Που πήγες και την βρήκες ;

Ο δέ φίλος του απήντησε ψυχράμω.

—Δήμασε, μίλα ελεύθερα, γιατί είναι και κορυά !

Κάiron Κ. Κοκοπισαπούλου

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΟΥ

Κάποιος χρηματιστής έτόχευτο να πάη στις Αθήνας δια μίαν ύπόθεσιν. Όταν έφηνε εις τον υπάλληλόν του :

—Όσα γράμματα έλθουν της ήμερας που θά λείπω, κάμε μου την χάρι να τα στείλεις στην Αθήνα.

Πέρασαν όμως τέσσαρες ήμερες χωρίς να λάβη κανένα γράμμα, ενώ ή αλληλογραφία του ήτο πάντοτε μεγάλη. Ηναγκάσθη τότε να τηλεγραφήσει εις τον υπάλληλόν του :

«Διατί δεν στέλνεται αλληλογραφία ;»

Η απάντησις δεν άργησε να έλθη. Είχεν ως εξής.

«Έπληρατε μαζί σας κλειδί γραμματοαποτίου».

Αυτό ήτο αληθές. Ο χρηματιστής ψάχθη

και βοήθησε στο βάθος μιάς τσέπης του το κλειδί. Το έβαλε τότε εντός φακέλλου, το έστειλε εις τα γραφείον του ταχυδρομικώς και έπεριμενε. Έπέρασαν όμως άρκετά ήμερα, χωρίς να έλθη πάλι κανένα γράμμα. Έξελινησε τότε και έπέστρεψεν εις την Θεσσαλονίκην κατηγονακτιζόμενος με τον υπάλληλόν του και περιέργως να ιδή τί συνέβαινε. Τί νομίζετε όμως ότι είχε συμβή ; Άπλούστατα, ο ταχυδρομικός διακιμωτής είχε ρίξει και την έπιστολήν με το κλειδί μέσα στο κλειδοκίον γραμματοκιδώτιο !

Τρεβεντίον — 'Ιωαννίνων Πύρρος Κ. Δερμιανόστας

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Ένας άνδρας ήλθε πολύ την γυναίκα του και δεν την άφηνε να βγῇ έξω. Αυτή όμως ένα άπόγευμα έπήρε το παιδάκι της, που ήταν τριών χρόνων, και πήγε ως τα κτήματά της. Στο όροιο όμως που πήγαιναν πετάχτη κα ένας λαγός. Τότε το παιδάκι ρώτησε τί ήταν και του είπε ή μάνα του πως ήταν λαγός. Το βράδυ όταν ο άνδρας της γύρισε, το παιδάκι άρχισε να λέη του πατέρα του.

—Είδα 'γὼ, (είδα λαγὸ). Είδα 'γὼ.

—Τί είδες, παιδάκι μου ;

—Είδα 'γὼ... είδα 'γὼ...

Το πράγμα ήτο φανερόν πλέον. Η σύζυγος άπαύσισε τον σύζυγον. Αυτή ήτο ή σκέψις του άνδρος και δια να λυθῇ το ζήτημα έστράβηκε δια της όδοϋ του...διαστασίον. Ός μόνος μάρτυς ήτο ο μικρός, όστις επανέλαμνε της δυο λέξεως. Τότε έκάλεσαν και ένα άλλο παιδάκι μικρό. Το νέο παιδάκι ρώτησε τον μάρτυρα τί είδε και αυτός απήντησε στερεοτύπως : «Είδα 'γὼ, είδα 'γὼ». Τότε ο μικρός άεξημένος του είπε :

—Είχε μάτια ;

—Δίο, απήντησεν ο μάρτυς.

—Πόγια ;

—Τέσσελα.

Τότε ή κατηγορομένη θυμήθηκε τον λαγὸ και όττω χάρις εις τον μικρόν...διεκριμένα έγράφη φως εις την ύπόθεσιν.

Πύργος Αγγ. Κατ.

ΜΕ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΣ ΤΟΥ

Εις την συνοικίαν Ταμπάχανα των Πατρών υπέθανε εν συγκλήσει της καρδίας κάποιος καρροτσέρης και οι συγγενείς του έκάλεσαν τον κορυά προ μακαρίτη για να τον έτιση. Εις τας 10 ή ώρα το πρωί έφτασεν ο κορυά και άρχισε να έρωθ' τον μακαρίτη. Όταν τον έβρισκε καλά, γύρισε στο τέλος στους συγγενείς του και τους λέγει :

—Με της υγιείς του. Είναι έτοιμος !

Πάπας Π. Ι. Τσαρτόλας

ΕΙΣ ΤΟ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΛΕΙΚΕΙΟΝ

Πρόεδρος. Γιατί, κατηγορούμενε, ότι να έλαμψης το γαβόρι σου, που το έχεις υπερβολικά φουτωμένο, απεναντίας το έστιπυες και το έβασάνιζες αλύπητα ; Δεν ξέρεις ότι ύπάρχει νόμος περί προστασίας των ζώων ;

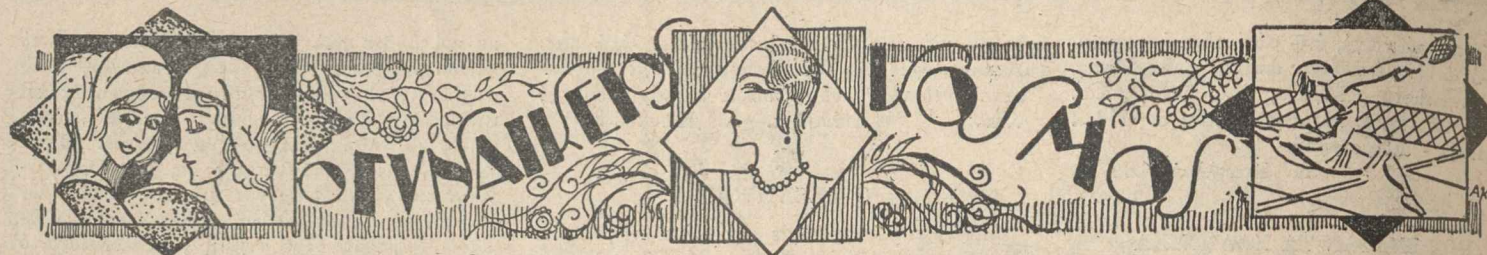
Κατηγορούμενος.—Άφού ήταν δεξο μου το γαβόρι, δεν μπορούσα και να το σφάξω άν ήθελα !

Πρόεδρος. Και βέβαια, δεν μπορούσες.

Εκδιαιρέται κα' άλλος γ' αυτό.

Κατηγορούμενος.—Ε, να με συμπάσας, κη δικαστή, γιατί δεν ήξερα πως ο γαβόρος μου είχε συγγενείς να τον ύποστηρίξουν, τώρα όμως που το έμαθα δεν θά τον ξανακτερίσω.

Άλεξανδρούπολις Π. Μυλωνάκης

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΚΑΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΝΟΙΞΙΣ

"Ανοιξις !... Καί τί δέν κρύβει μέσα της ή μικρή αυτή λεζούλα. Μυρουδιές λουλουδιών, κλειδιάματα πουλιών, φέμια χρονογραφήματα, εξάψεις ποιητών καί ποιητριών (όχι, θεέ μου, αυτές ή ποιήτριες !), ερωτικές διαχύσεις, αίσθησιες, σκανδαλίσματα, ένα γενικό συναγερμό τέλους πάντων. Κάθε χρόνο δέ επαναλαμβάνονται όλα αυτά χωρίς καμιά αλλαγή καί μέ μαθηματικήν ακρίβειαν.

"Η κ. Πεπεροφί π.χ. διαλέγει κάθε χρόνο τόν καινούριο Ιωσήφ της καί ή Τουλνέττα τόν Ρομαιο της. "Ετσι, όπως τά πουλά.

Κι' ύστερα λένε, καλές μου αναγνώστριες, πώς ο κόσμος όσο πάει καί χειροτερεύει από άποψης ήθους ! Αυτά όλα είνε κοροφές. Ο κόσμος χρόνο μέ τό χρόνο γίνεται καλύτερος, ωραιότερος, πολυτελέστερος. "Ιδίως πολυτελέστερος. Τό πάλι σήμερα στη ζωή είνε ή πολυτέλεια καί ή χλιδή, πολυτέλεια στην εμφάνισι, πολυτέλεια στην κατοικία, πολυτέλεια στον έρωτα, άρα, πολυτέλεια καί στην... άνοιξι !

Πρέπει δηλαδή καί ή άνοιξις νά μάς έλθη πολυτέλως. Στην εποχή μας αυτή μά άνοιξις μέ παταρόνες, μέ τριαντάφυλλα καί χλιδή, μά άνοιξις μέ ταπεινά άηδόνια καί άλλα ωδικά πτηνά, μά άνοιξις τέλος πάντων πού θά τήν ύμνούν οι ποιητά μέ έναν στίχον σαν κι' αυτόν :

Κύταξε ή φύσις γύρω
μ' όμορφιές τή γή στολίζει,
καί ή άνοιξις σκορπίζει
άσθη, χρόματα, ευωδιές,

είνε τρομερός αναχρονισμός. "Η μοντέρνα άνοιξις, πού θά μάς έλθη, θά είνε διαφορετική. Τά λουλούδια της μπορεί νά μήν ευωδιάζουν, αλλά θά είνε μεγάλης πολυτελείας. Τά πουλάκια, τά μικρά πουλάκια, θά καταργηθούν καί άντ' αυτών θά κελαιόουν τήν άνοιξις τά παραδείσια καί οι πολύχρωμοι, άλλ' άκριβοί παπαγάλοι. Πώς δέν έχουν φωνή δέν έχει σημάσια. Καί οι ποιητά θά τραγουδούν τήν άνοιξις, αλλά σέ μοντέρνο στίχο. Περίπου σαν κι' αυτόν :

"Ελάμε πέρα ως πέρα ή πλάα,
μ' άργαστέναις ή τζάα,
ένα σκοπό π' άδέλητα τά χέλλη
ψιθύριζαν..... !

"Ετοιμασθήτε λοιπόν, καλές μου αναγνώστριες, γιά τήν άποδοχή της καί νά εισθε βέβαιες πώς άν αυτό τό πράγμα δέν θά σας θυμίσει καθόλου τήν παλιά καλή άνοιξις, θά σας φέρη όμως στά στήνερα της καινούργιας σνομπίστης νοοτροπίας καί θά σας δώση τήν ψευδαίσθησι μιας εποχής πού χάρτε ήταν μόνο αίσθησις καί χαρά.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΤΗΣ ΝΑΝΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

"Ο άντρας έχει δύο τρόπους ν' άποδείξη τόν έρωτά του στη γυναίκα : Νά τήν παντρευτεί, ή νά σκοτώη γι' αυτήν. Κάποτε προτιμά τόν δεύτερο.

"Η τίμια γυναίκα πού έχει όμορφη γάμπα, δέν τήν δείχνει, αλλά τήν άφίνει νά... φαίνεται.

"Η πείρα μοιάζει μέ τό γιατρό πού έχοχαίται όταν ο άρρωστος ή έχει πεθάνει ή έχει γιατρευτεί.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Θωρώ τά μαύρα μάτια σου
πού σέβνουν σά μαργίτες,
κι' ανατριχίλα ξάνοι με
ώς φρεϊδι έρωτικό.
Διωμένες φεύγουν μακριά—
μαύρα πουλά—ή λύτες,
καί σ' όνειρα άνιόσθητα
καί μαγικά πετώ.

Τά όλομνα τά μάτια σου
μέ τί νά πώ πώς μοιάζουν ;
Νά πώ μέ διαμαντόστερες,
ή μ' άστρα λαμπερά ;
Πότε σαν ήλιος διάφλινος
καί καίνε καί φαντάζουν,
καί πότε σαν άχνόκερα
φωτάνε σ' έκκλησιά.

Βλέπω σ' αυτά τού φεγγαριού
ερωτικές άχτίδες,
όταν φιλοῦνε τά νερά
χλωμότατες βροδιές.
Βλέπω σ' αυτά της άστραπής
τις φλογερές λεπίδες,
όταν νισό σχιζούν τήν καρδιά
σαν τόσες ματαιριές.

Της λίμνης τά ήλιόφωτα
νερά ν' ανατριχιάζουν,
καί τήν αλατεία τή θάλασσα
ανάστατη θωρώ.
Σ' αυτά τά μαύρα μάτια σου
Μέ τί νά πώ πώς μοιάζουν ;
"Ηθέλα καί πάλι αλώματω
καί κάτι πειό τρανό.

Μέο' στά σπινά τους σήνορα
τά μάτια σου κρατούν,
τόν κόσμο τόν παλιόμορφο,
τόν κόσμο τόν πλατύ.
Καί κάτι άκόμα άγνώριστο,
άν' άλλους κόσμους κλεισμένους
πού δέν 'στορούν τά χείλη μου,
μά νοιώθει πο ή ψυχή.

Καί τρέμω γιά τά μάτια σου,
πονώ καί λαχταρώ.
Μόνο γιά μέ νά λάμψουν
θέλω μέ τέτοιο φώς,
κι' άν τήν άγάτη πάσω, ώμει,
σ' αυτά νά ξεχωρίζω,
θά μαρτυρή ή νεότη μου
σαν άρρωστος άνδός.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

MANNEKEN ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

"Δέν υπάρχουν πλέον παιδιά ! Σέ πόσα βιβλία έχωμε διαβάσει αυτή τήν φράσι καί πόσες φορές δέν τήν άκούσαμε ! "Εν τούτοις δέν είχε ούδέποτε τόσην επικαιρότητα όπως σήμερα. Τά άγόρια όταν είνε μόλις δέκα έτών μαθαίνουν νά οδηγούν τά μικρά των αυτοκίνητα καί πούδες έφνει δάν άργότερα δέν οδηγούν καί παιδικά αεροπλάνα !

"Όσον άφορά τά κορίτσια γιά νά μή καθυστερούν, παίζουν καί αυτά τόν ρόλο της κυρίας. Φαίνεται δέ ότι δέν τούς άρκούν πλέον τά καταστήματα ραπτικής πού λειτουργούν επίτηδες γιά παιδιά καί τώρα άπαιτούν όπως τά μοντέλλα τους νά παρουσιάζουν ζων-

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΛΟΓΓΗ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ

ΓΑΜΟΣ

II

—Στό είπα καί στό προηγούμενο κεφάλαιο, ή σημασία της παρθένιας είνε κάτι πού δύσκολα μέ λόγια μπορεί νά άποδοθή, όπως δύσκολα άποδίδονται γραπτώς τά άλλα ένεκα συνιστήματα της ψυχής. Κανένα κορίτσι δέν μπορεί νά ένοήση ή σημασία της, γιατί ποτέ δέν τήν σκέφθηκε έντός από της τελευταίες έκείνες μέρες πού τό συναισθήμα ξεχειλίζει μόνο του καί κατατρίβει τή θλίψη της καρδιάς. "Υπάρχει ωραιότερο πράγμα από μία κόρη, πού ύψηλό γόνιμο από μία παρθένο ; "Ο γήινος αυτός σωματικός παράδεισος τού άμώμου σώματος της κόρης ύπερχωρεί. "Η ιδέα της άσπλειας τού όρασίον αυτού φέρνει τή θλίψη άπροσκάλεστη είς τόν συλλογισμόν της κόρης.

—"Εγκληματεί έκείνη πού προσφέρει παρθένο στό βωμό τού γάμου καί παραδίδει τήν ψυχή της σ' έναν άνδρα πού δέν άγάπησε ποτέ της, κι' αυτό γιατί προσφέρεται θυσία δίχως καμιά άνάγκη άξία.

—"Ο άνδρας αισθάνεται τήν συγκίνησιν πού τήν κ' άγαπά μέ περισσότερη άκρίβεια τή γυναικα πού θά γίνη δική του, γιατί τή βρίσκει στο άνώτερο έπίπεδο της ψυχικής μορφώσεως.

—Καμιά κόρη δέν παρουσίασε ποτέ εύθυμο προσώπου τήν ήμερα τού γάμου της καί νά είσαι βεβαία, κόρη μου, πώς αυτό στά μάτια όλων είνε ένας έπαινος γιά σάς, γιατί ένοσιν πώς αισθανθήκατε τό μυστήριο πού θά τελέσετε, αισθάνεσθε τή θυσία πού θά ένωστήτε.

—Σού είπα καί σού έπαναλαμβάνω, πατή μου, είνε άπαραίτητο αυτό. "Εκείνη τήν ήμερα νά θυμηθής τί χάνεις, τί παραδίδεις, κι' ο άνδρας σου θά σ' εκτίμησι, θά σ' άγαπήση όσο δέν θά σ' άγαπούσε ποτέ άλλωστε.

—Καί ή τελετή γίνεται, κι' αυτή δέν είνε τίποτε άλλο, παρά ή προπαρασκευή της βραδυτής θυσίας. Λαμβάνουν μέρος στην τελετή οι άντιπρόσωποι τού Θεού καί της θρησκείας τών προγόνων μας, εύλογούν δ.π. τά γόνι κι' αυτό άς σου δώση τή δύναμι γιά νά ένωστής τήν ιερότητα έκείνης της θυσίας.

ΟΣΚΑΡ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

τανά μαννεκέν, όπως γίνεται καί εϊς τίς μαμάδες τους !

Αυτή ή άπαιτήσις έπρόκλεσε είς τό Λονδίνον τήν ίδρυσι μιας ειδικής σχολής γιά παιδιά μαννεκέν, πού είνε περιζήτητα από τά διάφορα καταστήματα ραπτικής τού Λονδίνου, τά όποια φροντίζουν νά ευχαριστούν μέ κάθε δυνατόν μέσον τήν νεαράν πελάτειάν των.

Είς τήν έν λόγφ σχολήν τά παιδιά μαθαίνουν νά περπατούν ώραία, νά πέργουν πόδες, καί νά έπιδεικνύνουν κατά τόν κολακευτικότερον τρόπον, ένα φορεματάκι. Φυσικά αυτό είνε ένα καινούργιο παιδικό έπάγγελμα. "Αλλά όλη αυτή ή ιστορία έχει άραγε καμιά άξία ή θά ήταν προτιμώτερο τά παιδιά αυτά νά καθόνται στα θρανία ενός άληθινού σχολείου ;

TIK-TAK

(Γράφεται επί τη βάσει πολυτίμων άπομνηνευμάτων πασιγνώστου αλλικού)

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΔΙ

11ον

"Η Μάρθα ψιθύρισε κι' αυτή ένα «καλησπέρα» μέ από τή συγκίνησι καί τή ταραχή της ή λέξεις μόλις άκούστηρε από τά χείλη της, ένθ ή γρηά Φλωρού πού κρατούσε τό τρίφωτο λυχνάρι τό σήκωσε ψηλότερα γιά νά φέξη καλύτερα καί μέ πορνιριά καί κολακεία παραμέρισε κι' έλεγε διαρκώς γεμάτη χαμόγελο καί ευχαρίστησι «περάστε καλώς όρίσατε στό φτωχικό μας, τιμή μας καί κορώνα μας ο έρχομός σας...»

Στό φώς τών λυχναριών φωτίστηκαν ή φυσιογνωμίες τών τεσσάρων έκείνων ανθρώπων.

Συμá στον νέο καί ύψηλό ξένο ο άκόλουθος του ήτανε μεσόκοπος καί κοντινότερος, ένθ δέ ή φυσιογνωμία τού πρώτου ήτανε ζωηρά καί τά μάτια του έκφραστικά καί άνήσυχα, τού άκολούθου τό πρόσωπο ήτανε ψυχρό καί άνέκφραστο, καί στό μάτια του φαινότανε μία άσθηρότης πού μοιάζε σαν άγριάδα.

"Ανέστηκαν τή πέτρινη σκάλα καί μπήκανε μέσα στο σπίτι.

"Η Φλωρού άφού γύρισε πολλές φορές «συμπάθει» προηγήθη στό σκαλοπάτι γιά νά φέξη καλύτερα στην άνοδο τών ξένων. "Η Μάρθα έχόταν τελευταία καί αναδύονταν κρατούσε σπικωμένο ψηλά τό δεξί της χέρι μέ τό τρίφωτο λυχνάρι. Σ' αυτή τή στάσι έπερνε άθελá μία πολύ όμορφη καί προκλητική πλαστική πόζα πού έδειχνε τό καλλιτεχνικό κομμά της καί φανέρονε της θανάσιμες πλαστικές γραμμές καί της καμπύλης πού είχε μέ τόση έξαιρετική καλαισθησία προικισή ή φύσις τό σώμα της.

"Ο άκόλουθος τού ξένου είπε κάτι λόγια σέ γλώσσα πού δέ κατάλαβε ούτε ή Φλωρού, ούτε ή Μάρθα, καί γιά μία στιγμή έγύρισε ο ξένος καί έριξε μία ματιά της Μάρθας από τό ύψος τού λυχναριού ως τό κάτω γύρο της μακρύς της φούστας.

"Η ματιά του όσο καί νά ήανε έκφραστική καί γοργή δέ συνήνησε τή ματιά της Μάρθας.

"Η όμορφη παρθένα από φυσική αιδώ χωρίς νά θέλη χαίλωσε τά μάτια της.

"Η Φλωρού τού ώδήγησε στο δωμάτιο πούχανε γιά όσλα. "Εκεί άπέθεσε τό λυχνάρι της άπάνω στο έύλο ενός παλιού κομπού ένθ ή Μάρθα άκούμησε τό δικό της άπάνω στο τραπέζι πού ήτανε έκτεθειμένα τά διάφορα τραπεζιμένα, προσέφεραν στούς ξένους καρέκλες κι' αυτές έμειναν όρθιες γιά τή περιποίησι έτοιμες στο κάθε νεύμα τους.

"Η γρηά φιλοχόισε διαρκώς, όλο εύχες ευχαριστίες καί ευγνωμοσύνης καί έλεγε πώς ήτανε από τόν Θεό γραμμένο νά γλυτώση ή πανέμορφη ή άνεψία της από τό χόρο από τή καλοσύνη καί τή παλληκαριά τώσων μεγάλων καί εύγενών άνθρώπων. "Η Μάρθα στεκότανε ντιστολή καί μόνο κάπου-κάπου τολμούσε νά σπρώξή τά μάτια της, ένθ οι ξένοι κουβένταζαν άλλους Έλληνικά καί άλλωτε γλώσσα πού δέν ένοιωσε ούτε ή Μάρθα, ούτε ή Φλωρού.

Σέ μία στιγμή ή Μάρθα σέ ένα νεύμα της Φλωρούς έγρονάτισε μπρ.στά στο ξένο καί γύρισε νά πάρη τό χέρι του καί νά τό φιλήση από ευγνωμοσύνη. "Εκείνος δέν έδέχθηκε α-

τή τήν εκδήλωσι άλλα σηκώθηκε άπάνω, έσπικωσε καί τή Μάρθα ύρθια της είπε λόγια ευγενικά ένθ της χείδεσε τά μαλλιά καί αϊφνίδια τή φίλησε στο μέτωπο καί στο μάγουλα.

"Η Μάρθα έγινε κατακόκκινη σαν παπαρούνα σαν άγγυχτη καί άβίλητη παρθένα πού πρώτη φορά χείλη άνδρικά φιλάγανε τά παρθενικά της μάγουλα αισθάνθηκε νά συγκλονίξη τή ψυχή της κάποιον άγνωστο καί βίαιο συναισθήμα πού έκανε τήν καρδιά της νά σφο-

"Η Φλωρού τούς ώδήγησε στο δωμάτιο πού είχαν γιά όσλα.

δροχητήση καί τό αίμα της νά χυθή καί νά παπαρουλιάση τό πρόσωπό της όλόκληρο.

"Ο ξένος μέ τόν άκόλουθό του δέν έκάθισαν πολύ, ή πρώτη έκείνη έπίσκεψις ήτανε μία εκδήλωσις χαράς καί προστάσιας.

"Ο ξένος έξεδήλωσε μέ ευχαρίστη λόγια καί στη γρηά καί στη Μάρθα, πού τό κορίτσι πού σώθηκε από τήν τραγική καταστροφή ήτανε τόσο όμορφο καί τόσο καλό, τούς είπε πώς θά τούς προστάτευη καί λίγες στιγμές προτού φύγει έπήρε τή Μάρθα ιδιαιτέρως καί τή ροπούσε άν έξηρ γραμμάτια, άν είχε τή διάθεσι νά μάθη καί σέ τί ασθανότανε κλίσι καί προτίμησι ή ψυχή της.

"Αλλά της ίδιες στιγμές ο άκόλουθος του κουβένταζε ιδιαιτέρα μέ τή γρηά Φλωρού καί της έλεγε πώς έπειτα από λίγες μέρες μπορεί νά ξαναρχόντουσαν καί πώς έπρεπε νά περιποιηθούν πολύ τόν ξένο αυτόν, γιατί μπορούσαν νά δούν μεγάλο, πολύ μεγάλο καλό, της έδωσε δέ νά ένοήση πώς ο πολύ μεγάλος καί δυνατός έκείνος ξένος έπρεπε κάποιου μυστική συμπάθεια στη Μάρθα, καί πώς από τή συμπάθεια έκείνη άπ' αυτή καί τή Μάρθα, από τή καλοσύνη τους δηλαδή, τή καλή τους τή καρδιά καί τή μυστική τους άφοσίωσι καί εκτίμησι στο ξένο, μπορούσαν νά έξασφαλίσουν μία ευτυχισμένη ζωή.

"Επειτα από καμιά ώρα, δέν κάθισαν περιεσσότερο, φύγαν.

Τήν αναχώρησί τους δέ θέλησαν νά τούς

ξεπροβάλουν μέ τά λυχνάρια ως τήν έξώπορτα.

Κατέβηκαν καί φύγαν στα σκοτεινά. "Ο ξένος χαιρέτησε τή Μάρθα μέ μία θερμή χειραψία καί φεύγοντας τή χείδεψε πάλι καί τήν ξαναφίλησε καί έκείνη στάθηκε καί τή χείδεψε καί τή φίλησε στα μάγουλα σαν άθωο καί άκακο άρνί, πού δέν δάζει καμιά πορνιρία καί καμιά κακία στο νού του.

"Όταν περάσανε τό κατώφλι της έξώπορτας καί ή Φλωρού έκλεισε τό θυρόφυλλο καί έσυρε άνάλαφρα από πίσω τή ξύλινη άμπάρα, δέν άπομακρύνθηκε άμέσως από τή πόρτα.

—Στάσου, ψιθύρισε της Μάρθας καθώς έκανε νά φύγη έκείνη, καί τή κράτησε σιμά της.

"Επειτα προσήλωσε όσο μπορούσε τήν άκοή της καί προτώντας καί αυτή τήν άνακοή της καί κρατιώντας καί αυτή τήν άνανε τά άνάλαφρα πατήματα τών ξένων άπάνω στο χαματόδρομο.

Τά πατήματα σβύσανε σέ λίγο καί κεί πού πίστεψε ή Φλωρού πώς οι ξένοι χάρηκαν κατεβαίνοντας μέ τά πόδια κατά τό λιμάνι τού Πειραιώς, άκουσε άξαφνα καί ευδιάκριτα τό μακρινό γύρισμα άπάνω στο δρόμο καί τό ξεχωριστό θόρυβο πού κάνανε ή ρόδες τού άμαξιού άνακατεμένο μέ ποδοβολήτν άλλων.

—"Αμάξι, τούς περίμενε ψιθύρισε στη Μάρθα, καλά τό στοχάστηρα εγώ...

Καί έμεινε άρκετές στιγμές άκόμη στην ίδια θέση ως πού χάρηκε όλότεια ή άήχησις τού ποδοβολήτου τών άλλων άνακατεμένο μέ της ρόδες τού άμαξιού.

"Η Φλωρού καταλάβαινε πολλά πράγματα καί ή Μάρθα ή άνίδεη παρθένα δέ καταλάβαινε τίποτα.

"Επειτα πού άνεβήκανε άπάνω καί κλειδώθηκαν στο σπίτι ή γρηά ήτανε σκεπτική καί ή Μάρθα άνήσυχη.

Δέν μπορούσε ή Μάρθα νά ξεγήνησέ αυτό τό μυστήριο, γιατί γεμάτη μυστήριο γιά τή ζωή της ήτανε ή νυχτερινή έκείνη έπίσκεψις καβάς καί τά λόγια, τά άόσα φιλήματα καί τά άθώοτερα χάρδια τού άραίου καί ψηλόγνου ξένου ξένου πού είχε στη διάθεσι του άκόλουθους καί άμάξια καί δέ φοβότανε νά γυρίξη μέσα στα βάθεια μεσάνυχτα στις έρημοτοπιές πού κι' αυτοί οι άστυνομικοί καί οι φτωχοί ψαράδες δέν τολμούσαν νά γυρίζουν άμέρινα καί άφοβα.

"Αλλά όμως έργασία γινότανε στο μυαλό της Φλωρούς πού έβλεπε τά πράγματα τού κόσμου μέ τή σκληρή θετικότητα πού όπλίζει τήν ψυχή τών ώριμων γυναικών πού έχουν ψηθή στη φτώχεια καί στη κακομοιρία. "Η Φλωρού έγνωσε άμέσως κάτι πού είχε άσκοπευθή από πολύ καιρό καί τώρα τό έβλεπε μέ τά μάτια της πραγματικότητας.

"Ο άραίος έκείνος ξένος όρεγότανε τή Μάρθα καί μέσα στη ψυχή της πηδούσανε καί στενοχωριόντουσαν καί σφοδροχτυπιόντουσαν πολλά καί διάφορα σκληρά έρωτηματικά, έντριες, σκέψεις, λογισμοί, καί διαταγές μαζύ καί τόλμης καί δειλίας.

Γι' αυτό όταν ή Μάρθα άρχισε νά τή ρωτά γιά τό σωτήρα της τό ξένο γιά τή παράξενη καί γεμάτη μυστήριο έπίσκεψί του δέν

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΔΘΗΝΑ

—Εάν εξακολουθήσει, εντεινόμενη ή κοσμοκίνητος όπως κατά την τρέχουσαν εβδομάδα, κινδυνεύουν οι κοσμικοί τύποι να εγκαταλείψουν και εργασίες και κάθε άλλη απασχόληση και να επιδοθούν μόνον εις το μπριτζ, το φλέτ και τον χορό.

—Κρεσέντο πάει αναμφιβόλως η κίνησις των σαλονιών—τόσον που δεν μένει ημέρα ελευθέρα εις τινος των κυριών, αιτινες θα έπε θύμουν να δώσουν δεξίωσιν σπύτι των.

—Είπε τόσον περιορισμένος ο κύκλος της κοσμικής κινήσεως εν 'Αθήναις—τόσον που βλέπεις τους ίδιους κοσμικούς τύπους και τας ατάς μοναίνας μας εις όλα τα σαλόνια. Καλόν θα ήτο λοιπόν να συνεννοηθούν οι έπαθυμωντες να δώσουν δεξίωσιν ώστε να μη συμπυκνωθούν εις τινος την αυλήν ημέραν.

—Η επιτυχία μιας δεξιώσεως έγκειται εις το να μην υπάρχει άλλη τοιαύτη την αυτήν ή μέραν—να εινε πολλές ο παρεννοούμενος κόσμος—να υπάρχει πολλή νεολαία και το κυριώτερον το εμπόλεμον και τα γαλλικά κρασιά να μη λείπουν! Τότε και το κέρι εινε μεγάλο και η επιτυχία εκ των προτέρων εξησφαλισμένη.

—Την παρελθούσαν Κυριακήν το τακτικό μπριτζ της κ. Νικ. Πετρίτζη, Άπειρα τραπέζια κομψών κών, κομψών και μπριτζ.

—Διακρίνοντες σ' ένα τραπέζι την κ. Χατζα νίστη, την κ. Χατζηκυριάκου, την κ. Κασι- κογιάννη και την κ. Γ. Δούμα.

—Σ' ένα άλλο τας κυρίας Τσουκαλά και Παπαγεωργακοπούλου με τους κυρίους Ίακ. Δαυλιάν και Τσολεκίδην. Σ' ένα τρίτο και πολλή συμπαθητικό τραπέζι διακρίνοντες τας κυρίας Γυλιόστρα, Ριζάκη και Καράλη παίζουσας με τον κ. Μεν. Πετρίτζη, δεινότερον παίκτην. Η κ. Μάνου παίζει με τας κυρίας Π. Μπέμμη, Θεολόγου και τον στρατηγόν Νικολαΐδην. Κοίπες παίζει η κ. Αθ. Κρίνου, η κ. Νικολαΐδη με τους κυρίους Μεταξάν και Άναστασίου.

—Ο χορός του κ. και της κ. Σταμ. Βαφει αδάκη ύψηξεν ώραύτατος, παρετηρήσαμεν δ' μιας δι' ηλ ή χρυσή νεολαία αντί να χορεύη έπαιξε χαριτά. Βλέπομεν δύο νεαράς κυρίας, την 'Αλεξάνδραν Νεγροπόντη με άσπρα και την Άλκις Άργυροπούλου επίσης με άσπρα, αντί να χορεύουν να παίζουν κοίπες δι' ηλ την βραδεία. Ως εκ τούτου το χορευτικόν τεργόν ήτο άδικο και με ελάχιστον άντραίν.

—Η οικοδόσταινα ήτο περιποιητικωτάτη εις όλους, ενθύμιαν δέ τα σαλόνια της—έκτός φυσικά ελαχίστων εξαερέσεων—χορούς της παλῆς 'Αθήνας, όπου όλοι έγνωρίζοντο και όλοι έχαιρετίοντο πολύ.

—Πολύ συμπαθητικά εδέχθησαν το άλλο ά πόγεμα ο κ. και η κ. Ν. Ταμπακοπούλου, βοη- ηθούμενοι από τας δεσποινίδας Κατριν και Λινέταν, πολύ χαριτωμένες και ά δύο.

—Νεολαία πολλή, κέρι άπερίοριστο, διάκοσμος απητού εξαερετικός, κυλκείον φόνο, χο- ρός με πολύ μπριτζ. Διακρίνοντες και άρετην γερονσίαν, ή όποια εκουβέντιζε και έπαιξε χαριτά. Ωρασιότατη η κ. Πλάτωνος Νεγρο- πόντη με πρόσανα.

—Πληροφορημένα ότι θα δοθούν τρείς με γάλα δεξιώσεις εις την εν Παλαιά Φαλήρα έπαιον του ναυάρχου και της κ. Ν. Μασαλά.

—Επίσης δύο μαστίχες παρατεταμένες πα- ρά τω κ. και τη κ. Γ. Γυλιόστρα εις την εν Ποδονύτη θαυμασίαν έπαυλιν των.

—Δεξίωσις προχθές παρά τη κ. και τῷ κ. Σπ. Λιδιεράτου πρὸς τιμὴν τὸν παρεπιδημούν- τον Σερ Λόρεν Τζόουνς, προέδρου τὸν Ψυ- χικὸν Ἐρευνῶν Λονδίνου καὶ Σερ Σπένσερ Πάρκας, προέδρου Ταμειτηρίου Λονδίνου.

—Παρευρέθησαν επίσης ο κ. και η κ. Φόν Χάσελ, παρεπιδημῶν, Γερμανὸς πρεσβευτὴς Βελιγραδίου. Διακρίνοντες πολλὴν καὶ εκλεκτὸν κόσμον—μερικὸς παίζοντας μπριτζ καὶ τοὺς πλείστους συνομιλοῦντας. Ἀπὸ τῆς πλέον ὀμι- μορφες εμφανίσεως ἦσαν αἱ κυρία Ἀθηνόγε- νους, Μαρκέτη, Μπέμμη, Ἀλεξάνδρη καὶ Ἀρ- γυροπούλου. Πικάντικη ἐμφανὶς ἡ κ. Ν. Λού- ρου καὶ στανθηροδόουσα φυσιογνωμία ἡ κ. Χρ. Ζαλοκώστα.

—Συμπαθεσιότατη δεξίωσις εἰς μικρὸν φιλι- κὸν κύκλον τὸ ἄλλο βράδυ παρὰ τῇ κ. Β. Πα- παγεωργακοπούλου. Ἡ ἐμορφή τῆς βραδείας, ἥτις ἔπαιξε μπριτζ, ἡ κ. Ἐλένη Κωνσταντι- νίδη—τὸ γένος Λιάμπη—με μαύρην βελού- δινην τουαλέττα. Πολλὴ χαριτωμένης επίσης αἱ κ. Τσουκαλά, Πιζάνη, Χατζανέστη.

—Ἀπὸ τῆς πλέον εκλεκτῆς δεξιώσεως στῆς κ. Μασῆς Ἡλ. Ἡλιάσκου.

—Δέχεται τόσο συμπαθητικὰ ἡ κ. Ἡλιάσκου ὥστε δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ περάσῃ εὐ- χάριστες ὥρες σπύτι τῆς. Χαριτωμένη ἡ κυ- ρία Τύρκ, παίζουσα μπριτζ μετὰ τὴν πριγκίπισ-

σαν Ντεμιόφ και τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἰσπα- νίας καὶ τὸν κ. Γ. Μασζάν.

—Ἡ πρόσθετα τῆς Ἰσπανίας κόμησσα ντὲ Βιλιανόβα χαριτωμένη, συνομιλεῖ τὲ τὸν πρε- σβευτὴν τῆς Γερμανίας φὸν Κάφδορφ. Σ' ἑνα ἄλλο τραπέζι παίζει ἡ κ. Καποδίστρια μετὰ τοὺς κυρίους Τύρκ, Κωνσταντουλάκη καὶ Λαοκα- ράκη. Ἡ κ. Κυρ. Βενιζέλου πολὺ κομψὴ μετὰ γὰρ ἄρζαν τουαλέτταν.

—Πολλὲς ὁμορφὲς τῆς κ. Π. Κέλλη μετὰ μαύρα καὶ χαριτωμένη ἡ κ. Π. Μπέμμη μετὰ γὰρ εὐ- πρέμει. Μεταξὺ τὸν δίδον ἡ δνις Πολίτη ὡ- ρισιότατη μετὰ ἑμερόδ καὶ μαύρα.

—Πολλὲς κόσμος διὰ τὸ τοῦ τὴν ἄλλην ἡ- μέραν στοὺ κ. καὶ τῆς κ. Γ. Ψιακῆ. Πολλὲς ἐ- λεγκάντικη εμφανίσεως ἡ κ. Λαδοπούλου μετὰ μαύρα καὶ πρόσανα, ὠρασιότατη ἡ κ. Μ. Μακ- κά μετὰ κόκκινον τῆς φουφας, συμπαθεσιότατη ἡ κ. Πανα μετὰ μαύρο καὶ πρόσινη μπλούζα.

—Μπριτζ, κοίπες, κομψὴ κών, πόκερ, ὀλίγον γροσμιόφωρον καὶ ράουτ.

—Ἡ δνις Ψιακῆ περιποιητικωτάτη πρὸς ὅ- ας μετὰ μαρὶν τουαλέτταν πολὺ κομψή.

—Τὴν προσεχὴ ἑβδομάδα θα χορεύσῃ ἡ νεολαία παρὰ τῇ δνιδι Ψιακῆ μετὰ μπλάν, καθὼς θα ἔλθουν αἱ γαλλίδες.

—Προχθὲς δεξίωσις μπριτζ παρὰ τῇ κ. Φω- στηροπούλου καθὼς καὶ παρὰ τῇ κ. Ἀμβροσ. Φραντζή.

—Σαρά ἐκ δύο δεξιώσεων παρὰ τῷ ὑπονο- γῷ καὶ τῇ κ. Π. Βουλοῦρη. Εἰς τὴν πρῶ- τήν δεξίωσιν τῆς Παρασκευῆς πολλὲς καὶ ἐκ- λεκτὸς κόσμος, τὸ πλείστον τοῦ διπλωματικοῦ σώματος καὶ πολλὲς ἐλεγκάντικες Ἀθηναί- ες. Διακρίνοντες μεταξὺ αὐτῶν τὴν κ. Καρέ- λα μετὰ μαύρα καὶ τουνιζ ρὸς μὸδ—μὸδὲλλο τῆς Λανβὴν—ῥάδιον μαύρο κομψότατον καὶ πέλλο. Τὴν κ. Δαλιέττου μετὰ μαύρα καὶ κόκ- κινα. Τὴν κ. Αἰμ. Πιζάση μετὰ μαρὸν νταντέ- λλο, τὴν κ. Νέλλην Παπαγεωργακοπούλου μετὰ μαύρην νταντέλλα, τὴν κ. Δάνερ μετὰ μαύρη ζωφετ, τὴν κ. Π. Κέλλη μετὰ μαύρα καὶ ἄ-

στρα, τὴν κ. Αἰκ. Ματζίνη μετὰ μαύρα καὶ ἄ- σπαρα μπλε σάξ, τὴν κ. Κ. Πηλείδου μετὰ φέ, τὴν κ. Ρωσέτη μετὰ μαρὸν.

—Εἰς τὴν δευτέραν δεξίωσιν παρὸς τὴν πρῶ- την παρὰ τῇ κ. Βενιζέλου, μέσος τοῦ διπλωματικοῦ σώματος καὶ ὅλοι οἱ παρόν- τες μετὰ τὸν κυριὸν των. Καὶ αἱ δύο ἄνω δεξί- ωσις ἦσαν ἐπιτυχέστατα καὶ λίαν εκλεκτὰ, ὡς εἰς τὴν ἐνγένειαν τῆς οικοδοσιῆς καὶ τῆς χαριτωμένης δνιδος Βουλοῦρη.

—Ἡ δνις Βουλοῦρη ἔφερε κομψὴν μα- ρην βελουδέαν τουαλέτταν.

—Εἶον προχθὲς εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Μ. Βρετανίας, παρατεθὲν παρὰ τῆς κ. Τζέης Φραγγιά. Παρευρέθησαν ἡ πρεσβευτὴς τῆς Πολωνίας κ. Γιούρβενις, ἡ κ. Ἰλ. Ἡλιά- σκου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παυλίδου, ἡ κ. Κ. Αλε- ξάνδρη, ἡ κ. Π. Μπέμμη, ἡ κ. Αἰκ. Μονβι, ἡ δνις Πολίτη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Μασζάν, ἡ κ. Συναδινού, ὁ κ. Μπερτόλδη, ὁ κ. Ἡλ. Ἡλιά- σκου.

—Ἀπὸ τοὺς ὠρασιότατους χορούς ποὺ εἶδον- σαν ἑφέτος ἦτο καὶ ὁ τῆς Οὐγγαρικῆς πρε- σβείας. Ἡ κ. Ντὲ Μολδοβάν, φέρουσα ἑ- σπέρην τουαλέτταν, εἰδέτο βοηθουμένη παρὰ τοῦ κ. πρεσβευτοῦ, μετὰ ἑσπέρειν χάριν. Ἐ- χαν προεῖδει τὸ καθεὶ τι οἱ οικοδοσιῆς διὰ νὰ διασκεδάσουν τοὺς κεκλημένους των. Διὰ ζεύγη Οὐγγρων χορευτῶν ἐχόρευσαν δια- ροὺς ἀκροβατικούς χορούς, κατόπιν ἔτρανε- δησαν ἡ κ. Χεμπερλάν, ἐχόρευσε ροσσιανὸς χορὸς ἡ κ. Στεφ. Περισσόγλου μετὰ τὸν κ. Μπέμμη κλπ.

—Ἡ τζάζ τοῦ Κερκ ἦτο ὑπέροχος.

—Τὸ σούπε ἀμυθῆτον πολυτελείας, μὲ τὸν οὐγγρικὸν μεζέδον παραληφθέντων. Ἐ- να μπάρ εἶχε στηθῇ εἰς τὸ θερμοκήπιον μετὰ τὰ καὶ παλαιὰ οὐγγρικά κρασιά. Ὁρασιό- ται ἀνδοδέσμοι προσεφέροντο ἀπὸ γαλλοῦ καὶ μενεξέδες. Ὡς κόσμος καὶ ὡς τουαλέττες ἀφάστου σὺ καὶ ὀμορφίαις. Ὁρασιότατη ἡ κ. Ράμσεϊ μετὰ χρυσὴν παγιτέ τουαλέτταν, ἡ κ. Ἀματ μετὰ κόκκινον ποικιλιανὸν φόρεμα, ἡ κ. Δ. Λοδεδόν ὠρασιότατα παρὰ ποτὲ μετὰ ἑμερόδ ἡ κ. Ἀλ. Κωνσταντινίδη μετὰ ἄσπρα, ἡ κ. Γ. Μελά μετὰ μαύρα, ἡ κ. Τρινή μετὰ χρυσὴν αὐλέτταν, ἡ κ. Μικρονάκη μετὰ μαύρα, ἡ κ. Α. Σταθάτου μετὰ μαύρην νταντέλλα, ἡ κ. Μ. Με- ταξά μετὰ ἄσπρα, ἡ κ. Γ. Μασζάν μετὰ μαύρα, ἡ κ. Σπ. Λοδεδόν μετὰ μαύρα, ἡ κ. Καποδίστρια μετὰ γὰρ ἄρζαν, ἡ κ. Ὑψηλάντη μετὰ μὸδ, ἡ κ. Ψιακῆ μετὰ ἄσπρο παγιτέ, ἡ κ. Παπαστράτου μετὰ λαμὲ κίτρινο, ἡ κ. Αἰκ. Ματζίνη μετὰ μαύρα, ἡ κ. Στεφ. Περισσόγλου θαύμα κομψότητος μετὰ νταντέλλα τριῶν χρωμάτων, κόκκιν, μαύρ καὶ κόκκινες. Διακρίνοντες καὶ τοὺς κ. Ράμ- σεϊ, Κάφδορφ, Γκερὲν, Περόσι, Χεμπερλάν, Τούανη, Κάλλ, Σπ. Λοδεδόν, Ἀλέξαν. Ἀρ- γυροπούλου, Τσοῦρον, Διονύσιον Λοδεδόν, Ἀ- μάτ, Μεταξάν, Στ. Περισσόγλου, Γ. Μασ- ζάν, Μπαλατζήν, Σκαρμαγκάκη, Ἀφεντιο- λην, Μπερτόλδη, Μπερφορν, Περ. Ἰωαν- νίδη, Ἀνδρεάδην, Γρίβαν, Φίλιαν, Βουλοῦρη, Σακελλαρίδην κλπ.

—Διὰ τὴν προσεχὴ ἑβδομάδα θαγγέλων- ται αἱ ἐξῆς δεξιώσεις:

—Στοὺ Νανάρχου καὶ τῆς κ. Ν. Μασζάν.

—Στοὺ πρεσβευτοῦ τῆς Γερμανίας.

—Στοὺ πρεσβευτοῦ τῆς Αἰγύπτου.

—Στοὺ κ. καὶ τῆς κ. Κ. Ζέγγελη.

—Στοὺ κ. καὶ τῆς κ. Αρσουλίου.

—Στοὺ κ. καὶ τῆς κ. Παπαστράτου.

—Στοὺ κ. καὶ τῆς κ. Τσουκαλά κλπ. κλπ.

JN SAYS TOUT

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ

Ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΦΙΛΑΘΛΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ο Ολυμπιακός ο πιθανότερος πρωταθλητής του ποδοσφαίρου.—Μία σταδιοδρομία πλήρης θριάμβων και προόδου.—Η δράσις του Πειραιεύς σωματείου εις τὸ φεῦτ μπόλ.—Οι ποδοσφαιρισταί του.

Ἡ σύγχρονος ἀθλητικὴ μας ἱστορία εἶναι ἀνιδεμένη μερικὰ χαρακτηριστικὰ γεγο- νῆτα τῆς ἀθλοπαικῆς νεολαίας μας, γεγονότα ποὺ συνέτειναν περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλ- λο εἰς τὴν πρόδον τοῦ ἀθλητισμοῦ εἰς ὅλο- κληρον τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν διάδοσιν τοῦ φι- λητισμοῦ.

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ, τὸ χαρακτηριστικώτερον: Ἡ θριαμβευτικὴ σταδιοδρομία τοῦ λαμπροῦ Πειραιεύς Σωματείου, τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ Σύν- δεσμου Φιλῶλων». Ὁ Ὀλυμπιακὸς σήμερον ἐκτείνει τὸν φιλάθλον Πειραιᾶ, ὁ Ὀλυμπια- κὸς ἀπὸ τῆς ἀλλοῦ σωματείας σὲ μίαν ἐνστα- τὴν προστάθεια, γὰρ νὰ φθάσῃ τὸ μεγα- λύν του, ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀποτελεῖ τὸ σύμβο- λον τῆς προόδου, τὸν ἀθλητικὸν θριάμβον καὶ τῆς νίκης γὰρ κάθε ἐπαρχιακὸ σωματεῖο.

Ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς Κρήτης ὡς τὴν Μακε- δονίαν ἀπὸ τὸν Ἑβρὸ ὡς τὰ Ἑπτάνησα, τὸ ὄνομα τοῦ Πειραιεύς σωματείου, «ΟΛΥΜ- ΠΙΑΚΟΣ», συμβολίζει τὴν προοδευτικὴν ἀ- θλητικὴν ἐργασίαν, τοὺς θριάμβους εἰς τὰ πε- δία τῶν ἀγώνων καὶ τὸ ἀθλητικὸν μεγαλεῖον. Καὶ ὁ φιλάθλος κόσμος γὰρ αὐτὸ λατρεῖ τὸν Ὀλυμπιακὸν του. Ὅσοι γίναν ἀπὸ τὸ ἀθλη- τικὸν περιβάλλον τῆς πρωτευούσης καὶ τῆς γειτονίας ἢ ἀντιληφθῇ τὸ μεγαλεῖον τῆς λα- τρείας ἐνὸς ὀλοκληροῦ φιλάθλου λαοῦ στοῦ Ὀλυμπιακοῦ του, δύνανται λοιπὸν οἱ Πειραιῶ- τες ἔχον πρὸ καμφοδύνων τὸν Ὀλυμπιακὸν καὶ θριαμβοῦν γὰρ αὐτόν. Ἐπειτα πόσες σὺν- κινήσεις δὲν τοὺς χάρισε τὸ σωματεῖο αὐτὸ μετὰ τὴν λεβεντικὴν ποδοσφαιρικὴν του ὁμάδα καὶ πόσες φορές δὲν ἐνέτιξε σὲ νίκας, σὲ θριάμ- βους τὸν ἥσυχον Πειραιᾶ; Ὅσα ἦτο ἐγκλη- μα ἐν ὁ Πειραιῶτες φιλάθλοι δὲν ἀγαποῦ- σιν καὶ λατρεύουν ὡς λατρεύουν τὸν Ὀλυμ- πιακὸν του. Εἶνε ὑπερβολικοὶ στῆς ἐκδηλώσεις των; Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶνε ὑπερβολικὲς ἡ νίκαι καὶ ἀπάνταστοι οἱ θριάμβοι τοῦ Ὀλυμ- πιακοῦ; Κιττάξ, ξεφυλλίστε τὴν νεώτερον ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου. Παντοῦ νίκαι τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, παντοῦ θριάμβοι του, παντοῦ ἐπιτυχία του καὶ σ' ὅλες τῆς χρονὲς αἰτίες τοῦ ποδοσφαίρου μας, μετὰ τὰ λαμπρὰ περὶ γράμματα τὸ ὄνομα «Ὀλυμπιακός». Ἐ- πὶ τὰς τὰς ποδόδους, τῆς νίκης καὶ τοῦ θρι- αμβοῦ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ζωογονεῖται ἕνας ὀ- λυμπιακὸς κόσμος φιλάθλων καὶ ὀδεῖται πρὸς τὴν πρόδον ὀλοκληροῦς ἡ ἀθλοπαικῆς νεολαίας τῆς πατρίδος μας. Κιτὰ ποδοσφαιριστῆς ὄνει- ροποιεῖ νὰ γίνῃ σὺν ἕνας παίκτης τοῦ Ὀλυμ- πιακοῦ, κάθε ὁμάδα νὰ ἀθῶσῃ τῆς δόξης καὶ τιμῆς τῆς ὁμάδος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ.

Καὶ δὲν εἶνε τωρὴν μόνον ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. Χρόνια τώρα τὸν θριαμβοῦσε θριαμβοῦν τοῦ ποδοσφαίρου στίβου, νὰ ἀ- παύει τὰς λαμπρότερες νίκαι: μὲ τὴν ἱσχυράν τε ποδοσφαιρικὴν ὁμάδα καὶ γιγάντιον ἀγῶ- νιστὴν σ' ὅλα τὰ ἀπὸ—τὰ ναυτικά, τὰ θαλάσσια, τὰ ἀθλητικά, τὸν παιδιὸν—μετὰ ἀ- γωνιστὰς ποὺ βῆμα πρὸς βῆμα ἀνολοῦντο τὴν σταδιοδρομίαν τὸν ποδοσφαιριστῶν. Ὁ Ὀλυμπιακὸς μετὰ τὴν ὁμάδα του τὴν πανίσχυ- ρον εἶνε ὁ πρῶτος ποὺ ἔδειξε σὲ ξένους καὶ ἐν ἐπαγγελματίας, τὴν ἄξιαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἑλληνιστοῦ ποδοσφαίρου. Αὐτὸς εἶνε ποὺ συ- νίσταται τὸν φιλάθλον κόσμον μας μετὰ τὸν συ- νιστάται τὸν ἀγῶνα πρὸς τοὺς πρωτα- θλητὰς τῆς Κεντρικῆς Ἑυρώπης παίκτης τῆς Φρενεδάρος, ὁ ἴδιος ποὺ δὲν ἄριστος τοὺς ξέ- νους διὰ τὰς σεῖων χρονέας νὰ κερδίσουν τὸ καπλὸν τοῦ Πάσχα, ποὺ διοργανώθη μετὰ- ξὺ ὁμάδων μας καὶ ξένων ἱσχυρῶν ὁμάδων. Ὁ ἴδιος ποὺ ἔδειξε τὴν ζωτικότητά του ποδο- σφαίρου μας στὴν περίφημον Οὐδέιστ, αὐτὸς

ἀκόμη ποὺ κατετρόπωσε τὴν οὐγγρικὴν ἐπαγ- γελματικὴν ὁμάδα Μποτσκάι. Αὐτὰ εἰς τὸ πα- ρελθόν, δταν ἦτο ἐνδοξος καὶ τιμημένος, ὡς ὡν καὶ σήμερον ποὺ ἀπὸ νίκης σὲ νίκην βαδίζει πρὸς τὴν κατέκτησιν τοῦ τιμητικωτέρου τῶν τίτλων τοῦ ποδοσφαίρου μας, τοῦ πρωταθλη- τοῦ τῆς Ἑλλάδος, τῆς πρὸ πενήντης ἀμοιῆς τῶν τῶσον ὥρων ἱσχυρῶν του εἰς τὴν ἑλ- ληνικὴν ἀθλητισμὸν. Πέρασε μίαν μικρὴ πε- ρίοδο ὀδυνηρῶν ἀποτυχῶν—ἴσως γιὰ τὴν δό- ξει καὶ ἡ τιμὴς θλίμωσαν τοὺς ὀδηγητὰς του καὶ γιὰ λίγο ἔχασαν τὸν εὐθὺν πρὸς τὴν πρό- οδον καὶ τοὺς θριάμβους δρόμον ποὺ σταθερὰ ἀκολουθούσε—ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀγῶνα τῶν ὀπα- δῶν του καὶ τὴν πρῶτην τὸν μελάν του ξανάγι- νε τρανὸς καὶ τρομερὸς. Καὶ τώρα τὰ κατορ- θώματά του ἴσως εἶνε πρὸς τὸν τρανὰ, πρὸς ἐπιβλη- τὴν ὁδὸν τῶν θριάμβων καὶ τῶν μεγάλων νι- κῶν ποὺ χρόνια τώρα ἀκολουθοῦν αἱ ἐκάστοτε ἀνταποδοτικαὶ ἐνδεκάδες τοῦ συλλόγου.

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ

τικὰ, πρὸς τὴν ἀξίαν ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν περ- σιμένων ἐτών. Μία φορὰ καὶ τώρα, ὡς καὶ ὡν, τότε, δὲν γνωρίζει παρὰ νίκας καὶ θριάμβους. Καὶ τόσα ὡς καὶ τότε χωρίζε σιτοὺς φιλά- θλους ποὺ τὸν λατρεύουν συναρπαστικούς ἀγῶ- νας. Οἱ ποδοσφαιρισταί του—μοναχὰ ἀγῶ- νιστὰς στὰ ποδοσφαιρικά τεργαίν—ἀνολοῦ- ντο τὴν παλαιὰ τους ἱστορίαν. Καὶ ὅσοι και- νοῦργοι ἦλθαν νὰ παίρουν θέσεις ἐτήσιων τοὺς παλαιμάχους, κάθε ἡμέραν ἀναδεικνύον- ται περισσότερον ἀντάξιοι συμπαραστάται τῶν θριαμβευτῶν.

Ὁ Ὀλυμπιακὸς σήμερον παρουσιάζεται ὡς ἕνας ἐξαιρετικὰ ἱσχυρὸς ἀθλητικὸς ὀργανι- σμός. Μετὰ βάσαν τὸ ποδοσφαιρικὸν του τιμὴμα, δορὰ ἀξιοπαικῶν καὶ πάντοτε προοδευτικῶς εἰς τὰ θαλάσσια σπῶ, εἰς τὰ ναυτικὰ τοιαυτὰς τὸν ἀθλητισμὸν στίβου, εἰς τὰς ἀμερικανικὰς παιδιὰς. Μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα ἐμπνευσμένον διοικητικὸν συμβούλιον, καὶ πρὸς τὸν κ. Α. Μέμερη, σὲ κάθε ἀθλητικὴν προοδευτικὴν ἐκδήλωσιν, εὐρίσκειται μετὰ τῶν πρώτων. Ἐκεῖ ὅμως ὅπου εἶνε ἀκαταγώνιστος εἶνε τὸ γοῦτ-μπόλ. Μετὰ τὴν ἱσχυράν του ὁμάδα— πλὴν τῆς πρῆτης του ὁμάδος δύναται σήμερον νὰ παραστή πέντε πλήρεις ὁμάδας τελείως κατηρησμένας—ἔχει δημιουργήσῃ τὸν Πει- ραιᾶ ἑκράτολιν τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαί- ρου. Χωριστὰ ἡ πρῶτη του, ἡ ἐπὶ ἐκτετα- τὸν ποδοσφαιρικὴν ἐνδεκάς εἶνε σήμερον ἐκείνη πρὸς ἡν ἀποτελεῖ τὸ πρὸ ἱσχυρὸ ποδοσφαιρικὸ σί- γνολο τῆς Ἑλλάδος καὶ τιμὴ ἰδιαίτερος τὸν Πειραιᾶ, Ἀνολοῦσιν δὲ βῆμα πρὸς βῆμα

τὴν ὁδὸν τῶν θριάμβων καὶ τῶν μεγάλων νι- κῶν ποὺ χρόνια τώρα ἀκολουθοῦν αἱ ἐκάστοτε ἀνταποδοτικαὶ ἐνδεκάδες τοῦ συλλόγου.

Καὶ πρῶτοι πάντοτε μετὰ τῶν «11» τοῦ Ὀλυμπιακοῦ οἱ ἀδελφοὶ Ἀνδριανόπουλοι, ποὺ μετὰ τὸ ἀθλητικὸν τὸν ἥθος καὶ τὴν ἀθλητικὴν τὴν ἰκανότητα ἔδωσαν ἄλλην οἴλην εἰς τὴν ὥραν ἀνταποδοτικῶν τοῦ συλλόγου των. Κιν- τὰ τοὺς ὅμως καὶ ὅλοι οἱ ἐκλεκτοὶ Ὀλυμπια- κοὶ ποδοσφαιρισταί. Ὅσοι ἀγαπῶντες ὡς τώρα καὶ συνέτειναν εἰς τοὺς θριάμβους τοῦ Ὀλυμπιακοῦ καὶ ὅσοι ἀγαπῶνται ἀκόμη τι- μῶντες τὰ χρώματά του. Τὰ ὀνόματα τῶν Παναγιώτου, Ἀγα, Λεζοῦ, Πεζῶν, Κου- ράντη, Κλειδουζάκη, Χωρέν, Γεροντάκη, Γραμ- ματιστοῦ, Σοφρά, Ράγκου, Τερζέση, Ἰ-

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ

βάν, Χρυσανθοπούλου, Διοτῆ, Κοζανάκη, Κωνσταντίνου, Διονυσίου, Τσιλιάνου καὶ ὅ- λων, ὅσοι ἀγαπῶντες εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὀ- λυμπιακοῦ καὶ τοῦ Πειραιεύς ποδοσφαίρου, τὸ ὅποιν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των ἔχει γνωρίσῃ τοὺς πρὸ ὀφθαλμῶν θριάμβους μετὰ χρυσὰ γράμματα. Καὶ ἀξίαν κάθε τιμὴν οἱ ποδοσφαιρισταί αὐ- τοί. Γιατὶ ὡς τώρα μετὰ τὴν διαγώνη των, δια- γώνη τελείαν σ' ἡσυχίαν, κατόρθωσαν νὰ ἐκτίλκουν ὅλα ἐπέτυχαν, διότι σήμερον τοὺς πανμύει ὀλοκληροῦς ὁ ἀθλοπαικῆς καὶ ὁ φιλά- θλος ἑλληνικὸς κόσμος.

Γι' αὐτὸ ἐπὶ πολλὴ ἀνάμνησις θὰ εἶνε αἱ ἡμέ- ραι τῶν ὀσων τοῦ ποδοσφαίρου μας. Ἐνε σὺν- κρατημένοι, πιστοὶ εἰς τὸ καθῆκον τὸν ἀθλη- τὰ. Ὁ Πειραιεύς ἔχει ὑποχρέωσιν γὰρ τοὺς τιμὰ καὶ νὰ τοὺς ἐνίσχῃ εἰς κάθε τὸν προο- δὸν, ἀρὰ δὲν γίνεται παρὰ διὰ τὴν ἐξο- δὸν των, τὴν προόδον τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, τοῦ Πειραιεύς ποδοσφαίρου καὶ γενικώτερον το

Αρχισυντάκτης : Παν. Παπαδούκας

Κουρ Κουρ : Τάχην Μαυροκέφαλον. Θά δη μουσειεύων. Γὰ τὰ ἄλλα ἀργότερα.—Εὐάγγ. Βελίδην. Δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητεύσῃς, διότι μὲ τὴν ἀπογοήτευσιν δὲν θὰ κατορθώσῃς τίποτε. Ὅσο γὰρ τὴν ἐπιείκειαν, τί θέλεις νὰ κάνοιμε ; Ὅσο καὶ ἂν εἴμεθα ἐπιεικεῖς, δὲν μπορούμε νὰ δημοσιεύσωμε κομμάτια τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν λάθη, διότι ἔτσι εὐχαριστοῦμεν μὲν ἕνα ἀναγνώστην, ἀλλὰ δυσχεραίνουμε τοὺς ἄλλους. Τὰ καινούργια σὰς εἶνε καλύτερα ἀπὸ τὰ πρῶτα, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔχουν μετρίκα λάθη. Ὅταν θὰ μελετήσῃς ποιήματα, τότε θὰ μπορεῖς ν' ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ μόνος σὰς τὰ λάθη. Μὴ βιάζεσθαι λοιπόν.—Ἀνδρέαν Ἀνθίμου. Δυστυχῶς ὄχι ἀπολύτως καλὰ. Ποῦ εἶδατε σεῖς νὰ φεγγολοιοῦν τὰ καὶ παρῖσια ;—Δ. Ταταρίκον. Χωλαίνει σὸ μέτρο. Τὶ κάνουν οἱ ἄλλοι, δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἄν θέλετε, διορθώστε τὸ «Συναπάντημα» καὶ ξαναστεύτε το.—Κ. Τομπούλου. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολὺ κοινὴ καὶ πολὺ τραγικὴ. Ἐπὶ πλέον δὲν εἶνε κοινολογούμενον.—Σ. Παπαγιάννην. Δυστυχῶς ὄχι δημοσιεύσιμον. Ἀνταποκρίσεις στέλνεται.—Ε. Τσιλίδου. Γράφετε ἀκριτὰ καλὰ. Ἀλλὰ αὐτὸ πὺν μᾶς στεύλατε εἶνε πολὺ μεγάλο.—Ι. Κατσούραν. Ποῦ τετριμμένον καὶ μὲ μεγάλῃ πολυλογία.—Θ. Ἀναστόπουλον. Τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» εἶνε ἀτυχές. Ἴδου οἱ τελευταῖοι στίχοι γὰρ νὰ ἴδῃτε καὶ μόνος σὰς.

Χριστὸς Ἀνέστη ! μὲ τ' αὐτὰ
τὰ κόκκινα τοιγχερίζουν,
Χριστὸς Ἀνέστη, φέλνουνε,
τ' ἀρνὰ τὸν ποὺ σουβλίζουν.
Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν !
αἰὼνιὰ θὰ μένῃ !
καὶ τὸ μεγάλο καύχημα,
τὸν ἡ χριστιανισμὸς !

Σάββαν Βραχνόν. Δυστυχῶς, οὔτε αὐτὸ καλόν.—Μαλδίναν Κορνέλλι. Ἐάν ἐπιμεληθῇτε περισσότερο, θὰ γράφατε καλὰ, γιὰτὶ δὲν σὰς λείπει τὸ αἶσθημα. Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι ἡ προσωπικὴς περιπέτειος — ἂν περὶ αὐτῶν πρόκειται — εἶνε πάντοτε τὰ καλύτερα θέματα γὰρ ἕνα λογοτεχνικὸ ἔργο.—Τ.Τ.Τ. ἐνταῦθα Δυστυχῶς ὄχι καλόν. Τὰ ἄλλα στεύλατε.—Γ. Ἀναστόπουλον. Ἀποφεύγετε τὸ στρεφνὸν αὐτὸ ἔντρο. Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γράφεται σὲ ἀπλὴ γλῶσσα.—Ἑλλήν Φρά - Ντιάβολο. Τὸ διήγημα ὄχι καλόν. Τὸ ἄλλο πεζὸ δὲν εἶνε ὄργανο, ἀλλὰ θέλει ἀκόμη δούλεμα. Μὴ βιάζεσθαι νὰ γράφατε.—Χρ. Ὁρσάνον. Ὅχι καλὰ. Ὁρίστε τὸ πρῶτο τετράστιχο ἀπὸ τὸ «Μαθητοὶ».

Ῥαῖο μαθητράκι, γὰρ ἕνα σου φίλα,
τὸ τί δὲν θάβῃς,
τὶ ἂν τὸν ἐρωτᾷ σου κ' ἀπὸ τὴν ἐμορφίαν σου
μὴδ' ἀτόμεινα....

Πανεμὲν Πυρρίν. Δὲν εἶνε δημοσιεύσιμον.—Δ. Πιστάκον. Δὲν ἔχοιμε τίποτε μαζί σας, ἀλλὰ αὐτὰ πὺν μᾶς στένεται δὲν εἶνε καλὰ. Τὸ λάθος λοιπὸν εἶνε σὲ σὰς.—Κ. Θύμην.—Ἀν καὶ παραστήκατε κάμποσες μέρες, ὅπως μᾶς γράφετε ἐν τούτοις τὰ τοῖματά σας δὲν τὸ δείχνουν. Διαβάστε, γιὰτὶ δὲν σὰς λείπει το τελέντο.—Σ. Ἀναστασιάδην. Ἐχετε καλὸν στίχον, ἀλλὰ ἡ «Νεράιδα» εἶνε κακογραμμμένη. Σὰς σπιντοῦμε νὰ διαβάσετε πρῶτα, πρὶν ἀρχίσετε νὰ γράφατε.—Ε. Τσιλίδου. Ἡ «Ἐξομολόγησις» εἶνε πολὺ κοινὴ καὶ χωρὶς μεγάλο ἐνδιαφέρον.—Σ. Εὐαγγέλιον. Εὐχαριστοῦμε γὰρ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ πεζὸ κομμάτι σας δυστυχῶς ὄχι ἀπολύτως καλόν. Ἀνταποκρίσεις γράφετε σχετικῶς μὲ τὴν κοινωνικὴ καὶ κοσμικὴ ζωὴ τῆς πόλεως σας.—Ἐξόριστον Κ. Ε.

Ἐάν δὲν σὰς ἀπαντήσαμε, ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἴληθην. Ξαναστεύτε το λοιπόν.

Κ. κ. Ν. Καρράν Καλάμας. Ἴσως νὰ ἔγινε λάθος. Εἰς τὸ προσεχὲς λαχεῖον θὰ σὰς δώσωμεν δύο λαχνούς.—Τζέμ Ζότο Περιμέτ. Δὲν ἐδημοσιεύθη κατὰ λάθος. Πάντως εἰς τὸ ἄλλο λαχεῖον.

Χρ. Μπουρμάν. Συνδρομὴν ἐξάμηνος εἶνε δρχ. 75.—Β. Κατέρην. Γὰ νὰ μὴ δημοσιεύθῃ σημαίνει ὅτι δὲν ἐνεκρίθησαν.—Ζοζέφ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ἡ «Νέα Σκηπὴ»

ΔΕΥΚΩΣΙΑ (Κύτριν).—Ὁ Ἑλληναὶς θεῖος «Νέα Σκηπὴ», πὺν ἐκτὸς τῶν ἄλλων περιλαμβάνει καὶ τοὺς γνωστοτάτους Ἑλληνας ἠθοποιούς Φύστ, Μυρά, Ροζάν, Λοῖν κλπ. ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς τέρπει μὲ τὰ θαυμάσια ἔργα ποὺ παρουσιάζει. Τὰ ἔργα πρὶν ἐπαχθῇσαν ὡς τώρα, «Σιμόν», «Μαργος», «Σονάτα τοῦ Κρόιτσερ» τοῦ Τολστόϊ καὶ δύο ξεχωριστικῶς κομωδίες ἐδίκαισαν τὴν φήμην τοῦ θεάου καὶ ἐπρωκάλεσαν ἀκράτητα τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν.

Ποδωφαιρικά.

Ἐξακολουθεῖ ἀ συναντήσεις διὰ τὸ πρῶτο ἀθλήμα τοῦ Ἑλλήνος προξένου. Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἔγινε ἀγὼν μεταξὺ τῶν ἱσχυρῶν ομάδων Ἀπολὸ καὶ Ἀγγλικῆς Σχολῆς, ὅπως ἔληξε μὲ νίκην τῆς πρῶτης, ἥτις ἐπέτυχε παρὰ τὰς προσδοκίας τῶν φίλων τῆς δευτέρας, πέντε γκολ ἔναντι μηδενὸς τῆς ἀντιπάλου τῆς. Αἱ τέσσαρες ομάδες ποὺ θὰ διεκδικήσουν εἰς τοὺς τελικοὺς ἀγῶνας τὸ κατελθόν εἶνε ἡ ὁμάς τοῦ Παγκρατίου Γυμνασίου, ἡ ὁμάς Ἀπολὸ, ἡ Ἀρμενικὴ ὁμάς «Καϊζάρ» καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Σχολή.

Π. Χ.

Τὸ τσάϊ τῆς Χ.Ε.Ν.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 17 Μαρτίου (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Ὅλος ἑξαρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσε τὸ δὸθεν τοῦ μετὰ χοροῦ τοῦ Σπ τοῦ τοῦ Κοριτοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Νεανίδων εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας τοῦ «Μεντιτεράνεον». Ἡ ὡς ἄνω ὁμάς ἐξευχετο διὰ παντὸς μέσου τὰ ἐργαζόμενα κορίτσια διοργανώσασαι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χορευτικὰς συγκεντρώσεις. Εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐπιτυχὴν συγκέντρωσιν διεκρίνανται τὰς ἐξῆς κυρίας, δεσποινίδας καὶ κυρίας : Κυρία Παυλίδου, Ποταμιολοῦ, Σεκεριδίου, Διαμαντοπούλου, Δεσποινίδας Νίχην Παυλίδου, Μὲς Θεσσαλονίκην 1931, Σεφερτζή, Τσαβλοπούλου, Ε. Νά κ. κ. Κοιτζίδου, Γαϊτανόπουλου, Αἰμ. Πατακώστα, Λιθεριδίου, Λεοντῆ, Α. Γεροθανάσιου, Λεοντῆ, Μ. Ναῖδου, Μ. Στερεοῦ, Ν. Τσαγκάρη, Ν. Ἀθανασιάδου, Κ. Στερεοῦ, Ν. Ἀδαμιά, Αἰμ. Πατακῆ, ἀδ. Γαῖκα, ἀδ. Σιμακῆ, Καλλιγιάστου, Π. Σεκεριδίου, Π. Ζαχαριδίου, Ἐλαφροῦ, ἀδ. Κατετανίδου, ἀδ. Γιαννίκα, ἀδ. Στανιτοπούλου, Τροϊανῶ, Κακοκλίδου, Μάνου, Μπέτση, Τοπαλίδου, Αἰμ. Νάου, Ἰδῆ, ἀδ. Ταστακοπούλου, Πλουταρίδου, Βλαχοδήμου, Τσακάλη, Κ. Κοκκίνου, Μπουρνέλη, Φωκιά, Μαντοπούλου Φέκα καὶ

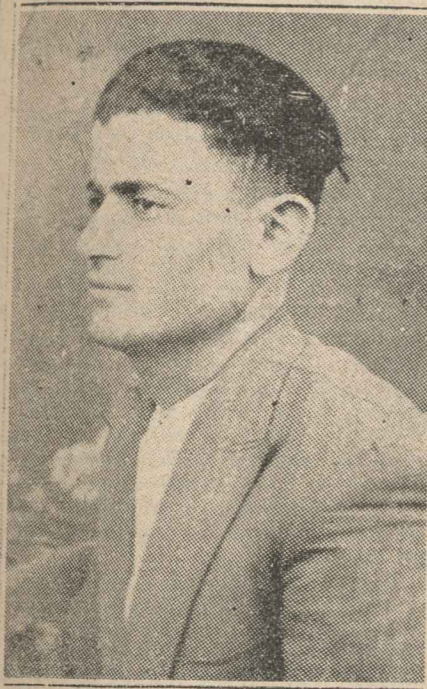
Κυριακοῦ Κύτριν. Τὸ σχεδὸν σὰς εἶνε καλόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ στεύλατε ὅλας τὰς λύσεις μὲ εἰς τὸ τέλος.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

Ἐλήφθησαν ἀνέκδοτα τῶ κ.κ. Ν. Θεοδωρή, Χ. Γ. Ἀγγελίδου, Σ. Ἀναστασίου, Π. Φιλίππου, Δ. Βασιλείου, Π. Καρατζά, Α. Καραγιάννη, Σ. Εὐαγγέλου, Χρ. Σιδεράτου, Χ. Μπουρμάν, Χρ. Σπηλιώτη, ΚΙΛ, Ν. Μαλδίνου, Α. Αμναιτζιάδου, Θ. Ἀναστοπούλου, Σ. Φαίδωνος, Ν. Τζιγγεωροῦ, Ἐμμ. Κ. Τσι, Π. Γαλάτη, Χρ. Ὁρσάνου, Δ. Κοσταράκη, Π. Δερμιάνη, Ι. Παπακωνσταντοῦ, Α. Γεωργιάδου, Μαρτίνου Μητρολέξη, Χρ. Μπαρμπάτσου, Α. Παπατῆ, Στ. Στέλλου, Ζ. Ζαχαρία, Βασ. Ἀγίου, κ. κ. Ἀλκ. Ὀλμπιάνου, τῶν Νάδων Νικον καὶ Ἀλεξ. Ροῦντου καὶ δὲ δημοσιεύθῃσαν ἐάν κριθοῦν κατὰλληλα.

ΟΙ ΤΥΧΗΡΟΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΒΑΣΙΛ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

Ἐγέσσον 62, Ν. Κοκκινιά, Πειραιεύς
Α' λαχνὸς ἀριθ. 4134, δρχ. 5000

Μιχ. Δ. Μιχαηλίδης

Ἡ ἐρετὴ τοῦ πρασίνου.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ, Μάρτιος (τοῦ ἀνατοκροῦ μας).—Τὴν 14ην Μαρτίου ἐωρτάσθη τὴν πρωτοβουλία τῆς Φιλοδασικῆς Ἐνώσεως μετὰ τῆς σῆς μεγαλοπρεπειᾶς ἡ ἐρετὴ τοῦ Πρασίνου, εἰς τὸν λόγον «Κίκα». Ἀπὸ τὴν 10ην ὥραν εἶχον συγκεντρωθῇ εἰς τὴν πλατείαν τῶν Στρατῶν ὅλοι οἱ μαθητὰ τῶν σχολείων τῆς πόλεως μᾶς μετὰ τῶν κ.κ. καθηγητῶν καὶ διδασκάλων. Τὴν 11 1/2 προπορευομένης τῆς μουσικῆς τοῦ Ὁργανοτροφείου ἐγένετο ἡ ἐκκίνησις, τῶν μαθητῶν κρατούντων ἀνὰ ἕν δὲν δρόμους πρὸς φύτανιν, διὰ τὸν τόπον τῆς ἐρετῆς. Τὴν 11ην ὥραν εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναδασώσεως ἔφθασαν οἱ δὲ μαθητὰς Ἰωαννίνων κ. κ. Δημ. Βλαχλίδου, ὁ πρόεδρος τῆς Φιλοδασικῆς Ἐνώσεως μετὰ τοῦ συμβουλίου, ὁ ἐφοράρχης κ. Μελάς, ὁ Συν/χης πυρ/κῶ κ. Κουστάλλης, ὁ ἀνώτατος διοικητὴς Χωρ/κῆς κ. Σκουλιούδης, ὁ ἐκπαιδευτὴς Μέσης Ἐκπαίδευσως κ. Κατσαρός καὶ πολλὴ πλῆθος κόσμου. Μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἡ τέλεσις τοῦ ἀγῶνος μετ' ὃ ὁ πρόεδρος τῆς Φιλοδασικῆς Ἐνώσεως ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς τελετῆς. Μετὰ τὰς ἐκφώνσεις τῶν δεινυλίων ἀπὸ τῶν μαθητῶν καὶ τὴν 12ην ὥραν ἔληξε ἡ ὥρα αὕτη ἐρετὴ τοῦ Πρασίνου.

Σπύρος Εὐαγγέλου

ΑΛΕΞ. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ

Ἀγ. Ἀνδρέου 146, Πάτρα
3ος ἀριθ. 3763, δρχ. 3.000

ΑΘΑΝ. ΗΛ. ΓΙΑΝΝΙΚΑΚΗΣ
μαθητὴς Β' Γυμνασίου, Πάτρα
Β' λαχνὸς, ἀριθ. 3702, δρχ. 4.000

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ Ν. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

τηλεγραφικῆς Ἰωάννινα
ἀριθ. 4978, δρχ. 500

ΕΥΔΟΚΙΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΟΥ

Μ. Ἀλεξάνδρου 95, Δράμα
ἀρ. 9073, δρχ. 500

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΦΡΑΓΚΟΣ

διδασκαλίστης, Φλώρινα
ἀριθ. 4766, δρχ. 500

ΘΩΜΑΣ ΚΡΕΤΣΟΛΗΣ

Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 3, Λαγκαδά
ἀρ. 6842, δρχ. 500

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Ἐλάδουεν καὶ τὴν τὴν λύσιν τῆς κυρίας Ἀνθῆς Γερασμίδου.

Μὰς ἀπέστειλαν 7 λύσεις οἱ κ.κ. Ι. Κολι-
δάκης, Μ. Φωστέρης, Π. Γαῦνης, Ι. Στρα-
τῆς, Π. Λαδάτος, Δέσποινα Χρυσὸ καὶ Α. Φωκᾶς.

Ἐξ λύσεις μὰς ἀπέστειλαν οἱ κ.κ. Κατίνα Σαραντινοῦ, Μαρία Καλογεράκη, Η. Ἀγγε-
λῆς, Κ. Δημητριάδης, Νίτσα Σκόλη, Δέσποι-
να Χαρίδου, Μ. Μόνος, Θ. Ἀξελός, Α. Θεο-
δοσίδης, Πόπη Γουλι, Δαμασκία Βαρθέλη, Ν.
Δημητρίου, Α. Παπαδόπουλος, Τ. Κασσιόλη,
Δέσποινα Κοντελέ, Κ. Δημητριάδης, Ι. Κον-
τογιώργης, Ν. Δρακόπουλος, Α. Καλλιωνίδης,
Ἑλλη Κανταρτζόγλου, Α. Βερεβουλάτου, Ι.
Ταυιάς, Θ. Ἀπαξίδης, Δέσποινα Δελιγεωρ-
γῆ, Χριστίνα Τσουκαλά, Α. Σάμος, Α. Σκοῦ-
ρας, Γ. Τσιγγός, Χ. Παπαγεωργίου, Α. Καλ-
λιωνίδης, Β. Καραγιάννης, Στ. Γιατίλη, Α.
Λάμπρου, Πηγή Κοητιλίδου, Τ. Μαλισσώρης,
Φωφὸ Γαζίνου, Γ. Τραϊανίδης, Γ. Ἰωαννί-
δης, Α. Ἀποστολίδης, Θ. Ἀδαμαντίδης, Γ.
Σαριδάκης, Αικατ. Παπαρῆ, Α. Ξανθοπού-
λος, Φ. Καλιάντας, Ι. Παπαδάκης, Π. Ἀ-
κριτίδης, Κατίνα Παντίρη, Ε. Μόρας, Χ.Χοι-
στοσορίδης, Κοῦλα Ζαφειριάδου, Κατίνα Ἀ-
λεξιάκη, Ε. Ἀνδρέου, Οδρ. Ραβδινιώτη, Γ. Σπ.
Καλλιάνου, Α. Κωκιάς, Α. Καλτσουγιάννης,
Φ. Καλιάντας, Ν. Μανόρας, Εὐαγγελίστα
Κοντοῦ, Γεωργία Χατζημάκου, Γ. Καζάκος,
Ι. Χατζηασπιδίου, Α. Κατριβάνος, Ι. Γρη-
γοριάδης, Ἰορδ. Στεφανίδης, Σ. Διόλιος, Μα-
ρία Βενετανοπούλου, Κ. Παπαδάκης, Κ.
Σταυρίδης, Στ. Δούμας, Ν. Δημαλίδης, Β.
Νικολάου, Χ. Λεμπέσης, Σ. Μανώλης,
Κοῦλα Καρόζη, Θ. Παναγιωτίδης, Δ. Μπαρ-
μπάκος, Ν. Μαρινάκης, Α. Ροῦσσος, Π. Αλ-
λοσίδης, Ε. Παπαδάκης, Π. Ρότας, Μασί-
να Καστελάνου, Σ. Παναγιωτοπούλου, Εὐγε-
νία Φασουλάρη, Θ. Καβιλιούδης, Γ. Καλοῖ-
νης, Β. Ἀσένου, Ν. Καραγιαννίδης, Σ.
Μαστρογεωργίου, Α. Χατζημάκου, Κι-
κὴ Παναγιώτου, Α. Νεομυτῆς, Ε. Κοι-
ταννίδης, Κ. Δαριώτης, Μιλίτσα Ἀντωνο-
πούλου, Ὀνὴ Σαραντινῶν, Δ. Κοσμάκης, Β.
Σπαντιόρος.

Πέντε λύσεις μὰς ἔστειλαν οἱ κ.κ. Κίμων
Αιμιλιωτῆς, Μαρία Προβελάκη, Ἑλ. Δη-
μασοπούλου, Κ. Κλίνος, Α. Καραφύλλης, Δ.
Κωλέτσος, Ἀντιγόνη Αὐλωνίτου, Α. Λάσκα-
ρης, Φίλιππος Τσομπατζής, Β. Βεζύσης, Β.
Σταυρίδης, Χ. Ναννίδης, Κ. Πατσουρός,
Θ. Κουτῆς, Α. Στανάκης, Ε. Ἀπέργη,
Ρ. Τσιμπούκης, Καίτη Πικροπούλου, Ν. Σταν-
οπούλου, Χ. Μανωλάκης, Γαβὴ Τρακάς, Γ.
Σκευφίλης, Α. Πήττας, Νίνα Φιλίππου,
Μυρτὴ Ἀντωνιάδου, Τ. Νικολάου, Ο. Χαζά-
κης, Α. Ζάκας, Β. Κουτσούκος, Δ. Βαρά-
νης, Κ. Οικονόμου, Ειρήνη Σταθοπούλου, Χ.
Λαγανάς, Πόπη Γουλι, Βαθ. Παπαγεωργίου-
πούλου, Π. Πετρίδης, Α. Τσατσούλης, Γ.Γε-
ωργιάδης, Χ. Κυριακίδου, Ε. Ἀλβανός, Χ.
Τριχῆ, Δ. Θεοφιλόπουλος, Α. Λαδούκος, Κ.
Χιοτῆς, Καίτη Κονοπισατοῦ, Η. Κινη-
γούτσος, Δ. Πόρναλης, Εὐτέρπη Σκόρδου,
Τζέννη Ντούμποβιτς, Ἑλένη Κουντουροπούλου,
Βούλα Ψωμαζή Πειραιεύς, Δέλα Ρηγοπού-
λου Ἀθήνα, Ν. Ροῦσσος Ἀθήνα, Γιάννης
Μελᾶς Ν. Φιλαδέλφεια, Ἀργυρὸ Κουντούρη
Σόρος, Γ. Πετρίδης Θεοδύκη, Ἰσαῖα Μαν-
τρελὶ Πειραιεύς, Κ. Παπαγεωργιάδης
Ἀθήνα, Μ. Ρόζας Πάτρας, Δ. Λαμπρινάκης
Γάθει, Θ. Παπουτσάκης Θεοδύκη, Γ.
Πατριδῆς Κόρινθος, Σταν. Βαβλῆς Ν.Κοκ-
κινά Πειραιεύς, Μ. Ἀλεξιάδης Ἀθήνα, Γ.
Τσιγγός Θεοδύκη, Μ. Παπαϊωάννη Πά-
τρας, Κ. Παπᾶς Αἰθιῶς, Γ. Ἰωαννίδης Βό-
λος, Ι. Παπασταματόπουλος Πειραιεύς, Ν.
Δημαράκος Κέρκυρα, Σ. Παπατέρου Ἀμα-
λιάς, Γ. Γεωργιάδης Ἀθήνα, Σ. Πουλάκη
κῆς Πάτρας, Μ. Πασινοπούλου Ἡράκλειον, Γ.
Ἀλεξοπούλου Μυτιλήνη, Νίτσα Παπαστο-
πού Πειραιεύς, Δέλα Γιαννουλάκη Κηφισιά,
Π. Χατζόπουλος, Α. Τσιούκας, Ι. Καρασβ-
ερίδης, Δέσποινα Πρωσιδίου, Π. Ἀκριτίδης,

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ

Ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου, ἤρχισεν νέα
σειρὰ αἰνιγμάτων, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνη
10 αἰνίγματα. Τὰς λύσεις δέον οἱ ἀναγνώ-
σαι μὰς ν' ἀποστέλλουν εἰς τὸ τέλος τῆς
μ α ξ Ὑ, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Θὰ
διανεμηθῶν δὲ τὰ ἐξῆς δῶρα :

Εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ λύσῃ ἐπιτυχῶς
καὶ τὰ 10 — ἢ τὰ περισσότερα—αἰνίγματα
ἓνα γρομφοφώνων ἀξίας 2.500 δρ.

Κατὰ σειρὰν δὲ εἰς τοὺς ἄλλους:

1 ὥρολόγιον ἀξίας 1000 δρ.

2 φωτογραφικὰ μηχανά.

1 νεοσαῖρ μανικιὸν ἀξίας 700 δρ.

5 στυλογράφοι συνολικῆς ἀξίας 1000 δρ.

1 ἀνθοδοχεῖον ἀξίας 500 δρ.

5 πλάκες γραμμοφώνων ἀξίας 500 δρ.

Καὶ 10 συνδρομαὶ ἐξάμηναι, ἐὰν οἱ λύται
εἴναι τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἢ τριμηνιοί, ἐὰν εἴναι
τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Πρῶτος ἐπιτυχὼν, θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ
λύσῃ ὅλα τὰ αἰνίγματα.

Ἐν ἡ περιπτώσει ὑπάρχουν περισσότεροι
τοῦ ἐνὸς λύται, τότε θὰ γίνῃ κλήρωσις εἰς
τὰ γραφεῖα μὰς, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κληθῶν
νὰ παραστῶν ὅσοι τὸν ἀναγνώστην μὰς ἐ-
πιθυμοῦν. Ἐὰν δὲν λυθῶν ὅλα τὰ αἰνίγματα,
πρῶτος θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ λύσῃ τὰ περισ-
σότερα καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς :

Εἰκὼν δι

Ὁ Γιάννης καὶ ὁ Παῦλος, ἔστειλαν 30
κομμάτια ρούχα εἰς τὸ πλυντήριον. Ἀυτὰ ἀ-
πετελοῦντο ἀπὸ ὑποκάμισα καὶ φανέλλες μόνον.
Ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ εἰς τὸν καταστημα-
τάρχην, ὅτι τὰ δικά του ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰ
μισὰ ὑποκάμισα καὶ τὸ ἐν τρίτον τὸν φανελ-
λῶν. Ἐπομένως θὰ πληρώσῃ 27 δρ. διὰ τὸ
μερίδιόν του. Δεδομένου ὅτι 4 ὑποκάμισα
κοστίζουν πλυσιτικά ὅσον καὶ 5 φανέλλες,
μπορεῖται νὰ μὰς πῇτε πόσον πρέπει νὰ πλη-
ρώσῃ ὁ Γιάννης διὰ τὸ μερίδιόν του;

Μένειο Πίγγας, Κοῦλα Ζαφειριάδου, Γ.Τα-
πᾶς, Κ. Σαμάρας, Νίνα Κορηλιάκη, Ι. Ρα-
κιντζῆς, Α. Παπαγεωργίου, Η. Μαργίνας, Γ.
Μιμήκος, Δ. Βουλγαρίδης, Ε. Ἡγομενιάδης,
Α. Μπαρτζόγλου, Α. Σέκκερης, Χρ. Μιχαη-
λίδης.

Λόγω τοῦ ὅτι εἰς τὰ γραφεῖα μὰς καταρ-
θάνουν καὶ ἄλλα καθυστερημένα λύσεις, ἀναβάλ-
λουμε τὴν κλήρωσιν τοῦ διαγωνισμοῦ. Τὰ δὲ
ματὰ τῶν ὑπολοίπων λύτῶν ὡς καὶ τὴν ἡμέραν
τῆς κλήρωσεως τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν αἰνιγ-
μάτων θὰ ἀναγγελλομένη εἰς τὸ προσεχές.

ΔΙΑ ΤΩΝ ΖΥΘΩΝ

Αἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν τὸ ἐξῆς
ἄρθρον.

ΙΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ
ΕΝ ΠΟΤΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡ-
ΓΕΤΙΚΩΝ, Ο ΖΥΘΟΣ

Ἐκ τῆς κριτικῆς γίνεται ὁ ζυθος καὶ
ἐκ τῆς κριτικῆς μετὰ λυσιζων καὶ ἀπὸ
ζύμων, ἀλλὰ ἀποσπῶνται ἐκ τῆς κρι-
τικῆς. Ἐὰν οὖν ὁ ζυθος δροσερός καὶ
ἀφρώδης εἶναι ἓνα ποτὼν ζωντανὸν καὶ
πλούσιον εἰς βιταμίνες, τοῦτο διότι εἶ-
ναι μία ἀληθὴς τροφὴ φυσικῆς προε-
λεύσεως. Ἰδοὺ ἐν γερμανῶν, τὸ ὅποιον
δὲν λαμβάνεται ἀρκετὰ ἐπ' ὀφρῶν. Οἱ
Κέλται ἦσαν περισσότερο διατροφῆς,
ἀνόμενοι τὸν ζυθὸν ΚΟΡΜΑ, πρᾶγμα
τὸ ὅποιον σημαίνει ρευτιτὶς ἄλκυον. Τὸ
ἄλκυον ἦτο δι' αὐτοὺς τὸ καλλίτερον
ἐξ ὅσων ἵσταρχον εἰς τὸν κόσμον. Τὸ
ρευτιτὶς ἄλκυον ἦτο περισσότερο ἀ-
φομοιωσάμενον.

Πρέπει πάντως νὰ ἔχουμεν αὐτὴν τὴν
ιδεάν περὶ τοῦ ζυθοῦ. Πρόκειται περὶ
τῆς ὑγείας μὰς. Εἰς ἐσχάτην, κατὰ τὴν
ὁποίαν ἡ διατροφή μὰς εἶναι συχνὰ ἐ-
λαττωματικὴ, πρέπει νὰ ἐπιμενομένη ἐπὶ
τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως τοῦ ποτοῦ
αὐτοῦ, τοῦ ἐπιπτώσεως φυσικοῦ, τὸ ὅ-
ποιον εἶναι ὁ ζυθος. Ὁ ζυθος δὲν φέ-
ρει μόνον βιταμίνες εἰς τὸ ἀναγκαζο-
νόμενον αἷμα. Εἶναι οὕτως εἰπεῖν, ὁ
φορεὺς πολλῶν θρεπτικῶν ἀλλαντῶν
ὁποῖον ἡ ἔλευσις δύναται νὰ προσκό-
σῃ διαταραχὰς τοῦ οργανισμοῦ καὶ νό-
σους.

Πολλοὶ νόσοι, ἐκ τῶν σοβαρωτέρων,
δραμεῖνται πρᾶγματι εἰς τὴν ἀνεπαρ-
κείαν τῆς νεωτέρας διατροφῆς μὰς, ἐκ
τῆς ὁποίας λείπουν τὰ ἅλλα αὐτὰ καὶ
ἥτις, ἐξαντλοῦσα τὸν οργανισμόν μὰς,
τὸν προδιαθέτει εἰς νόσους.

Ὁ ἱατρὸς Ἰωάν. Νούμιον ἐγραφε
ἐσχάτως διὰ ἑνὶ περισσώτερον παθ-
νόν ὅτι ὁ καρκίνος δὲν ἀρκεῖται εἰς ἡ-
παρδία, ἀλλὰ εἰς προπαρασκευασμένον
ἔδαφος καὶ εἰς ἐξωτερικὴν αἰτίαν, πα-
ράγονσαν χρόνιον ἐρεθισμόν. Ἐπομέ-
νως πρέπει νὰ ἐπαγομένῃμεν διὰ νὰ
ἀντισταθμεύσῃ εἰς τὰς νόσους, αἱ ὁποῖαι
κατατρέφουν τὴν ἀνθρώπινην.

Τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ μὴ ἀφήσωμεν
τὸν οργανισμόν μὰς νὰ ἐκασθενίσῃ.
Παρατηρήσατε διερχόμενοι τὰς πό-
λεις τῆς Βορείου καὶ Ἀνατολικῆς Γαλ-
λίας τὴν δύναμιν τῶν κατασκευαστῶν
τοῦ ζυθοῦ καὶ τὴν καταφανὴ ὑγείαν τῶν
ἐννοσίων; Καλὸς, ὅπως ὁ καλὸς ἄρ-
τος, ὁ ζυθος, ἀληθὴς ρευτιτὴ τροφὴ.
Εἶναι τὸ πλέον εὐεργετικὸν ποτὼν.

ΠΕΤΡΟΣ ΟΡΙΝΥ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ, ὑπηρετήσας ἐπὶ μακρὸν ὡς
ὀργανωτὴς καὶ διευθυντὴς φιλαρμονικῶν ἐ-
παρχιακῶν πόλεων, γνώστης τῶν πνευστῶν
καὶ ἐγχόρδων ὀργάνων, καθηγητὴς τοῦ βιο-
λίου καὶ τῆς ἀρμονίας, ζητεῖ θέσιν εἰς ἐπαρ-
χιακὴν Φιλαρμονικὴν. Γράψατε: «Ἀρχιμου-
σικὸν» Γραφεῖα «Τικ-Τακ».

Ο ΟΙΚΟΣ ΣΩΤΗΡΗ

Ὁ γνωστὸς ἀθηναϊκὸς οἶκος καλλονῆς Σω-
τήρη, γνωστοποιεῖ εἰς τὴν ἀξιοτίμον πολυ-
πληθὴ πελατεῖαν του, ὅτι προκειμένου κατ'
αὐτὰς νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀμερικῆς
τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον, μετέφερε προσωρι-
νῶς τὸ κομψὸ του ἀτελιεῖ εἰς τὴν πρῶτην δι-
ευστήσιν του, ὁδὸς Βουλγαρουστίου 18.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ
ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ 500 ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ
ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100.000

Ἀπὸ τοῦ ἐννάτου φύλλου ἤρχισεν ὁ
νέος μεγάλος διαγωνισμὸς τοῦ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»
διανομῆς δώρων εἰς τοὺς ἀναγνώστας 100.000
δραχμῶν. Τὸ σχετικὸ κουπόνι συμμετοχῆς
εἰς τὸν ἐν λόγω διαγωνισμόν δημοσιεύεται
πάντοτε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἐσωτερι-
κοῦ μέρους τοῦ ὁποιοῦ ἐξωφύλλου εἰς τρέ-
πον ὥστε νὰ δύναται ν' ἀποκόπτεται χωρὶς
νὰ καταστρέφεται τὸ φύλλον.

Τὸ κουπόνι θὰ δημοσιεύεται ἀπὸ τοῦ
9ου μέχρι τοῦ 39ου ἀριθμοῦ 39ου φύλλου
συμπεριλαμβανομένου. Οἱ ἀναγνώσται δηλα-
δὴ, οἱ ὁποῖοι θὰ μετᾶσχουν εἰς τὸν διαγωνι-
σμόν θὰ πρέπει νὰ συγκεντρώσουν ἐν ὅλῳ 31
κουπόνια, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποστέλλουν ΟΛΑ
ΜΑΖΥ εἰς τὰ γραφεῖα μὰς, μετὰ τὴν λήξιν
τοῦ διαγωνισμοῦ, ἥτοι μετὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ
ἀποκοπὴν καὶ τοῦ κουπονίου τοῦ 39ου ἀριθ-
μοῦ φύλλου μὰς.

Τὰ τυχὸν ἐλλείποντα κουπόνια δύνανται οἱ
ἀναγνώσται μὰς νὰ συμπληρώσουν διὰ κου-
πονίων τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας.

Εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν Ἀθηνῶν καὶ
Πειραιῶς, οἱ ὁποῖοι θὰ προσέρχονται αὐτο-
προσάπως εἰτε δι' ἀντιπροσώπων των θὰ ἀλ-
λάσσονται τὰ κουπόνια δι' ἐνὸς λαχοῦ φέ-
ροντος αὐτοὺς ἀριθμὸν κατὰ σειρὰν.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐ-
ξωτερικοῦ, ἀφοῦ συλλέξουν ὅλα τὰ κουπόνια,
θὰ τὰ ἀποστέλλουν εἰς τὰ γραφεῖα μὰς ἐντὸς
συστημένης ἐπιστολῆς μετὰ τὸ ὀνοματεπώνυμόν
των καὶ τὴν πλήρη διεύθυνσιν των καθαρα-
γραμμένῃν ὁ δὲ ἀριθμὸς τοῦ λαχοῦ ἐντὸς ἐ-
κάστου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ «ΤΙΚ-ΤΑΚ».

Θὰ κερδίσουν ἐν συνόλῳ 500 ἀναγνώσται
τὰ ἐξῆς εἶδη :

Ὁ 1ος ἀριθμὸς ἓνα ραδιόφωνον μετ' ὅλων
τῶν συσκευῶν του κλπ. χρεωδῶν πρὸς ἐγ-
κατάστασιν ἀξίας δρχ. 10.000.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς μίαν τουαλέτταν γυναικεί-
αν, παριζιάνικον μοντέλλο, ἀξίας δρχ. 8.000

Ὁ 3ος ἀριθμὸς μίαν τουαλέτταν θραυνην
τοῦ οἴκου Ι. Εὐαγγελίδου ἀξίας δρχ. 5.000

Ὁ 4ος ἀριθμὸς ἓνα ἀπογευματινὸν φρόρεμα
τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἀξίας δρχ. 4.000.

Ὁ 5ος, 6ος καὶ 7ος ἀριθμὸς ἀνὰ ἓν κο-
στοῦμι ἀνδρῶν ῥαμένον, ἀξίας ἑκαστον 2.500
δραχμῶν, ἥτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.

Ὁ 8ος καὶ 9ος ἀνὰ ἓν γραμμοφώνων ἀξί-
ας ἑκαστον 1.300 δραχμῶν ἥτοι δρχ. 2.600
Ὁ 10ος μέχρι τοῦ 15ου ἀνὰ ἓν ὥρολόγιον
ἀξίας ἑκαστον 1.000 δραχμῶν ἐκ τοῦ ἀδομα-
νωταλίου Βουράκη καὶ Μόσχου ἥτοι δρχ.
5.000.

Ὁ 15ος μέχρι τοῦ 30ου ἀνὰ ἓν κόσμημα
ἐκ τοῦ οἴκου Ντάβις ἀξίας ἑκαστον δρ. 500
ἥτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.

Ὁ 30ος μέχρι τοῦ 330ου, ἥτοι 300 ἀριθ-
μοί, ἀνὰ ἓν ἐξῆς γυναικείων ἢ ἀνδρῶν κολ-
ταστῶν μεταξωτῶν, μάρκας ETAM, ἥτοι
300 ἀριθμοὶ πρὸς δρχ. 150 ἑκαστος, ἐν ὅλῳ
δρχ. 45.000.

Ὁ 330ος μέχρι τοῦ 384ου ἀριθμοῦ ἀνὰ μί-
αν πλάκα γραμμοφώνων, ἥτοι 54 ἀριθμοὶ
πρὸς 100 δρχ. ἐν ὅλῳ δρχ. 5.400.

Τέλος ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 384 μέχρι τοῦ 500
ἀνὰ ἓν διαρκὲς εἰσιτήριον 2 ὁρίστων ἐλευθέ-
ρας εἰσόδου εἰς τὸ θέατρον «Μοντιάλ». Διὰ
τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐπαρχιῶν ἀνὰ μίαν τρι-
μηνος συνδρομὴν τοῦ «Τικ-Τακ».

Ἐν ὅλῳ δρχ. 100.000.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»

Ἐξ 100.000 δραχμῶν

Ἀριθμὸς 7

Ὀνοματεπώνυμον

Διεύθυνσις

Τι εἶπεν ἡ Μῆς Ἑλλάς διὰ τὴν

συντήρησιν τοῦ δέρματος

Συνιστῶ τὴν κρέμαν «Νυμφών»
Πωλεῖται Παντοῦ.

Κεντρικὴ Ἀποθήκη: Φαρμακεῖον
Παπασταυροπούλου καὶ Οἰκονόμου

Πατριῶν 23 Α.

Προφυλαχθεῖτε ἀπὸ τὴν γρίπ-
πην μόνον μετὰ τὰς παστιλάς

«ΜΕΖ»

ΑΙ ΠΑΣΤΙΛΑΙ «ΜΕΖ»

ἀνακουφίζουν ἀμέσως τὸν βίχ-
α. Ἀπολυμαίνον τελείως τὸ στόμα.
Διευκολύνουν τὴν ἀναπνοήν. Προ-
λαμβάνουν τὰς παθήσεις τοῦ λάρ-
γγος καὶ προφυλάσσουν ἀπὸ
τὴν γρίππην. Δοκιμάσατε. Ζητεῖ-
τε μόνον «ΜΕΖ». Πωλοῦνται εἰς
κυτὰ παντοῦ. Κεντρικὴ ἀποθήκη
ὁδὸς Ἑλεούσης 10, Πάροδος Ἀ-
θηνᾶς.

Θὰ μείνετε ἐκπληκτοὶ καὶ
κατενθουσιασμένῃ μετὰ τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΧΙΟΝΑ

Οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάσῃ
ἄλλο τι τὸ ὅποιον νὰ λευ-
καίνῃ καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ δέρ-
μα σας τέσσερις ἀπαλὸν καὶ
δρoσερὲν.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ
ἐπιστημονικὴ του συμβουλὴ.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ

ΚΙΡΣΟΙ

(ΧΤΑΠΟΔ)

Ἡγγυμένη ἀνάδωκος δι' ἐνέσθησιν θε-
ραπεία χωρὶς ἐγγύθησιν. Οἱ πόνοι καὶ
αἱ ἀμφοροαγίαι καταπαύονται ἀμέσως.
Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, εἰδικὸς τῶν
τῶν τῶν Παρισίων. Δέχεται 10-112
καὶ 5-7. Φιλελλήνων 3. Πληροφορία
 δωρεάν.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ

ΚΥΡΙΩΝ Η «ΑΤΕΙΣ»

26 Κολοκορνιδίου 26

ΜΙΜΗ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Προτιμάτε, κυρία καὶ δεσποινί-
δες, τὸ Κομμωτήριον Κυρίων «Ἡ
Ἀτέις», τὸ ὅποιον ἐθραβεύθη εἰς
τὰς ἐπιδείξεις κομμώσεων τοῦ Ἀ-
κροπόλ Παλλὰς καὶ εἰς τὴν Ἑλ-
θεσιν Νίκας τῆς Γαλλίας. Μία
ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ εἶτε κόμη
τακτικὴν πελάτισσαν. Παρθεῖον
τοῦ μαθημάτων κομμώσεων.

MODES

Ἀπαντᾷ τὰ εἶδη τῶν γυναικῶν
καὶ εἰς τὰς πλέον γυναικῶν
μὰς καθὼς καὶ τὰ τελευταῖα σὺν-
τατα (MODELES) παρὰ τὴν
φύσιν εἰς τὸ κατάστημα.

Ν. ΚΟΡΩΝΑΚΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 32α

ΤΟ ΜΑΓΓΑΝΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ - ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΜΑΓΓΑΝΙΟΝ

ΝΟΥΚΛΕΜΟΣ

ΕΙΣ ΚΟΚΟΥΣ

ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ
ΑΙΜΑΤΟΓΟΝΟΝ

ΑΝΑΙΜΙΑ

ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ
ΤΟΝΩΤΙΚΟΝ

ΠΡΟΦΥΜΑΤΙΩΣΙΝ

ΤΟ ΝΟΥΚΛΕΜΟΣ προϊόν πολυετών επιστημονικών μελετών, είναι τό μόνον αίματογόνον τονωτικόν. Αναγεννά τόν ὀργανισμόν, ἐπαναφέρει τήν ὄρεξιν, αὐξάνει τά ἐρυθρά αίμοσφαίρια καί τό βάρος.

ΤΟ ΝΟΥΚΛΕΜΟΣ λόγω τῶν θετικωτάτων του ἀποτελεσμάτων καί τῆς ιδεώδους του συνθέσεως, ἔλαβε τρία βραβεῖα:

- 1") Δίπλωμα τιμῆς τοῦ 3^{ου} Διεθνούς Ἱατροσυνοδίου
- 2") Χρυσοῦν μετάλλιον τῆς Ἀποικιακῆς ἐκθέσεως Στρασβούργου
- 3") Ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς ἐκατοντάετηρίδος τοῦ ΠΑΣΤΕΡ 1923

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ἐν ΕΛΛΑΔΙ **ΝΙΚΟΣ Μ. ΤΖΙΤΖΟΠΗΣ** ΑΘΗΝΑΙ ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 15